

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Annotationes interpretis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

I
IN PLVTARCHI MORALIA, ANNOTATIONES INTERPRETIS.

IN LIB. DE LIBERIS EDVCANDIS.

Hunc libellum contuli cum Francisci Fabricij viri doctissimi atque diligentissimi optima editione. quanto cum fructu, vel annotationes ostendent.

Obseruet Lector, priore numero paginam, altero literam notari.

1. d. *Regunculos*] Pro βασιλίδας, βασιλίδας legi, rationem Grammaticam Fabriciana editione comprobante. Et quidem apud Plutarchum initio Agefilai, vbi eadem historia Dorice refertur, βασιλίδας legitur. Ego regunculos quam regulos malui vertere, quia reguli vox aliud quam regem pumilionem significat.

2. c. *Sane beatus*] εὐδαίμων ἢ οὐ καὶ θεοφιλὴς legit Fabricius: sed nostra lectio nihilo videtur deterior, quæ etiam est in scripto codice Episcopiano nostro, & eodem recidit.

Ibid. d. *Labore magno*.] Fabricius legit πόνον, fidem codicis manuscriptorum secutus, quam & noster codex scriptus comprobabat lectionem, ad sententiam nihil admodum interest: nisi quis mecum cogitet, πόνον ratione sui crymi non admodum facere ad curuandum.

Ibid. f. *Cum moris ipsi*.] Fabricianus codex hinc, vt & alibi, castigatior. Ego tamen legi legendumque antumo: Ἐξ ἧς ἡ ἴσως, ἔδος ἢ πολυχρόνιον. quod monui propter eos, qui nostra cum Græcis comparabunt.

3. e. *Instituenda bonis*.] Sic ab initio verti. Sed sciulus pro puericia (quod Horatius etiam usurpauit,) puericia posuerat, versus corrupto. Versus hic in Phryliis hodie non existat, vt & alius in libello de ratione audiendi adductus, alique alias. Est autem vitiatus, & foras sic recte legitur:

Παῖς ἔτ' ἐόντα χροῖν δὴ καλὰ διδασκίμων ἔργα

4. b. *Pedamentum*.] Sic verti τὰ χροῖα καὶ, non enim τὰς λέξεις legendum est. Quippe Eustathius in primo Vlyssæ librum docet feminino genere usurpandam vocem, cum pedamentum, id est palum significat, quo in solum defixo vitis nititur, & Iliad. 2. citat prouerbialem versum.

Ἐπιπατῆρι χροῖα τῶν ἀμπελων.

Idemque est apud Pollucem diserte præceptum. l. 10. Fabricius quoque τὰς legit in vetusto libro.

6. a. *Gorgia nisi fallor*.] Extat locus apud Platonem in Gorgia, sed quærit Polus. Stipronis dictum Simplicius, aut certe simile eius, refert in Categoriis ad opposita priuatiue. ὁπῶσμαν οὐδὲς φέρει.

7. b. *Medium tenere*.] Hinc olim sic annotaueram. Si à voce μέντω incipias, omnino esse videtur versus sententius: & metrum habet forte trochaici pars octonarii. Hoc, vt putarem, fecit vox ἐμμελέσας, quæ videbatur sita ὑπερκατόν, itaque legit etiam Fabricius. Sed vbi scriptam codicem (fuit enim ad me aliquanto post quam hæc scriptissem missus) eum ergo vbi consului, ἐμμελέσας in eo exaratum vidi, ita quidem perspicue, vt apparet correctoris manu librari scripturam in extrema voce correctam: planeque eam lectionem amplector.

8. b. *Colligere secundum*.] Locus videtur Fabricio non iniuria mutilus. In scripto vltimæ litteræ correctoris sunt, ac lacunula tertium vel quatuor verborum capax. Ego relinquere suam cuique diuinandi acumen quam mea inculcare fatius duxi. Locus Platonis qui mox citatur, est in fine septimi de re publica.

9. a. *Ut cum exsultant*.] καὶ πῶς δὲ πῶς εὐφρανόντων, τῆς ὁπῶσμαν πλῆξεν ἢ ἀχρῆν ποιῶν. Sic omnino verba hæc sunt distinguenda. Vbi, inquit, lætitia sese effrent, inceptationibus incutiendus iis erit pudor. Fabricius aliam lectionem annotauit, quæ mihi tam bene atque hæc vix videtur coherere, καὶ πῶς δὲ σποδράς, ὁπῶσμαν πλῆξεν, ἢ ἀχρῆν ποιῶν. Est & hæc in nostro scripto. Et legitur πικίλοις superne annotato λως. Meam sententiam docti, puto, probabunt.

9. b. *Animo elanguescente deficiunt*.] Ἰ. ἀπαυδῶντες ὁπῶσμαν male erat impressum ἐμπίπουν. itaque semper iudicavi legendum vt correxi, ad stipulante Fabricio ex Codice veteri. ὁπῶσμαν vox est quæ apud Platonem quoque excidere instituto, deficere, & elanguescere significat. Et D. Paulus hoc sensu eam cap. 9. ad Rom. & 1. Cor. 13. usurpauit, alique alias, nosse frequenter.

10. a. *Euripidem*.] Stobæus sermon. 19. citat ex Euripidis Protefilao.

10. e. *Imitari sectarique*.] μιμῶν καὶ ἀεικνίζων. Sane quid κινῶν sit, non ignoro: quid ἀεικνίζων, sic satis video. quid autem hæc possit significare ἀεικνίζων dicat qui nouit. Suffridus vertit imitari atque discerpere. Fabricius noster, circumrodere. ego quid horum sit ἀεικνίζων, aut qui hæc quadret non video: suspicor legendum παρεχίζων, vestigia sectari. In narratione de Antigono & Theocrito, inest mendum. v. de β. συμποσιακῶν, c. 1. & Macrobiūm 7. Saturnal. 3.

12. a. *Magistrorum aliquando institutioni*.] L'go hæc παρ' ἀρχῶν ἀνηκουσία, sicut emendat Fabricius. legebatur enim ἀρχαρχῶν, quæ tamen ipsa quoque vt cunq̄ lectio videtur stare posse, vt ἀρχαρχῶν sit dehortatio à vitio siue deductio, quam tamen adolentes auerterent. In scripto legitur ἀρχαρχῶν, & super ἀρχα est rubrica annotatum. Vnde Fabriciana lectio iuuari potest, quam secutus sum.

13. b. *Nuptias prostituunt*.] legebatur ἀποστρέφουσι quod retineri non incommode poterat. quidam (inquit) adulatorum, scortum pro sua ipsius vxore (scilicet qui huc vsque gratificatus vellet videri, vt ei etiam suæ vxoris copiam faceret) deducit. Sed Fabricius & noster scriptus habent καὶ ἀποστρέφουσι: quod amplexus sum. talis fuit abbas, qui suam vxorem Mæcenati prostituat, vt noster in Erotico ostendit. in fine libri Eū ydices Epigrammate εὐοισῶν legit Fabricius: Ego cum scripto εὐοισῶν, qui à voce μούσταις verbum inchoat, vt sententia sit, desiderium suum Mutis fuisse bene cogitum.

IN LIBELLVM DE AVDIENDIS POETIS.

Quia nuper hunc libellum & conuertimus in sermōnem Latinum, & quæ visum fuit, annotauimus: ad eam editionem in præsentia Lectorem remitto: inueniet & locorum quorundam explicationem; & citatorum à Poeta indicationem, & emendationis nostræ rationem redditam.

14. d. *M. Sedate*.] Luscinius, qui olim hunc libellum in Latinam traduxit linguam, Sedate habet. vt videatur Σηδάσθαι legisse. Verum ego Aldino codice vsum eum, neque instructum magis quam me puto fuisse manu exaratis codicibus, sed profecto in manuscripto nostro Σηδάσθαι luculenter legitur.

14. e. *Serio dicta*.] πρὸ ἀρχῆς quod in meis annotationibus ostenderam mihi displicere, ἀρχῆς scriptus liber perspicue habet: idque sequor.

15. a. *Subit in presentia*.] Hunc locum pridem non iniuria mutilum esse suspicatus fueram. Sic autem legendum est ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιπλῆξαι, καὶ πῶς δὲ χροῖα μίνα πρῶτα δεινοῦθω. ὁ λαβὼν τὸ πρῶτον δειλὸν καὶ, & c. integratio hæc codici scripto nostro debetur. idem πῶς recte habet.

15. e. *Atque admisceamus*.] καὶ πῶς μὲν οὐ μὲν semper duxi legendum esse, non καὶ μὲν οὐ μὲν, in quod hæc vox incuria librariūm erat deflexa. Codex scriptus veram retinuit lectionem.

16. d. *Lynce versipellior*.] Ad marginem reperi notatum pro λυγρὸς legi σφῆγες, quod sane est planius.

18. c. d. *Et eam imitari pulcre*.] Legendum est ex fide scripti & sententia dictante. οὐ γὰρ ἔστι τῶν πῶς καλὸν π, καὶ μιμῶσθαι καλῶς.

24. b. *Succensebat enim*.] Ζεῦ γὰρ οἱ νηλεῖα, ita versus requirit ratio. Aristoteles etiam (quod in prioribus annotationibus memoria mihi non suggererat) hunc versum citat lib. rhetor. ad Theod. secundo: vbi tamen κέμεισσι legitur. Sed & infra versus de Phœnice citantur, quorum etiam in libro de discrimine amici & adulatoris meminit, qui hodie desunt post Iliad. 1. 457.

28. d. *Quous verbo percellitur*.] In Græco φιλῶν πεπιπῶν. Annotavi me legere ἐπιπῶσθαι. In libello (vt hoc addam) ἀεικνίζων, dictum hoc ad Heraclitum autorem refertur, & pro πεπιπῶσθαι legitur non minus absurde, παρὰ δὲ ἀεικνίζων. Ego in mea sententia persisto, quod vsu vocabuli eam video confirmari. Sic

enim Plutarchus infra de virtute muliebri, de Eryxone concubito Laarcho, sed simulate, offerente. *ὡς οὐδ' αὖτε πρὸς ἠδὲ κλέω τῆς Λααρχῆς, καὶ πάντας αἰσθητοὺς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην.* possem etiam afferre plura, nisi & rem satis manifestam cogitarem, & alibi etiam aliquid annotassem huc pertinens. Hæc allato codice manuscripto delere nolui: inveni tamen in eo super illam mendosam vocem à correctore adscriptum *ἐπιείκεια*. & *πρὸς οὐκ* scripsum, quod monueram mihi probari, non *μὴ*.

34. a *Hæc illac transigi.* *Ἰμπιὸς ὁ μανός.* in hac ego lectione desidero nihil. tamen cum codicem scriptum conferrem, in eo ad marginem observavi appositam aliam scripturam *μεμπλήσιμος*, quod annotatu dignum duxi.

36. c *Qui nascitur.*] Hos versus aliter vertit Tullius sub finem primæ Tusculanæ, & ex Euripidea Cresphonte docet sumptos. Exstant & apud Stobæum sermone *εβ*. Porro annotationes in libellum de Homero exstant (scilicet) excusæ, ut nihil atrineat eas huc interpolare. Itaque satis erit quædam delibassendum illas locupletiores & castigatiores damus.

Non carens gravitate.] *ἀσμένως* legitur in omnibus impressis, quod nemo crederet verum esse scriptus habet *ἀσμένως*. lego itaque *ἀσμένως*.

Quod non semper.] Sic semper putavi legendum, *οὐ γὰρ ἀεὶ*. itaque expressum est in scripto.

IN LIB. DE RATIONE
audiendi.

38. b *Simul & optimam.*] *τὸ χρυσότατον*. id quod infert Plutarchus, satis ostendit deesse aliquid: ut si scriptum fuisset *τὸ χρυσότατον τὸ βλαβερότατον*, aut aliquid tale. In conuivio septem sapientium non longe ab initio hoc ipsum narratur, *τὸ πονηρότατον ἐξελόντα τὸ χρυσότατον ἀποτίμῃσαι*. Memoriz proditum est *Ætopū* idem de lingua iudicium tulisse. nam & cum optimas & cum pessimas carnes iustus ab hero emeret, linguas emisse: Post scripta hæc inueni in scripto codice *ὁμοῦ & φαυλότατον*. Et *ἐπιμήσαι*, non *ἀποτίμῃσαι*.

Ibid. d Naturam componat.] *καὶ ἄρτιον τὴν φύσιν*. Verbum hoc quin sit mendosum, minime dubito. Luscinius interpret: *totum habitum immutat*. nescio sane quos codices, aut potius quas coniecturas secutus. Sed quam tutum mihi fuerit enim sequi, iudicabunt Græcorum cum Latinis conferendorum periti. Credo *καὶ ἄρτιον* scriptum fuisse ab autore, nisi (inquit meo iudicio) purgetur antiqua ipsius translatione minime incommoda. post inueni scriptum habere *καὶ ἄρτιον* quod indico, quod ex *οὐ* fieri potuit solertia librarii *οὐ*. vox quidem ea satis quadrat.

41. a *Quæ oratione percelli.*] Vox à sensu & instituto alienissima hic erat *περὶ δὲ τῆς*. supra ostendi, cur ita, vii ego verti, sit legendum, *ἐπιπέσει*.

Ibid. f Mel mediantes flauum.] *ἔσθ' ὅτι μέλι μὴ δόκειται*. Carmen est Simonidis, quod nescio an catu potius quam industria etiam metricè extulit Luscinius *flauum mel conficientes*. esse autem in Simonidis carmen didici ex Plutarchi libello de sentiendo profectu ad virtutem. Cæterum in scripto annotatum est pro *ἐπιπέσει* in hac ipsa periodo *ἐπιπέσει*, & paulo post pro *δρασηκαὶ δραματικῆ* legi, quæ profecto sunt meliora & magis huc quadrantia vocabula. ideo ea in vertendo sum amplexus. aliquid quanto post *ὡς ἠδὲ πν πνίον*, malim legere *πνίον*.

43. a *De infiniti sectione.*] *Πρὸς τῆς τῆς ἀείρων πμῆς*. Iniciunt (ait interpret) vel optimo cuique orationis membro quaestionem hanc, *ἔστι*. Hoc an sit *ἀρίστον πμῆ*, aut eut ita visum interpreti, non assequor. ipse non verear legere, *ἢ ἀείρων τμῆς*, ut *ἀείρων* sit τὸ ἀπίρον. nam facultas continui deinceps diuidendi nunquam re ipsa completur. quod ex Aristotele notum est, *γ. τ. οὐκ ἔστι* & d. primæ Philosophiæ. Itaque *ἀείρων τμῆς* erit contrarium infinita lectio. Quid quod scriptum deprehendi habere *ἀείρων*: De Vlyssæ autem locus est *Odyss. p. 122*. Sed Melanthi sunt verba, non procorum. *ἐμπρον* autem non est proprium nomen, sed eum qui pure in pectore nato periclitetur de signat. & idem refertur proxime sequente libello, prope finem. Paulo post *ἐπιπέσει* pro *ἐπιπέσει* sensus docui legere. sed ita habet etiam scriptus.

Ibid. e Nutus, & vultus.] *ὄναμα* hoc quid sit, lego *ὄναμα* adscriptum scriptus, in quo etiam *πνίον* & *δράκων* rectius legitur, quam in impressis mutilo sensu participia. nescio an pro *ἀπείρας* non sit ponendum *ἀπείρας*, sed tolerabilia mouere nolui.

44. c *Inter echinopodas velut.*] *ὡς αὖ ἐχινόποδες*. Apud Athenæum extat libro tertio, *Δειπνοσοφιστῶν* versus integer

ὡς αὖ ἐχινόποδες, & αὐτὰ προηχίαι ὄναμα.

Φύονται, poetæ, quicumque is fuit, libuit prima producta ponere, qui patrocinio ipsius Aristotelis uti potest, ita scribentis libro sapientiæ 5. cap. 4. *ὅστις δὲ λέγεται ἔνα μὴ στίχων ἢ τῆς φύσεως ἡμετέρας. ὅσον εἴπῃς ἐπιπέσειας λέγει τὸ ν.* Habes ergo & pentametrum. Arque ita hoc distichon etiam refertur in libello de fraterno amore, & in symposiacis lib. 1. quaest. 4. hic in scripto erat *ὁδὸν* absque *ἴνα*, sed in margine *ὄναμα* illitum. Infra in libello de fraterno amore in textu est *ὄναμα*, vitiosa lectio in margine. Sed & sequens periodus est manca, quamquam satis interim perspicua. fortassis apud *ἄρτιον* deest *δύωται*, aut aliquid tale. scriptum *ἄρτιον* in margine ut fiat *ἄρτιον*. Locus Platonis est quinto de rep. pag. penultima. ubi pro *μελιχλάρας* male legitur *μελαγχλάρας*. In libello de amici & adulatoris discrimine *μελίχρους* legitur. Mox pro *αὐτῶς* legi *αὐτῶς*, scriptum secutus, & rationem indidem *ἀπαγγελίας* pro *ἐπαγγελίας* amplexus sum, cum pagina huius priore parte *ἀπαγγελίας* pro elocutione esset etiam posita.

45. b. c *Sessio autem non insolens.*] *καὶ δὲ δρᾶ ἀποφῶς*. Scriptus annotat in margine *ἀδρῆος*, quod significat molliciei expertem sessionem, & magis videtur concinnum.

47. a *Initiatum.*] *κατηργημένος* legi, ex scripto. *καὶ θεργημένος* enim non perinde quadrat & *πρὸς τῆς μαθησίας* mendosum est. *πρὸς τῆς* scriptus habet perspicue. Legi etiam *φοβηθέντα τῆς δρᾶς* articulo ex scripto reposito, & singulari ob *πυρώμενον* posito.

Ibid. c Philosophia excidit.] *ἔμπροσθεν δὲ αἰσθητῶν*. Lego *ἐμπροσθεν*. qui deterritus laboribus prius philosophiæ excidit studio conatuque eius assequendæ, quam vllum dignum toleratum ærutina: um tulerit fructum. idem mendum notauimus in *παύσαν ἀσφῆ*. Sed hic etiam scriptus nobis suffragatur.

48. d *Recte audire.*] In Græco est, *ἀρχὴν τῆς καλῆς βιωσῆς τὸ κακῶς ἀκούσαι νομίζοντες*. & scio sensu non inepto ita legi posse. nempe initium recte viuendi esse. ut male si audias, id est reprehendere merito tuo, id æquo animo feras. Sed ego id huc quadrare non puto. Et *καλῶς ἀκούσαι* scripsisse Plutarchum iudico, ut qui libelli summam vsuque in fine repeteret. Initium recte viuendi vult (opinor) esse, ut recte ac nostra cum vilitate audiamus eos qui ad vitam formandam nos doctrina instituant. *καλῶς ἀκούσαι* sub finem hoc ipso libello ita dicitur, ut est apud Latinos male audire. sed aliud profecto est male audire, quam iustas reprehensiones æquo animo ferre. Quid multis? Hic quoque meam sententiam scriptus liber citra vllam obscuritatem confirmat: vnde & *οὐκ* inferi potest post *ἢ δὲ*.

IN LIBELLVM DE DISCRIMINE
adulatoris & amici.

48. e *Philopappus amantem aui significat.* Sed esse cognitionem ex eo liquet, quod infra seorsum repetitur. Item que in cap. vltimo libri primi Symposiacum, Platonis locus est quinto de Legibus, & quod de veritate citatur paulo antecedit, in prima eius libri pagina.

49. f *Ut Euenus.*] Sic & pagina vltima Platoniarum quaestionum, in salubribus præceptis Prodicus adscribitur, sed talia occurrunt multa.

50. c *Verba eorum referunt.*] Sic interpretor verba *ἀκρονομήνους αὐτῶς πνίον*. Ut ille Terentianus, *Quidquid dicunt, laudo, &c.* notus est enim locus. Mox *Vmbra metiri ut cæna*.] Sic & Erasmus. Locus est obscurus utique: sed probabile est parasitos ut in tempore ad prandia occurrerent, dimetiendis vmbra eorum horas & articulos exquisuisse: quomodo nunc horologia obseruantur.

51. a *Difficiliter deprehenditur.*] Sane impressi habent *δυσχρότητα* *ἔστι*. Sed neutiquam prætereunda est alia lectio, annotata in scripto libri margine *δυσφάρατος*, quæ mihi concinnior etiam atque recepta viderur.

53. c *Non impetus.*] Impetuum melius legeretur, & minus etiam ambiguo.

55. a *Aut polium.*] Versus est Nicandri Theriacis. 64.

Ibid. e Cum rex Charilans.] *Χαείλων: χαείλων* forte, ut in Lycorgo vide quæ ibi annotat: Sic infra etiam *δυσφάρατος*. 139. In Laconicis 161. legitur *χαείλων*, quarto casu.

57. a *Suilla cnie crassa.*] *φοβία παχίδου*, quid sit *φοβία*, nolo hic disputare. satis & hinc & ex libello de cohibenda iraliquet, capistrum esse quo vterentur qui fistula canerent. Matthyæ inuentam ibi ex poeta quodam dicitur. *φοβία* Eustathius & alii ferè scribunt. Sed quadret sane. Scriptus non hoc,

sed φοβέτω habet, quæ vox cutem suis significat, ein Sáuv-
haut. Iudicent docti an non optime in hebetem ac rudem
competat. & vtram malint lectionem sequi. in margine ha-
betur φοβέτω, quæ vox est etiam paulo ante. & profecto quid-
uis potius quam insulam significat, quam huc interpres in-
gesserat, quid autem sit de Cyprio illo, & ἰσηδούμενος, mihi sane
non est evidens. Idem liber βύωνη habet in margine quidem,
in textu μπόμφω. Amplius.

57. c. Mediocrem in civitate.] Τὰ μίση φόνουσι ἢ πόλει, hoc
secutus sum, quanquam πλεμίων scriptus noster haberet. No-
tus est versiculus & arrogantiam & ignaviam, ac tam summa
cum odio, quam infima cum abiectione coniuncta vitupe-
rans. Πάτα μίσησιν ἀεὶ σὺν μέσσοις θέλω ἐν πόλει ἔσθ.

Ibid. e. Quod si quis.] Ἄν δὲ τις lego, ex sententia.

58. a. Propones.] Ἐπιπέποντα legi, ac ita est in scripto nostro, per-
spicue verum. nam ἐπιπέπον τίς vitiosum est, ipsique Erasmo
imposuerat. Quod postea de Megabyzo refert, ut & in libel-
lo de Animi tranquillitate, Plinius 35. 10. ad ipsum Alexan-
dram Magnum refert.

60. a. Atrocitate supplicia exercentem.] τομπαύζοντες καὶ πε-
λοῦσες. De priore annotauimus ad Dionem Plutarchi ali-
quid. Posterius mihi suspectum est mendis in scripto est πελοῦ-
σες. Erasmus vertit, Ve stigilibus oneranti populum.

61. c. Ne Biantis quidem.] Alii alii, noster sub initium con-
viii septem sapientum Thaleti tribuit.

Ibid. f. Tamen in minoribus.] Habent nostri λοιπὰ λαβῶν.
Scriptus μικρὰ, quod magis placuit.

63. a. Non probos.] τῆσιν πονηροῖς. Sic legitur etiam apud Sto-
bæum λόγῳ ἰδ. adducentem hæc ex Erechtheo Euripidea. pro
τῆσιν legi σιγῆ, est in margine libri manuscripti annotatum:
quod nescire harum rerum diligentes nolui. nam quod ibi-
dem pro ἀφοροδοῦνται monemur alibi legi ἐξελάνουσι, non mouet
me, & probabile est esse γλώσσημα.

Ibid. e. Publici contra ius non scriptum delicti.] ἀπίστα γέλιος.
sic & scriptus cum apostropho ad præpositionem. Vox mihi
est ignota, & pro simplici ἐπιγέλιος accipio. de qua vide Har-
pocrationem, Suidam ac Pollucem cap. 1. lib. 8.

64. c. Aut si non persuadent.] αὐτὸ δὲ μὴ πείθῃ, lego. πείθῃ scribitur:
sed mendose. Erasmus vertit. Si non patietur ille. Verum Gre-
ci sic non loquuntur. Sed meam correctionem à iudicio pro-
fectam, scriptus liber in spectu certam reddidit. Idem (ut obi-
ter studiosos iuueni) senarium peruerit, cuius sententia est.
Verum amicam socium se sanis amici consiliis atq; institutis
præbere, non vitiosis item.

Ibid. Ut enim aliquando confici.] In Græco impressum est,
οὐδέ γδ πρὸ συνειδήσεως. Scriptus habet, οὐδέ γδ πρὸ σιωῆ.
Ego sensum secta-
tus sum, & legi, οὐδέ γδ πρὸ σιωῆ.

65. c. Excitante.] * κρυφίουδὲ λόγῳ. Locus mihi videtur esse
mutilatus.

66. c. d. Parum ingenium est.] ὀσάντ ἀπελευθέρων. hanc lectio-
nem secutus Erasmus, nescio quem libertinum comicum
excogitavit. in scripto est ὑπελευθέρων, & superne notatum ἀπε-
λευθέρων, quod in vertendo secutus sum. Notum est quomo-
do vetus comædia libertatem dignos publice notandi in
licentiam maledicentiæ detorsit. de qua re hîc commen-
tari non vacat. Vide Horatium in epistola ad Augustum, &
de arte Poetica ad Pisones, atque alibi, ne alios huc citem.
Quid Erasmus secutus sit quod κήραε in crustationem tecto-
riam vertit, aut quid legerit, non sum sollicitus. Græca enim
plana sunt.

68. a. Male etiam Antiphon.] Oratorem intellige Athe-
niensem, cuius vitam Plutarchus scribens, hanc historiam re-
citat.

Ibid. c. d. Funem molestiarum soluit curarum.] λόνον πρὸ δὲ δυο-
φώραν ῥονίαν καὶ μεμνῶν. Dubium non erat mihi, quin le-
gendum esset ῥονίαν μεμνῶν, & sic postea in scripto reperi.
Est autem vinum amara curatum eluere efficax, Flacco 4.
Od. 12. Sed vitum Lydius Deus λυδῖος, an potius λυδῖος scri-
bendum sit, ut est apud alios, & infra in septem sapientum
coniuiui, nescio. certe etymo verba videntur quadrare, &
codex ad stipulatur. Pausanias in Bæoticis allam adfert cau-
sam, cur Bæchus Lydius dicatur, quam omitto. Scriptus co-
dex meæ lectioni cum subscriberet, eam tenui, vitiosa omi-
ssa. Idem hic quidem λυδῖος habet.

69. e. f. Platonis ad Dionem.] Exstat hoc in quarta Platonis
epistola.

71. e. Corrigere Speusippum.] πρὸ βίω πῶν Σπείσιππῳ. Sic emeri-
dandum erat ἐς scripto. In Homericò οὐδ' ἐνδὸς reposui ex ipso
auctore, multo quam ὁ δένος sit ἐμφατικώτερον. Iliad. 2. 34. Scri-
ptus quoque recte habet. Erasmus locum peruerit. De

Phœnicis consilio, vide quæ annotavi ad lib. de Audiendis
poetis.

72. c. Vlysses in Scyris.] Καὶ ὁ ἐν τῇ Σκυρίῳ Οδυσσεύ. Erasmus
vix scio quid lecutus, vertit, In tragœdia, cui titulus Domi-
ni. legit nimirum κυρίῳ, litera Σ neglecta. Ceterum ita notum
est delituisse Scyri inter regias puellas Achillem detrectatio-
ne belli Iliaci, ut miter id Erasmo in mentem venire vel pri-
mo intuitu huius loci non potuisse, si quidem ipse codex
habuit κυρίῳ, præsertim cum in libello de Audiendis poetis
etiam hi ipsi versus ponantur, in Scyro desidentis Achillis
nominatim facta mentione. Vbi tamen pro κατὰ χυρῶν legi-
tur ἀποβεννίς: Ut ex tempore citatōdis dictis fiducia memoriæ
aliquando docti in syllabis errant. ἀποβεννίς quidem est ἐμπαπ-
κώτερον, & (ut puto) genuinum eius loci. Qui autem hîc Scyrii
citantur à Plutarcho, tragœdia Euripidis, memini eam alibi
apud Stobæum citari Σκυροῦ. Idem Erasmus supra Charis no-
men proprium fecerat, cum sit χαρίῳ vox adiectiua horiffi-
ma, sed & μνημονικὸν ἀμάρτημα hîc nota. Non enim Agamem-
no, sed Minerva Diomedem Tydem patrem exprobrat versu
qui hîc citatur. Ex Iliad. 4. 800. Sed Agamemno in eadem
eum sententiam increpat in ὄπιπλοῦς, Iliad. 2. 37. 2. 399. mox in
sententia Thucydidis pro ἐπὶ μαγίῳ legi ἐπὶ μαγίῳ, ratione
perspicua. Ad stipulatur scriptus.

74. b. In puniendis autem delictis.] ἢ δὲ τῶν κωλύσει. Hoc vō-
cabulum Græcum notū est. κωλύσει tamen legere malui, quam
κωλύσει, quod videtur incidisse Erasmo, qui cohibendis pec-
catis vertit. certe prior pars, in qua τὸ δεδῆσθαι est, κωλύσει ha-
bet. hic reprehensio requiritur, non tamen dissimulabo, κω-
λύσει me postmodo in scripto reperisse, sicut & id, quod
coniectura ductus posueram sub libri finem κατὰ νόμον ab ver-
bo ἀιδῶ. nam κατὰ νόμον nihil credo significat, in hac quidem
lingua.

IN LIBELLVM, QVOMODO QVIS
se ad virtutem proficere sentiat.

PRincipium videbatur non integrum, & Lucinius pro ei
μνημονικὸν ἢ μνημονικῶν, alio etiam priorē ἢ posito. Cer-
te nominatius nullus, neque nomen aderat, qui cum σῶσι
cohareret. & interrogatiue prima periodus legenda videba-
tur. Quid ita? quia nebulas nobis offuderat corrector, à par-
ticula οἱ, librum aspiciatus, cum & in Aldino, & in scripto
(vtrunque autem eodem accepi tempore) τίς recte legatur.
Obiter monendum duxi, περὶ πῶν, de qua hæc agitur, à Tul-
lio progressionem ad virtutem appellari. Sic enim ad Varro-
nem in Academicis scribit. In qua quod inchoatum est, neque
perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur. Me-
dio ergo loco inter bonitatem naturæ est & virtutem, ut apud
nostrum recte dicitur 2. Symposi. 3. Ipsum verbum περὶ πῶν
verbo procedere exprimere voluisse idem Cicero videtur lib.
3. de Finibus: Qui processit aliquantulum ad virtutis aditum,
nihil minus in miseria est, quam ille qui nihil processit, è
Stoicorum sententia.

75. c. Non enim aliquis sapiens.] Menda huius loci sententi-
am obscurauerant. Legendum est οὐ γδ ὡς ἀναρεῖ, &c. ματῶν
λοι αἰ. Quæ lectio scripti codicis præsidio munitur, & quæ
res ipsa confirmat. Nam disputatio est contra Stoicos, me-
dium inter perfectam stultitiam & absolutam sapientiam
nullam relinquentes, sic satis confusa.

Ibid. e. Applicandum.] πρὸς τὸ δὲ μὴ Οὐροῖατιος Τροχαικῶς,
nisi si πρὸς τὸ δὲ μὴ Senarii iam bicipi finis est, reliqua integer Sena-
rius, quod non puto. Proverbum est scitissimæ sententiæ.

76. b. Qui è profundo attolluntur.] ἀνατῶν ἐκ βυθῶν. Lucinius
Haud aliter atque si liquoris aliquid decedat è dolio. Vide-
tur legisse πῶν. nescio quos secutus codices, aut quas ratio-
nes (tamen quam misere is hunc librum venterit, non est
cuiquam volenti iudicare obscurum) certe nostrum malo,
habetque ita etiam scriptus. Qui subito ex profundo attol-
luntur, ut sit in fluctibus marinis, in motam motus supputa-
re nō possunt, & quod ἀνατῶν ἐκ βυθῶν pro ἀνατῶν ἐκ βυθῶν
idem approbat. Idem ἐπιπλοῦς, nos optatum accepimus.
& paulo ante ad ἐγγυμένον annotat legi πρὸς γένην ἰσχυροῦ.
Locus est valde concisus. In Oraculo Cirræorum πολέμῳ pro πλε-
μῳ; ex scripto. & in comparatione calatni. οὐκ ἴνευ τῶν ex eodem
recepti quod deeat. & γίνεται pro γίνεται idem. Videtur autem
alludere ad poeticum aliquod dictum.

79. b. Sophocles aiebat.] Hunc locum facile nunc emeri-
do, cum quidem vellem etiam in pluribus idem à me fieri vel
ecccc ij

per occupationes, vel tam iustis de causis posse. Sic ergo legi volo : Sophocles aiebat, se primum animi ludique gratia grandiloquentiam Æschyli imitatum : deinde eius in apparatu condensationem atque artificii industriam : tertio demum nunc loco ad id dictionis genus se transtulisse, quod ad formandos mores aptissimum, eaque de causa esset optimum. pro πυκνόν autem legi πυκνόν, iam pridem, itaq; etiam habet scriptus.

Ibid. e Tacet ictus.] ο πεπληγός. supra de aud. poet. ο πληγής, ictus. alibi autem docui in Plutarcho mericis esse media quæ passiva, & contra passiva quæ actiue significant, δεδορκός, ούση, πει cum πεπληγός, conueniant, itaque nihil muto, cum hic ipse locus cum canonem confirmet. & idem docent cum alii Græci Grammatici, tum Eustathius. Iliad. χ. 497.

81. d Lingua iam torpet.] Sapphicum versum emendauit ex Odi ipsa, vt extat apud Dionysium οδὲ ὕψους.

85. d Aquarum prouentum.] Scripsi haud dubie apuarum, ἀφουδῶν. Sed forte libarius quid rei apua esset ignorans, q. pro p. mihi excidisse putauit. Hoc annoto, vt æquanimitatis & aduersum me, & erga libarios adhibendæ lectorem diligentem commonefaciam. in fine libelli periodus erat manca, & legendum οὐ μὲν οὐκ putabam, quod inde in scripti margine inuentum, secutus teneo. Polycteti d. etum hoc etiam lib. 2. c. 3. Symposiaco refertur.

IN LIB. DE CAPIENDA EX inimicis utilitate.

Initio libri ἀπὸρ mihi valde suspectum est. Nam & vox est poetica. Et si administranda repub. abstinuit Palcer, cur dicit eum publice prodesse in isto viæ statu, cur versanti in re parit de inimicis commentandum? Itaque in versione illud ἀπὸρ secutus non sum. Πολύχρη Græco more scriptus habet.

87. d Utilitatis.] ὠφελειας. sic omnino scriptus. nam ἐχρησισα hoc quidem loco est canis in balneo.

89. a Proprium ei.] ἴδιον ἀπέδωκεur non legas, id quod sententia loci dicitur, potius quam ἐαυτοῦ? non enim profecto matricidium Adrastus, sed Alceæoni imputatur Epiphyles cædes matris, res notissima legentibus poetæ & eorum interpretes: idemque est in libro de Audiendis poetis. κερύων porro scribi debere pro Crasso, notissimum. vtrique bique ad stipulatur scriptus liber: in quo etiam est ἕκ ἐδάκρυτα. cum ἕκ deesset, ilq; defectus. tum locum vitaret, nisi fortassis marito in vxoris funere flere vitio dari potuit. Tum κερύων ibidem est, κερύων φέρων sermo Græcus respuit hoc loco. κερύων contra aptissimum est. vruntur & alii, & ipse Homerus Iliad. β. 251. κέρυον οἶετ' ἄν τε κερύωνος.

Ibid. b Sed non minus utilitatis.] ἕκ ἐλάττω δὲ ἰτέρων. legit ἕκ ἑλάττω δὲ ἰτέρων Erasinus, vt mihi quoque non primo sic legendum videatur, & sic est in scripto rubrica superne annotatum: vbi & κακῶν πείρασι similiter super κερύων ἀκούων allitum, Paulo post quod Antistheni dictum adscribitur, ad finem libelli de adulate. & in libello οὐδὲ περὶ κοπῆς adscribitur Diogeni, Cynico & ipsi.

Ibi. c Iasonem Thessalum.] Θεσσαλὸν. Προμηθεῖα Prometheum hunc à Plutarcho dici vix credo. cum & alii, & Cicero 3. de Natura deorum Iasonem vocent Phæarum.

90. a Erudiere.] lege. Ademptis erudierunt.

Ibid. b Quam in amicitis.] Μᾶλλον ἢ ἐν ταῖς, ἢ de meo inserui. Quæ enim non videt de fuisse? certe maioris est animi inimico, quam amico benefacere.

IN LIB. DE MULTITVDINE amicorum.

Principium libelli sumptum est à Platonis dialogo, qui nomen habet à Menone illo ipso. Quod de amici umbra sub initium è Menandro dicitur, plenis in libello de fratrum amore citatur. Empedoclea & quæ è poeta citantur de Ophelta, non eram nescius, metrica esse. Sed hæc prosa oratione malui vti.

93. e Pythiam.] Πυθίας. Pythias hic vocatur à Cicerone (summo codicum conf. nro) lib. de Officiis tertio: quo loco istorum amicitia vsus exponitur. tamè in impressis, & in scripto etiam Πυθίας est, quod nolui dissimulare. Caterum Lucinius superius ὑπὸ πύλλης πρὸ φίλων verterat puellam, perinepte vt plura alia cum ex poeta aliquo hæc Plutarchus citet de Ophelta, cuius rei etiam infra οὐδὲ μὴν. mentio fit. & capite

primo quarti Symposiaco, idem versiculi citantur, etsi mutilati. quanquam ἀρχαῖον ibi non est, sed ἀπληστον, quod (nisi fallor) melius multo quadrat. Fabula nota est ex Scatii Thebaide, & Nemeorum Pindari argumentis, aliisque scriptoribus. Iam ἀφ' ἐστίας ἀρχαῖου, non est à Vesta Deorum matre, vt reddidit Lucinius, incipere: sed rem iam inde à principio & initio repetere. Et Plutarchus passim sic vtitur proverbio, vt in libro de cõmunibus noticiis aduersus Stoicos. οἱ δ' αἰσθητὰ ἀφ' ἐστίας ἀρχαῖοι παρὰ θεῶν κινεῖν, &c. Et de malignitate Herodoti. οἱ δ' ἀφ' ἐστίας ἀρχαῖοι τοῦ Ἰνάρχου θυγατρὸς. Sed hæc persequi non est huius operæ:

94. c Tuum nec.] Commodius sic verissem:

Partem in tui veniatque hand inuitus mali.

Prorsus enim mihi videntur duo esse senarii iambici. αὐτὸν πει si legas, prior etiam constabit. certe prosa oratio non sic patitur collocari verba. Omnino autem quæ præcedunt, deprauata sunt, & pro hoc initio Ποῖα δὲ κερύων ἐὶ δ, ε, ε, β, χ, ρ, σ, λ. annotata est alia apud manuscriptum codicem lectio omnibus modis concinnior, Σκεπτικὸν δὲ κερύων ἐὶ, &c. δοκίμασθαι ἐρέται, &c. Sed pro εἰσαίστων ἀπάση πύχην (quod nullum efficit sensum) ego coniecturam secutus εἰς ἀρχὴν ἀπάσης πύχης legi: idque probatum iri doctis confido. εἰσαίστων etiam in scripto reperi postea temporis. sed supra datinos istos, genitui erant annotati, vt lectio diuersa, eaque haud obscure planior. αὐτὸν ἐξ ἐστίας est in scripto, & mallem κερύων ἐστίας. ἐστίας quid sit nescio. forte ἐρέται, aut etiam ἀπάσην (Klebrant) ita enim nos eam herbam dicimus, quod adhaere ere vestibus prætereuntium soleat. notam omnibus, vulgo. Sed n. h. possit pronuciare, libris destitutus. ex scripto etiam est πολὺν & οὐδὲ λαβόντας. deest autem δὲ vel χρῆ. Hæc annotaui, vt eo expeditior esset nostra cum Græcis componendi ratio.

95. e Mortalium mediocres.] Versus sunt apud Euripidem in Hippolyto. quos alio genere carminis verti, permiffa omnibus interpretibus vsus licentia.

96. b Plauti Nero.] Τὸς Πλάτωνος Νέρων. Occisum à Nerone Plutum quendam in Nerone Xiphilinus è Dione commemorat: vt fortassis etiam in eius necessarios læuierit. sed arbitror vitiose Plutum pro Plauto legi. de Plauti interitu per Neronis tyrannidem vide Tacitum libro 14. fere extremo. Hanc coniecturam scriptus liber corroborat: habet enim Πλάτωνος perspicue, quod duabus de causis ingenue significo, cum quod non piger me fateri vnde adiutus sum, tum quod Xiphilino simul & Plutarcho nobilique historiarum subuenitur. Vbi & in hoc libello & in aliis, & quo pacto desciuerim à recepta lectione, facile erudiri, si Latina nostra cum Græcis conferre non grauantur, & agnoscent & iudicabunt.

IN LIB. DE FORTVNA.

Initio. Non sapientia. Εὐβουλία. Impressum erat εὐδουλία, Imendo euident, quod vel paulo post εὐβουλία, nominata arguat. Eoque scriptus caret. Senarius est, ob cuius approbationem & vsurpationem male audiuit Theophrastus. Apud Ciceronem legitur Latino versu redditus, quem nos posuimus.

97. e Iustitia presentem.] Lego. Locus distinctione praua erat in Græco obscuratus. neque verear contendere sic legendum, δὲ τὴν παρούσῃ. μᾶλλον ἢ τὴν εὐβουλίαν, &c. quanquam scriptus idem habet quod impressi.

98. c Munera rependens.] αὐτὸν δωρεῶν. in comparatione animalium legitur αὐτὸν δωρεῶν, quod non itidem probo.

Ibid. Dorsum horret. οὐδὲ βελῆς. Virtus vitiatas. In scripti margine alia lectio erat adscripta. Sed dum codex glutinaretur, præcisâ fuit, vt legi tota non possit. verbum quidem ἀκαίρου ante δὲ πειρακῆς, extat. forte igitur legendum,

οὐδὲ βελῆς, νότισι δὲ ἀκαίρῳ δὲ πειρακῆς. vt οὐδὲ βελῆς, ad echinum referatur. aut οὐδὲ βελῆς, vt ad ἀκαίρου.

98. d Vires exigua.] Vius sum mea libertate. vitiole idem versus citantur in libro de terrestrium animalium cum aquatilibus comparatione, & vno loco ad alterum collato videntur quædam posse corrigi.

IN LIBELLVM DE VIRTVTE & vitio.

100. c Non foris est.] Ἐξωθεν ἔστι. Lego ἔξωθεν ἔστιν. καμνισσῶν ἀμεινδῶν adscribendum. Scriptus ἔστιν habet perspicue. Aldinus notam, quæ idem significat. Idem de Anchisa supra

supra rēnos annotatum, rubrica habet σάμα, quod magis sane quadrat. Reliqui senarii exstant integri πάλι εὐθυμίας, & versus de igne Homeri est apud Herodotum in eius vita.

Ibid. c Absque face exurit.] Εὐμ ἀπὲρ δαλῶ. Hexameter est Hesiodus. Lucinius: occultis viribus, ut videatur δαλῶ legisse. Aldus & noster habent δαλῶ. Sed in medio est Hesiodum poema, ἐρρηγὴν 703. In libello πάλι φιλοπλησίας legitur, καὶ ἐν ἀμείζοντι ἤσαν.

IN CONSOLATIONEM ad Apollonium.

102. b Oratio sancti.] Φυγῆς νοσούσης. apud Aeschylum legitur (sunt enim ἐ Prometheo vincito qui extat) ὄρῃς. sed loquentes scriptores citare aliquando dicta aliorum leniter ad propositum inflexa. In conuertendo meos posui, non Tullii versus, qui reperiuntur in tertia Tusculana, vnde nullo, si libet, negotio petes.

103. c Et improbe egisset.] ἄσπιν τε πεποιήκει. lego versus gratia πεποιήκει. Sed & postremi duo non sunt profusus integri, cum quidem senarios esse liqueat. Lego autem ptiorem Α χαρὰ τῶ καὶ δὲ μέγα βῆσι κακῶ. Posterior sic videtur posse emendari:

ἀστὶ ἀπὸ μίσην που, πὸ λαιπὸν δὴ φέρε.

Ut particula ἀπὸ significet subandito verbo substantiuo: iam es in medio vtriusq; fortunæ adhuc, neq; nimis secundis, neq; nimis aduersis vteris rebus. Sed si cui secus videretur, non impedit quin sequatur quod volet, aut quod meliores libri suppeditabant. mox ἀφθονον pro ἀπὸ φθονον etiam scriptus habet. quorum hoc sententiæ aduersatur, illud recte legitur.

104. a Vel minima nos.] Hic versus facile castigabitur ex Stobæo, apud quem exstat orationis ciii. initio, qui mox sequuntur, ibidem adducuntur integri ex Oeneo Euripidis.

105. a Quod quadrige.] Τετραπύων νευικήκεν. In solens, si non vitiosa locutio, lego τετραπύων νευικήκεν, cuius lectionis testimonia sunt permulta Pindari Odarum inscriptiones, & litterarum inculcatio inepta vltimior fuit, quam expediat, libratius. Fuertat etiam in scripto idem factum, quod litura testatur.

106. b Qui censuit si in unum.] πῶ οἰομένω δὲν σιωπῶν ἡγήσει μὲ. Senarius de lacrymis paulo supra Comici ita legi, ut ratio ipsa legendos facile quemuis eruditum erat monitura. Hic vero si quis putat me delectari mutationibus receptæ lectionis, inque eare gloriolam aucupari, mihi ostendat velim, quo modo hæc sententiæ cohæreat. Ausim affirmare, Plutarchum (siquidem non profusus ab hac qualicumque scriptura velimus recedere: quod ego sane faciendum minime puto) eum ergo ausim contendere hæc sic scripsisse, vti subiticiam, πῶ οἰομένω, εἰσωπῶν ἡγήσει μὲ, &c. Hæc mihi emendatio videtur se omnibus eruditis & probis (quid enim est cur alios eutem?) probatura: tam enim etiam in scripto idem quo in impressis reperi, vbi pro ἡσσαν καὶ μείζω δυσυχωμάτων, legitur, ἡσσαν καὶ μείζω χρωσμάτων. & in margine est δυσυχωμάτων. Porro sententiæ hæc Socratis multorum scriptus est nobilitata, & est ita scite apud Herodotum in Polymnia expressa, ut non possim me continere, quin ipsa etiam verba huc ponam cum nostri verbis optime conuenientia. Εἰ πάντες ἀθροῦσαι ταὶ οἰκτικὰ κακὰ εἰς μέσην σιωπῶν ἡγήσει, ἀλλὰ ἅσασιν βουλόμην οἱσι πλάσσειν ἑσπύλας αὐτῶν ἐπὶ τῶν πέλας κακῶ. ἀσπῶσις ἐκατοὶ αὐτίου δασπῶσις τῶν ἐπὶ τῶν ἐσπύλας. Versiculum autem πῶ οἰομένω, qui ita nullo sensu legebatur, restituo post δασπῶσις adiecta interrogationis nota, id quod ratio postulabat. Est enim subiectio lea δασπῶσις, atq; sic ita alibi me legere puto recordari.

107. b Versus Simonidis distinxit.] Non quod ita scribendos omnino contenderem, sed ne ignoraretur esse versus. idque alibi etiam sæpe feci. Pndari locum ex ipso autore emendare licet. exstat enim Oda tertia Pythiorum. Locus Euripidis est in Alceste. καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν, hodie legitur καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν. & pro ὅποι βήσεται. ἰσπῶσεται. Apud Stobæum oratione cxvii. legitur, εἰ βιάσεται.

Ibid. c Nam parua mortis.] Τὸν ὕπνον. Memini me alicubi legere hoc dictum Menandro tribui, & senarium iambicum integram referri. ὕπνον τὰ μικρὰ, &c. Quod autem mox sequitur πρῶμῃσι, doctorum iudicium facio, an non certissima coniectura ductus, legerim πρῶμῃσι. id enim vocabuli facillime in πρῶμῃσι ob litterarum u & v similitudinem potuit deperuari a librario non satis attento. Nimirum autem id voluit Menander Plutarcho interprete, quotidiano somno nos

quasi initiari letho, & ad eius vim cogitandam imbuere. hoc potest certe πρῶμῃσι: πρῶμῃσι, vox est à sensu huius loci alienissima. Sed hæc verba τὸ τῶν δασπῶσις, &c. statim subiecta, mendosa haud dubie sunt, cum repugnent loci huius sententiæ, nisi interrogatiue legatur πρῶσι εἰ δασπῶσις, &c. In scripto nihil auxilii. Et qui sæpe cum codicem correxit, ibi de suo (ut solent) senarium margini illeuit, quo testatur locum esse mutilum. πῶ οἰομένω εἰς καταρτήσιν μοι. Platonis locus exstat in Phædone, vnde hæc est repetita tota disputatio. Post ἄλλο πρῶσι τὸ σάμα legebatur, pro quo legi ἄλλο πρῶσι, ἢ τὸ σάμα, sententiæ hanc exigente mutationem, quæ cum scripta lectione profusus conuenit. Platonis ex apologia locum ex auctore emenda. In fabula Cleobis pro ἡμῶν est ὀρέων, vox idem significans poetis. Vide & Stobæum oratione cxix. de his exemplis.

109. b Elysi patri.] Τοῦ πελαγίου, πρὸ καὶ repono, secutus consuetudinem loquendi. patria enim Elysius iste fuit Terinaus, & ἡλύσιον constanter habet scriptus, per u. Cic. i. Tusc. prope finem conuertit hos versus, ostenditq; esse apud Crantorem, à quo Plutarchum in hoc libro mutuatum multa satis apparet. Erat autem vitiosum hoc loco, πῶ οἰομένω ἡλύσιον: legendumque πρῶσι ἡλύσιον, siquidem (de quo non dubito) genuinum est πρῶσι εἰσελθεῖν, cuius constructio dandi casum postulat, vel his ipsis quæ sequuntur verbis testibus. scriptus supra πῶ annotatum habet εἰς. Τοῦ πελαγίου, non πρῶσι. Scriptus recte, πρῶσι, αὐτὸν πρῶσι τῆς τῆς, omnino Plutarchus scripsit πρῶσι τῆς τῆς, de casu filii: non πρῶσι. Scriptus etiam τῆς habet, & φέρω pro φέρω, quod præfero, etsi ω superne corrector adnotauit, iam oraculi versus primus ut restitui suæ possit integritati, non satis video: præsertim cum Cicero in vertendis carminibus eam sibi libertatem indulserit, ut non trepide à verbis recederet, sensum utunque expressisse contentus. pro ἡρου sane lege ἡρου, ab ἡρομαι. idque probat scriptus, sed vox quædam excidit. Cogitabam cum Tullii versione comparans scriptum fuisse:

ἢ πῶ ἡσπῶν ἡλύσιον φρένης αὐτῶν.

Sed quid affirmem: tertio ἀπὸ adiectio Tullium secutus, qui vertit:

Sic fuit utilius finiri ipsique tibi que.

110. b His neque defungi.] οἱ δὲ ἡσπῶν. Iidem versus exstant initio Pelopidæ. Legendum videtur οἱ δὲ ἡσπῶν, οὐτὸν ἡσπῶν, & in Comici versibus de immatura morte pro οἱ δὲ ἡσπῶν, scribo, & ad ἡσπῶν adiecti αὐτῶν versus causa.

111. f Philosophorum priscorum.] In consolatione ad uxorem, tribuit hanc sententiæ Aelopo, à quo autore profectam viurpare philosophus iste, ut alii multa, potuit.

112. d Nam qui hæc.] Hic quoq; versus mendo non profusus caret. Primus τῶν τῶν inserto inter δὲ & πρῶσι, recte videtur posse perfici, cum Tullius habeat hæc. Secundum, sententiæ, maxime Ciceroniana, docere legendum videtur, εἰς φρονήσας τῶν συμφροσῶν, aut certe τῶν φρονήσας εἰς συμφροσῶν. νεαρὸν mediātῆ habet breuem ideo vitium lego καὶ μοι π νεαρὸν πρῶσι πρῶσι. nisi nauis, καὶ μοι π. Athæi poeta mentio est etiam apud Ahe-naum: & Cycnum eius erat Hephæstio.

113. b Nunc ego vestra.] In Ionis versibus, ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν, est haud dubie vitiosum. In scripto reperi ἐξῆλθον ἡμῶν ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν πρῶσι, nostramque in margine lectionem. Vnde videtur fortasse legendum ἐξῆλθον, ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν πρῶσι: ut sint verba vetula nunticis, quæ & matrem & eius prolem educarit. Posteriorem esse senarium iambicum liquet.

Ibid. d Fortunam laudaremus.] Impressus habet inepte, & nullo sensu ἐκμακαελεμῶν: cum & alii adfinc hic paratatici potentiales, vi particule αὐτῶν ita significantes. Scriptus recte.

116. a Res prociatamus.] ὅταν δὲ χεῖρῶν ad metrum respiciens facile videtur versus huius emendationem. Sed tamen cogitabam fortasse αὐτῶν τῶν πρῶσι legendum, alioquin erit αὐτῶν ἀφροσῶν.

118. c Dilatorem.] procrastinatorem, qui rei gerendæ diem subinde producit. Est autem proverbum ex Hesiodo versus sumptum, Operum 411. Αἰεὶ δὲ ἀμβολιερῶς αὐτῶν ἀτῶν παλαίει.

Ibid. d Animi tranquillitate.] εὐδῆς γδ ἡσπῶν, &c. Lego. εὐδῆς γδ ἡσπῶν, εἰς ἡσπῶν.

120. a Hæc vita.] ἰβίος γάρ. Euripidis versus lacer. credo autem scribendum εὐδῆς ἡσπῶν, πῶν τῶν αὐτῶν, aut aliquid tal. Videtur enim constare, id dici, vitam nomine quidem suauit affectam, sed re ipsa interitum esse. Sed & φροσῶν παλιό ante alienū est, & superius ἐπὶ τῶν πρῶσι in margine, in textu ὅτι-

πεταγμένος scriptus habet.

Ibid. c. d Qui hic referuntur Pindari versus, & confusi sunt & mendosi. Distinxi prohibito. Leguntur & in fine libelli... pro οὐτεσὺν lego οὐτεσὺν. pro ἰπποῖς ἰπποῖς aut ἰπποῖσι. pro προφοταί, praesens ἰπποταί. pro ἰεραῖ, ἰεραῖον. In posteriore lego, ἑλβία δ' ἀπὸ πῶς ἀπὸ πῶς ἀπὸ πῶς ἀπὸ πῶς. Id est, felici fato omnibus obtingit vita finis laboribus solvens. Item ἄνδρ' ἢ λείπειται ἀνδρὸς εἰδωλόν. ἢ π (vel π vt legitur apud nostrum in comparatione Thesei cum Romulo) ἢ μόνον. Ita mens vocatur imago siue simulacrum aeternitatis, immortalis quippe, & diuinitus accepta. lego etiam χαλεπῶν περὶ in somnium homines monentur de iudicio, quod fiet de vtriusq; generis rebus & actionibus.

Ibid. a Sacratu ad Calliclem. Λεχθεῖα, ἢ Ἄθηναιον. legendum sic est, λεχθεῖα πρὸς καμικλία ἢ Ἄθηναιον. Locus exstat in Platonis Gorgia extremo. inde facile quae heic aliter legantur, apparebit, vtque vitiosis sic medendum.

IN PRÆCEPTA DE TVENDA valetudine.

112. e Publicitus pecunia aliquid. ἢ Δωκεῖν πέντε μετὰ πέντε σικυραῖοι. Sic est legendum. Caterum quid sint theoricæ, liquet ex Demosthene, & eius interprete aliisque scriptoribus. Scriptus liber habet σικυραῖον. Mox pro ἀελέοντες restitue ἀελέοντας. Sic enim vlitatum est Græcos loqui. Sic Demosthenes: ἡμεῖς οἱ μὲν γὰρ δὲν πῶ ἰδὲν ἀσπλάγαν σικυραῖον ὑποστειλάσασθαι. Pindarus: ἄνδρ' ἢ λείπειται ἀνδρὸς εἰδωλόν. Tullius: Vincere scientiam adhibentem earum: erum, &c. Er: Decet argentem linguam Latinam nominare (s. πῶς ἢ ἢ φιλοσοφία.) moralem. Sed satis exemplorum in re illustri. neque vero multis post versibus ita ipse loquitur Plutarchus, ἔξω δὲ σπύροντα: & peripse alius etiam in hoc ipso libello identidem. & infra eadem est correctione vtendum, vbi λέγοντες in λέγοντα mutari debet.

123. b Nullum culinae nidorem. Magni facio, vt debeo, aut potius platum, maximum illum Etahnium. itaque veni in iuspicionem, ne is al. ud forte è bono codice legisset, quam hic extat ἀνελόν και ἀκυσσον. Nam profecto ἀνελόν non est elixum, sed cui obsonium nullum addatur cibus. quales fuerent mensæ Diogenis, & aliorum, maxime Laconum. ἀκυσσον est insipidum, sed quod nidorem culinae non refert: qualia sunt etiam pleraque medicamenta. Certe cur nostram lectionem improbem, quæ sensum etiam Erasmanam versione subtiliorem perhibet, causam non habeo, addoque nunc, eam ad apices vsque in manuscripto esse.

Ibid. e Medocrinitatem. ἀπὸν ἔστιν ἢ μετρίων lego. ἀπὸν erat scriptum emendatio liquidior, quam quæ annotationem iudicari debeat meruisse, vt & illud ἢ μετρίων ἀπὸν ἔστιν. Vbi ἔστιν vicino mendo veritati erat scriptum. Scriptus hoc profusus non habet, pro ἀπὸν ἀπὸν.

124. b Praestat inimicum. πρὸς ἢ ἀπὸν scribendum. animaduerti potest Erasmanum quoque secutum idem quod nos, tamen si sensum posterioris senarii non satis quibusdam possit videri expressisse. Habentur rectius scripti in libello ἢ μετρίων. Sicut autem ex Euripidis Medea.

125. d Ceterum tantum abest. Adde, post οὐ μόνον particulam δὲ, qua omittā & disunctione non obseruata, duæ in vnam confundebantur periodi, & ex duabus fiebat vitiose vnicaratiocinatio, quatuor terminis constans. Crateris dictum non est integrum. Similis sententia versus eius leguntur apud Liercium, ne ii quidem non vitari, hic quidem videntur esse, partes versus, μὴ πρὸς φακίς λοιπὰ ἀύξων, ἀπὸν εἰς σέσον ἄμμε βάνης. fuit enim παραδιδόν studiolus, vt alibi notatur: & in libello de audiendis poetis exempla adducuntur.

126. c A Prodicu. Dictum hoc Eueno tribuitur in libello de adulatoris & amici discrimine. ἀρπακίων autem Homero Iacri epicheton est Odysf. β. 164. Sed hic respicitur ad Odysf. ζ. 110. Quod autem est ἀρπακίως paulo post, ἢ ἀρπακίως scriptis fuit puto Plutarchum. Notum est etiam in morbos grassantes vulgo incidere multos ob intemperantiam, quos alii euitant sobrietate.

127. b Cum Adacocos. Scribendum πῶς Ἄδακος. Legebatur ἢ Ἄδακος, nimirum quia indoctus librarius ignorabat Adæ Cariae reginae historiam: quam vel ex apophthegmatis Plutarchi, & libro Quod stauiter viui secundum Epicuri decreta non possit, notari esse oportebat. Sed & Erasmanum

hæc lectio decepit. in scripto postmodo genuinam reperi lectionem: quo etiam refragante tamen tenuissem quod pridem obseruatam.

128. a Turpiter inoptam. ἢ ἀποχρῶμενος. Senarium suspicatus sum esse. itaque πῶς explerem. Qui pauper sit, neque fateri suam miseriam sustinet, eo pauperior est. paulo post lego ἢ δὲ δὲ πῶς ἔκταν, est ἢ δὲ, sed mendo aperto, quod Erasmus quoq; sensit. Paulo post πῶς ἢ καθεστῶσι legendum omnino sic, non μὴ. si sensum velis elicere.

129. c Magnopere. Χρησιμὸν δὲ πῶς multo legetur melius. quam πάλιν. & πῶς est in scripto. Sed pro κείσων omnino mallem μείσων.

133. b De cornuta, quatuor. Τὸν κρεῖσσοντες. legebatur & hic, & in Sympliciis 11. & contra Stoicos de communibus sententiis κρεῖσσοντες. Indus & Cornutus sunt sophismatum nomina, de quibus alibi. Caterum pro Phœnicis, scribe Palma: nam huius fructus partem etiam Plinius cerebrum vocat, ἐγκέφαλον: præter alios Strabo lib. 15.

Ibid. d Confestim crudo. μὴ εὐδὸς ὀμῆ. μὴ hoc posterius abundat, & ante ἀελάπαισι, quorum hoc etiam à scripto abest, & paucis interiectis versibus μῆτις σοφιστικῶς ἀρῆσι legebatur σοφιστικόν. Potius σοφιστικῶς, vt postea in scripto reperi. & πῶς δὲ ἰσοελαῖ. lego πῶς δὲ ἐν πῶς ἰσοε. Post pro ἀμφοτέρως ἀδ' οἰκείως, repono ἀμφοτέρων, vna littera ante deprauationem passa, & Homericum μανθηκία: est Iliad. 1. 227. & alibi. diuersitas lectionis erat in scripto annotata.

135. b Qua duo maxima. μέγιστα pro μάλιστα secutus sum, inuentum in scripti margine, γράμμιω perperam fuit inculcatum: & κακῶς in margine: erat in textu γράμμιω. μεμελετηκόταί scribo ex sensu, loco genitiui. Mox φακίωνος. Scriptus habet ὁ φακίωνος, deest verbum.

136. c Adipisci. Legi ἐκ ἐκλαχέιν. Scriptum fuerat λαθεῖν. sed sententia mendum detexit. profecto post sic legerem, και πῶς χέρειν, και ἀποδειξεν πῶς ἀλλας πῶς ψυχῆς ἐξαμαυροῦντες ἄπυρμίας.

IN NVPTIALIA PRÆcepta.

138. b Demulcens. κατὰ δουσα. Sic scriptus in margine quasi incantatione quadam demulcens. in textu κατὰ δέουσα, deuinciens.

139. e Et cum qua ad amorem. Lego και πῶς μ. και deest, & scriptus pro eo habet, δει, plane contrario sensu & falso. Non enim vult Plutarchus à marito vxorem debere palam, & coram testibus argui atque castigari: sed persistit in comparatione. Si amatoria debent esse occulta, certe quæ amorem lædunt, non debent in conspectu aliorum fieri. Itaque interrogationis puncto id fuit post ἀπὸ πῶς ἀμῶνι indicandum.

141. c Qui Iunoni. Scriptum erat ὄρεε & ζολῶ, iniuria operarum typographicarum, pro ἠρα & ζολῶ. quas hic libuit sui officii admonere. nam tamen non deessent mihi & coniectura & argumenta, quibus veram lectionem explicarem: quia tamen Aldinum & scriptum codicem nondum inspexeram, trepidam emendare. eorum vterque veram lectionem perspicue habet. & liquet, leui momento admodum magnas sententiæ illustri offusas tenebras. Paulo post θρασυῖα και ἀκόλατος: in scripto super ultimo verbo annotatum est. legi etiam εὐπλοῦς, quod multo malim.

142. b Equo animo idferre. Legi εὐγνώμονεῖν δει. erat ἀγνώμονεῖν. Imo autem deest nihil minus: sed a quo animo ferre, & ignoscere vitio naruta. Itaque aut ἐκ ἀγνώμονεῖν scribendum, aut εὐγνώμονεῖν, hoc est in scripto.

143. f Theagenis. Τῆς θεαχθῶς, non θεοχθῶς. Infra de mulierum virtutibus. Sed & scriptus recte. Porro Sapphica corrige. Ex Sympof. 3. 1. quæ integra, sed non digesta in versus inuenies apud Stobæum ἢ ὄρω δ'. Mihi placuit, quia verba erant Sapphus, eo interpretari carminis genere, quod ab ea nomen habet.

IN CONVIVIUM SEPTEM sapientum.

ἀπὸν οὐδὲ φέγου. Hæc verba mutila sunt. legerim, ἀπὸν οὐδὲ φέγου τὸ φίλος ἢ βασιλείων καὶ βασιλέων. Senlus quidem li-

quet. de pyramidis ex umbra dimensione rem ad quartam propositionem texti Euclidis illustrem reddidimus.

147. b Pro miraculo sim. *Θαυμάσιον ἄν εἴη.* E φη legendum est, non εἴη. sunt enim Thaletis hæc adhuc, non Nicoclis verba. dictum de tyranno & adulate Bianti tribuitur, & reprehenditur quodammodo in lib. de discrimine amici & adulatoris.

147. c Quia difficilis est. *Ἐπιπορευῶν, ὁ χαλεπῶν.* illud nihil huc facit. quod si ὄντ' aut ὄσα legas, cohærebit optime. Caterum *ἐπιπορευῶν* verbum Græcum non est, itaque repone *ἐπιπορευῶν*, quæ vox & à Suida explicatur, & ab Eustathio in Odyss. 6. ad versum 397. itaque vsurpatur etiam à Luciano *λαττοῦν*. καὶ οὐδὲ ὁ Διονύσιος ὀρθῶς ἐποίησεν αὐτὰ ἐξαγορεύσαι καὶ πολλῶν τῶν ἐπιπορευῶν καὶ ἐπιπορευῶν ἀνδρῶν φιλοσόφων. Vide præterea quæ Varinus habet in suo Lexico. est & *ἐπιπορευῶν* apud nostrum in Pyrrho, in Metonis christa. Hic liber in scripto nostro codice desiderabatur: quo factum est ut quædam etiam non tangeremus, quæ vitio carere non possumus tamen credere: & de quibus nostram sententiam versio nostra prodit.

Ibid. c Cleobulinam. *Lego κλεβουλίνων, non κλεβουλίλων.* Sic & supra legitur recte in fine *χαμικῶν*: & apud Diogenem Laertium in Cleobulo: & apud Suidam. & Eustathium dicitur apud Homerum Macrisia Eueni filia eadem patronymica forma ut & *Ἀδραστὴν* Adraasti filia *Ἔγχιζα*. Iliad. 6. 412. *Ἔγχιζα*. Vide Eustath. Iliad. 1. 553. Sane apud Plutarchum in Theleo diminutionem ab Hecale ponitur *ἐκκαλίω*. Sed hæc scio an ἢ ibi pro *ἰσθα* sit positum. non enim in diminutione proprio nomine patronymica forma videtur incommoda. & talis diminutionis, quæ in *ἰσθα* fiat, exemplum aliud ego quidem nullam observavi. Mox *ἰσθα* *ἰσθα* scriptum fuerat perridicule *ἰσθα* *ἰσθα*. & tamen multis mendarum millibus expurgasse se libros iactant, qui mendum tantum atque tale prætereunt.

Ibid. d Ut pater civibus humanus. *Scriptum erat πατὴρ καὶ δημοκροτοῦν εἶχεν.* distinctionem cur mutatum, satis liquet. sed *εἶχεν* cum hoc loco stare non possit, cogitavi *εἶχεν* fuisse à Plutarcho scriptum, in cuius locum, *εἶχεν* homo aliquis imperitus, & qui de astragalus astrologos haud trepide formaret, supposuisset. Quod miror Turnebum non sensit. sensit quidem Naogeorgus. Hi enim duo, quod sciam, ante nos verterunt hunc iucundissimæ & utilissimæ lectionis librum.

Ibid. f Contumeliam. καὶ καπαλαβῆν omnino nihil videbatur significare *καπαλαβῆν*, quod huc quadraret. itaque legi pro eo *καπαλαβῆν*.

150. d Ne vites quidem. *Vide Aristotelem libro prioris posteriorum analyticorum, cap. 18.*

151. e Vniuersi viritum. *Συνιστάνε γὰρ αὐτὰς αἰδομένους, legebatur αἰδομένους, quia puto Homeri locum, ad quem alluditur, Ibratius nunquam cognouerat. Est autem Odyss. 11. 19. Ἄμ' ἀγροὶ δῶκεν τρεῖς πίδα μύρον δὲ λ' ἑπτα Ἀνδραγαθῶν. Id est: Pro se quisque virum tripodem hunc domesque lebetes. Supra in epistola Amasidis legi *ἀποπαιμα* pro *ἀποπαιμα*, quod & Turnebus fecit. Septimo post versu, vbi *πλάτωνος* scribendum censui, legebatur perspicuo mendo *πλάτωνος*. cum, si quis notas supra & contra quarum hæc, illa eis designat, cognitas habeat, constet in Aldino libro mendum nullum esse.*

152. c Felix virbs. *Ἰακωβὸς* dictū est constructionis causa, alias *Ἰακωβὸν* legitur. post *ὅτι ὁμοίον οἰκίτης*. Illud *ὅτι ὁμοίον* est vitiosum: forte *ὅμοιον* scriptum fuit. Totus locus est obscurus. Quid enim est *ἀχρὸν ὁμοίον*? nihil enim puto ad Laconicam. forte *ἀχρὸν ὁμοίον*, traecta.

Ibid. d Cleodemus. *Supra 358. 23. etiam hoc nomen posui, cum esset in Græco κλεδομοῦς. Itaque ibi diserte quidam medicus nominatur, quem hîc Cleodemum legi putat interpret: cui suffragor. certe proxima pagina apparet, Cleodemum fuisse medicum: neq; vlla præterea vllius Cleodori mentio huius etiam infra reperitur.*

154. a Lesches. *Λέσχης.* Poetæ hoc nomen est, qui partem Iliadem scripsit, cuius aliquot versus citantur à Zeza in Lycophronem 161. itaque miror quo pacto Miseneus nescio quis in Turnebiana versione locum eius occupavit, non puto autem eum fuisse æqualem Hesiodi & Homeri. itaque pro *περὶ Ἰακωβὸν* legi *περὶ Ἰακωβὸν*. Et pro *ἐπὶ Ἰακωβὸν*, *ἐπὶ Ἰακωβὸν*. Ad hunc locum porro vide caput secundum quinti *συμποσιαίων*. Iam *Ἀνδρ' εἶδον πρὸς χαλκὸν* legendum est, pro *ἰσθα* & *πρὸς χαλκὸν*. Vidi, inquit, virum, qui igni æs viro agglutinaret, nimirum

cucurbitulam medicam; qua sanguis incisa cute tenuiter elicatur. Sic citat etiam Aristoteles 3. lib. Rhetoricum, cap. 2. versu proximo. aut *εἴη* est legendum *ἢ ἢ* aut *εἴη* quod malim.

155. c Fovea formicaria. *Ἰσθ' καὶ ὁ μύρον.* hiulus locus. Si καὶ pro καὶ legatur, constabit. *ἄλλοι ἀπὸ δὲ καὶ* lego pro *δὲ καὶ*, & male interpunctum locum facile versio nostra corrigeret.

156. a Quis alius sit bib. *Legi, ἢ πὲρ μεθ' ἡμῶν.* scriptum erat *πὲρ* perperam, & superiore versu *περὶ* *μεθ' ἡμῶν*, ac paulo post *πὲρ* pro *περὶ* *μεθ' ἡμῶν* & *πὲρ*.

Ibid. d. Eo excitant. *Ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'.* nimirum *καὶ* scriptum erat *πὲρ*, quod quo referas, aut quo cum construas, nihil exstat. Hesiodi locus est in fine *ἔργων*. & versus Homeri, Agamemnonis ad Idomeneum Iliad. 6. 261. Sed profecto quod sequitur *ἄλλ' ἢ ἰδενον πίνεν*, ego non assequor vbi extet apud Homerum. Nam quod ad *περὶ* attinet, res est nota, neque inter homines tantum Vlysses (ut vnico vtar exemplo Iliad. 1. 124.

Πηλεΐδης οὐνοῖο δέπας δίδεκετ' Ἀχαιῶν.) Sed & inter Diuos Iuno Iliad. 6. 88. *Θέμιστ' ἀλλ' ἰσθ' ἰσθ' Δέπας* & Simonides etiam norat, quid esset

Ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ' ἀδρι φίλων πρὸς πιν. Vt est apud Athenæum libro tertio *δειπνοσοφιστῶν* videre. Qui de hoc more multa habet libro primo. Iam illud *ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'* *μερίδας* *μετ' ἰσθ' ἰσθ'* non intelligo; & totus locus non cohæret. Vbi Atax portiones dididerit nescio, nisi forte oblatis sibi tergi *διδωκεῖς*. Iliad. 11. 321. pro *πὲρ* *περὶ*, forte *πὲρ* *λε* *gendum*. & *μετ' ἰσθ' ἰσθ'*. Non multo post pro *παραγὰς*, repone *παραγὰς*. alluditur ad Homeri versus Odyss. 6. 1. Notum est autem vel ex hoc ipso loco, ambrosiam cibum, nec etiam potum esse Deorum.

157. d. Alimum Græci vocant. *Lego κελύμης δὲ ἀλίμου.* scriptum exstat *κελεύμης*. de alimo est etiam in libro de oraculis cessantibus, & apud Platonem *γ. πολιτικῶν*. sed in Hesiodi Opera leges quæ annotavit Proclus ad versam de asphodelo. Vbi eiusdem cum hoc libro argumenti scriptum Hermippi citatur. & versus Zezæ de alimo ponuntur non indigni lectu: ex quibus in eam incidi suspensionem, Turcas aliquid tale hodieque vsurpare. Mox *Ἀδραστον εἰ*. scriptum fuit *ἢ εἰ*. nullo sensu. & *ἐκείνος* lego pro *οὐκ εἰ*. ante *εὐπείθειαν* deesse *οὐκ* puto. *ἢ ἐπὶ τῷ ἦσ'* malim *οὐ σὺ τῷ*. & pro *ματ' ἄλλων* lego *ματ' ἄλλων*, καὶ omisso.

158. c Si quidem recte creditum est. *Legi εἰ πὲρ μέγιστον εὐδοκίαν*. perturbata enim erat scriptura, ἢ εἰ πὲρ μέγιστον εὐδοκίαν. Sed illud *αἰσχροδοῖαι ἀρομάνης* integrum non est. quo enim refert *οὐκ εἶχεν*. *οὐκ εἶχεν* *ἀρομάνης*. nimirum *προφῆται ἀρομάνης*. *εἰ πὲρ μέγιστον*. lego *εἶχεν*. *τὸ γὰρ ἰσθ' ἰσθ'*. Videtur deesse ad minimum *εἶπται*, aut quippiam tale. & *ἀρομάνης* *ἢ ἀρομάνης* scriptum fuisse puto, *φουλάμιν* autem esse Neptunum, non φοιτάμινος vel ex Suida liquet. Sed Pausanias *Κελευθιακῶν* rem satis explicat.

Ibid. e Regi veteres. *ἀρομάνης δὲ κατὰ* hoc est mendosum. Sensus erat, rem secus habere de re venerea: eam enim non palato vsurpari, ut cibos, sed occulte, & noctu, ut fortasse legendum sit *δὲ νύκτα*. mox pro *ποσειδῶν* legi *ποσειδῶν*. de re ipsa philosophari non est tempestivum.

159. b Deinde intestinis. *ἢ τ' αὐτὰ.* nimirum *τὰ σπλάγχνα*. quæ vox excidit, aut alia non multum dissimilis sensus.

Ibid. c Sensum appetitum. *ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'.* animaduertit uterque interpres sensum non constare, si legatur, ut nos repetimus, *ἀκαλοῦ μὲ οὐδένος*, *αἰσθῶν ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'.* Ego δὲ in *οὐδὲ* mutato, locum integro. Hoc quoque vitiosum, quod versu tertio subsequitur, *δὲ καὶ τῶν τῶν ψυχῶν*, & non tamen perinde facile correctu: pro *δὲ* legerem *καὶ*. & adicerem *αὐτῶν*, si de meo deberem ex sarcite locum. *οὐκ εἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'* cur legem, satis liquet. De Hecatomphoriis præter Pausaniam vide Fulgentium de prisco sermone in voce Nefrendes, & quæ Iunius ibi doctissime annotauit. sed & alia sunt *δυσία* *πέ* quantumvis sensu non profus subiectifugiente, ut *ἢ κα μὲ δὲ* *διδόσης*. quid refertur ad *ἢ κα*; nimirum excidit subiunctiuum verbum.

162. b Hæc enim oratio. *ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'.* Cui nam? Iteus perspicue mutilus, nam quod *ἰσθ' ἰσθ'* pro *ἰσθ'* recte legerim, responsio satis docet paulo infra, *ὅτι μισοῦσθ'.* abundat *ὅτι*, & conturbat sententiam. & post *μὲ μὲ μὲ* lego *μὲ μὲ μὲ*: constructio ea est, quæ videtur præferre aliquid de præuati. Certe Pittaci apparet esset narrationem, confirmantis quod

Solon proposuerat. Quomodo autem mater Sminthei virgo fuerit, alii expediant: aut quomodo σμινθιδες fœ mininum sit. ego pro matre sororem posui.

163. c. Cum enim fluctus ingens.] κωματος και ήλιόπυ, και videtur abundare omnino, aut pro γαρ esse obtrusum. Sed alioqui locus mutilus esse, & obscurum videri potest, qua de insula dicat: nisi quod Enalimentionio, vt apparet, Lesbium innui ostendit. quod autem legitur, και πόνει κάλυμνο, ego quidem non assequor. Naogeorgus putat ei nomen impositum saxo fuisse: annotauitque librum de ea apud Delphos esse à Plutarcho scriptum: quod huc quomodo quadiet, non video. Sed & mutila est proxima periodus quae sequitur. Paulo post legi, ψυχής γδ ὄργανον, pro γδ est, vt solent notare, quas abbreviaturas vocant, subinde incuriis librariis imponere.

164. b. A fide interponenda.] πολλοί ἔπιστοις. omnino sensus requirit ἀπίστως, non πιστώς. nam qui abstinere sponsionibus & vadimoniiis, increduli sunt, & diffidentes omnibus.

IN LIBELLVM DE SV-
perstitione.

164. c. Cum vero animi perturbatio.] τῆ δὲ καὶ πάθος πρὸς σπεί, μοχθηρότερον. nimirum haec est sententia. Falsum, de diis praefertim, iudicium rem esse perniciosam: sin animi praua accedat affectio, etiam maiorem in modum augeti malum. Scio Iones & Poetas praepositiuo articulo vt pro relatiuo: sed quia hoc genus dicendi autor secutus non est, lego ἢ δὲ και πάθος πρὸς σπεί, μοχθηρότερον. Haec ego cum annotassem, librum scriptum non videram. Is ἢ perspicue habet (superne τῆ annotato.) & μοχθηρότερον, ἢ δὲ καὶ πάθος (forte παρασπείουσαν) ἢ σπείμα. credo ἄρα excidisse. Supra ἀπ' ἡμα annotatum est in scripto ἰσχύμα.

165. a. O misera virtus.] Senarii Herculis à Bruto moriente usurpati. Dio libro 47. Sic autem legendi sunt integre: Ὀτλήμον ἀφίτη, Δίγες ἀρ' ἴσθι, ἔργα δὲ σὺν ὧν ἡσκαίωσ' οὐδ' ἀρ' ἐδούλευες πύχην ὑπαλείψεις, pro ὑπαλείψεις est euident mendum. εἰ μὲν μὲν.] Sic ratio & scriptus perspicue.

Ibid. f. Vasa monstrofa.] πρὸς τὰ φαρμακῶν quid sit? ita que legiam olim φασμάτα, quod post modo etiam reperi in scripto. Paulo post ὑπερέξαπατῶσιν.] Hæc lectio in scripti margine est: & sane tolerari vicique potest. Sed in contextu haud dubie vera est ὑπερέξαπατῶσιν. nam ὑπαρ & ὑαρ, cui σπεί ἀπεσπένδερ, inter se opponuntur ἐμμελεῖς, non sine elegantia vt alibi monuimus. Olyll. τ. 546. Οὐκ ἔπαρ, ἀλλ' ὑπαρ ἔδιδόν.

167. a. Id ipsum quod non patiendo.] και δὲ τὸ μὴ πασθῆναι. Hæc verba nullam (puto) gignunt sententiam. Suspicari possum, corrigere non possum. ac ne audeo quidem, quid tamen suspicer, exponam vel eo vt acutorum iudicia excitent. ὅπως ἢ κακοδαίμων δεισδαιμονία και ὁ τῆ μὴ πασθῆναι ἐπιπέφυκτο, ἀφύλακτο τῆ πρὸς δεικῶν αὐτῆ πειπίκυς. In scripto autem longe diuersa est lectio. ὅπως ἢ (o male habet) κακοδαίμων δεισδαιμονία τῆ πρὸς δεικῶν αὐτῆ πειπίκυς ἢ ὑλαθεία και δεικῶν αὐτῆ πρὸς δεικῶν αὐτῆ πειπίκυς. Annotata etiam in margine est nostra, & ad scriptum, πύτων οὐδέν, nihil horum. Ego arbitror non ineditum aliquem quod nostram corruptam sententiam videret, loci sententiam ibi voluisse suis verbis exprimere, probe tamen monuisse, neque non est am integram esse lectionem, neque sua verba pre Plutarchianis se venditate. Nostra correctio certe à mendosis vestigiis proxime abest. Et paulo post, ἀλλὰ τὸ πῦν ψυχῆς.] sic in margine scripti. Sed verior est lectio in textura: ἀλλ' ὡς π' ἔ, &c.

Ibid. b. Vt rursus in ordinem.] πρὸς ἀγροῦσαν παρήναι. pro παρήναι in textu scripti est καθίσταν: illud in margine. Post και τὸ ἀμίμητον.] Sic in ora scripti: in textu ἀμύλον. Ex eodem και εἰμνείας reponendum pro μετὰ βίας. Sunt & alia in margine alicubi, sed palam ineptæ lectiones, quas omitto: Eas fere annoto, quas interpretans secutus sum. infra κακῶν γδ ἄρσος.] malum κῶν, quod in scripto superpositum est. & πρὸς ὑπότας propter vocem και, quæ in scripto omissa, & à correctore supra notata est. Mox ἀκεῖται φέρεται και πρὸς πῆται scriptus in margine σαδῶται significantius. Statim, ἀλλ' εἰ και μικρ. ex scripto legi. Mox πῶν νοῦν à scripti textu abest, pro varia lectione notatum in margine.

Ibid. Pindarus.] Ode prima Pythiorum.

168. b. Insolitas.] και ἀπίστως. malo και πῶν, quod est in

scripti textu, hoc in margine vt in versione ostendi. & πρὸς ἐμνῶν, in text a πρὸς ἐμνῶν, paulo post.

168. c. Ululae sunt & circa.] ἀρυσσάμνων & ἀγρῶστος, legendum pro ἀρυσσάμνων, & ἀγρῶστος, quæ sunt vitiosa. scriptus habet ἀρυσσάμνων & ἀγρῶστος. est autem Agrostis herbae species quam plerique gramen, Grassi, accipiunt. pro Μεσσηνίους repono Λακεδαιμονίους ex historia, quæ à Pausania in Messeniensis copiose describitur. Post lineis paucis ἐν χαρτῶν πρὸς δῶν. ego quid sibi velit τὸ πρὸς δῶν non intelligere me fateor. interpres, in belli opportunitate: nescio quid secutus. quid si pro πρὸς δῶν, legas πρὸς δῶν, ego quidem non dubitavi hanc coniecturam in vertendo sequi. Qui sequuntur versus, incertum cuius sint, & quomodo distinguendi. pro γυρεῶν scriptus γύρων, & in margine πρὸς δῶν & sane Gyras petras Aiakis Oilei exitio nobilitas nominis vel ex Homero Odysf. d. 500. Sed hæc disputare de iis nihil attinet. In vertendo vsus sum ea libertate, quam in similire concedendam omnibus arbitror. Paulo infra μῶσις legi, cum esset μῶσις, aliena vox. Sed scriptus euidenter nobis fauet, & supra quodam loco πρὸς μῶσιον vitiose obrepisse pro πρὸς μῶσιον monui.

170. b. De Diana sentiunt.] αἰ πει καὶ ἐπ' ἀγρόνας. Versus sunt De Diana, ex aliquo, vt videtur (non enim succurrit memoria) tragediæ choro. Sed ita mutilati, vt nisi reperiantur a libi, emendari vllis posse coniecturis vix videantur. itaque omnino omittere malui. Scriptus αἰ πει καὶ ἐπ' ἀγρόνας, & πρὸς ἐμνῶν. Paulo infra χαρτῶν δῶντες vitiosum est. ἀποδῶν γδ.] Scriptus, quod malo, ἀποδῶν εἰ δὲ ὡς ἀπρ.] Scriptus, και εἰ γὰρ ὡς ἀπρ ὅτ, ἔσθ. πῶν λυθ. ἔσθ. αὐρ. οὐτως και εἰσὶ πῶν φόνος ὡς οὐχ ἢ πῶν ἔσθ' αὐτῆ πρὸς δῶν ἀγρῶστος ἀγρῶστος. pro quo impressus rectius μακαρίσσι: in fine ex scripto pro πρὸς ἐμνῶν repono ἀπεμνῶν. Quomodo Carthagenenses Saturno infantibus litarint, meminert & alii, & Diodorus libro xx. Bibliotheca. Gelo victis iis pacem aliter dare noluit, nisi ritum istum abrogarent: noster in apophth. & sera numinis vindiçta.

IN APOPHTHEGMATIS.

In praefatione. τῆ 2. c. Sane aliud à nobis.] και πει και βίος. Hæc verba sunt mutila. nam vt nihil de re ipsa dicam (cuius enim tandem hoc libro vita describitur?) mox αὐτῆ ponitur. vt intelligas autorem ad vitas seu ἀφύλλα sua respicere. fortasse legendum, και πει και βίος ἔχει πῆ μῆτρον οὐ παραμα. &c. Ego neque praefationem hanc, neque opus ipsum magnum esse Plutarchi credere possum. vt tamen omnia quam planissime intelligerentur, ad id me in vertendo accommodauit.

173. c. Tunicas gestare sinuosas.] καλοπῶν nimirum quales ob laxitatem mollibus conueniunt. legebatur καλοπῶν inepete, cum quidem etiam Aldus recte excuderat.

174. a. Parysatis.] Παρύσατις. Hoc nomen fuisse ei mulieri, de qua hæc verba fiunt, notissimum est ex omnibus historicis. itaque illud παρῶσατις expunge. hæc quoque Aldinus recte. πῶν βασιλεία autem omnino legendum est, non βασιλία. Regius qui hunc librum conuertit in sermonem Latinum, habet: qui regem allocutus esset. atque id omnino voluit Plutarchus dicere. alioqui nullum sensum, nullum acumen habet, si præcepit regi libere locuturo, vt mollibus vteretur verbis. Sed nimirum cum rege locuturus ista opus habet citatione. Addidi ergo olim πρὸς ante βασιλία, quod excidisse apparebat. Sed cum manuscriptum codicem inspexissem, βασιλῆα reperi, quod haud dubie genuinum est. Paulo ante ἀπορῶσατις legi, cum legeretur aoristo primo inepte. Paulo post οὐ κρινῶσι, non κρινεῖσιν, ratio, quam scriptus confirmat: nisi κρινεῖσιν malis.

Ibid. Gener.] γαμβρός. vox ambigua, vt alibi ostendimus. Historiam inuenies apud Diodorum Siculum, lib. 15. fol. Græco 464.

Ibid. c. Maiore cum voluptate.] ἡ δῶν pro ἰδῶν sensus requirebat, estque in scripto. Caterum interpres non Ἄπια hunc Sytham, sed Ἀνπία Anteiam legit. & apud Suidam sane est Ἀνπία, ἴνομα κῶλον. Verba autem hæc eius. Illis vero respondentibus minime: Et quo, inquit, modo contra me bellam mouere potest? in Græcis nostris quod iis respondeat habent nihil. Equiuero apud Plutarchum, in libro, quo ostendit secundum Epicuri doctrinam ne suauius quidem viuere posse, Scythæ hæc diferte Ἀπίας, vt & hoc loco dicitur: tibicen vero non Ismenias, sed Aménias

supra. atque hoc videtur esse re etius. tamen Ismenias rursus legitur in oratione de Alexandri fortuna posteriore. Idathyrus apud Strabonem initio xv. Idanthyrus scribitur. apud nostrum in repugnantibus Stoicis δαίθυρος. neque mirum si barbara vocabula huic varietati sunt obnoxia, cum in Ebraicis exprimendis tantam videamus scriptorum & idiomatum ac librorum diversitatem.

176. a *Asium.*] τὴν μέθοδον. quid enim sit μέθοδος, quod inueneram scriptum? μέθοδος pro calliditate usurpauit. quo modo μέθοδος diaboli in epistola Pauli ad Ephes. 4. & 6. tamen in partem deteriorem. Scriptus quoque μέθοδος habet.

177. b *Atheniensium laudabat fortunas.*] μακαρίζων ἐλεῖν lege, non μακαρίζων: quod tamen est etiam in scripto, constare non potest. sed & μικρὸν τί μοι κακὸν legendum. Sed quid fuerit pro quo μεταξὺ irrepit, non est in promptu. μεταξὺ non quadrat. μεγαλήτιον, δόξην, δυνάμει, aut aliquid tale fuisse sententia ostendit. Paulo post alter duorum fratrum καπετός dicatur in scripto constanter. Ego longe praefato ἐκείνον: & iocus alias fuerit valde infulsus. Ipse autem nomina Latina feci, ut ab omnibus argutia posset intelligi.

179. b *Quod nunc dormit.*] εἶπεν ἐκαστὸν. si fuerat omisium, quod in scripto reperi, cum ante ex coniectura suppleuissent. 181. a In Alexandri dictis, ubi de Antigene & Telepho, πρὸς τὰ δὴ scribendum, non δὴ scriptus recte. In Antiochi est ἀεζόμαρος, in scripto male ἀεζόμαρος.

182. d Regius ius verit, quod non probo. Intellego cinctum culinarium. em: K. chs Schurz. Chich. Paulo post τα δέλησιον.] Ibid. 32. Scriptus τὰν δέλησιον, ut omnino lenatius videatur, quem & expressi, sic autem est legendus:
Inscripta sunt hac codicillis, quos tenes?

Ibid. e *Antagora.*] ἀ' τὰρέρου. Sic scriptus. moxque id vocabuli alio casu positum. Aldus Ἀνυρόρου, noster Ἀνυρόρου. ne quis haesitet, scripto fidat. & est alibi etiam huius Antagorae mentio: & plane hoc ipsum sic reponitur lib. 1 v. c. 1 v. Symposiaco. rum.

183. d *A Dromicheta.*] Δρομικήτην. erat Δρομαχίτην, sicque habet scriptus: quanquam diuerse barbara vocabula scribi paulo ante monui. Idem tamen autor, homo grauis, ne in his quidem a seipso discrepare solet. Δρομικήτης autem bis est in Demetrio. Septem lineis interiectis inuenies Ἀντιόχου ὁ πέμπτος, quod etiam scriptus habet, cum tamen persuasum habeam esse ineptum: neque (puto) vlla in historia Antiochi tertii mentio. & cogitabam pro πέμπτος reponendum πρὸς πέ. Foris illis tamen ad Antiochorum successione referretur, aut potius Antigonos pro Antiochos scribendum, facta paulo ante secundi mentione. id quod secutus sum in vertendo. 184. a

184. c *Polysperchon.*] Πολυπέρχων. lego Πολυπέρχων, ut alibi ostendi. Scriptus habet καπετός. Paulo post πλείονα οἶνον non οἶνον. notus est iocus, & recte habet scriptus.

184. b *Sulcum profundum.*] βαθύτατον ἄλοκα, non ἄλοκα. Sic & apud Aeschylum legitur ἐπὶ τῆς θύρας, & eius interpretem, & in Aristida nostri, & apud Platonem quoddam de Republ. libro, & EVstath. in Iliad. v. ad versum 707. vocem exponit, ab eaque vocabulum ἄλοκα deducit. Itaque non probo ἄλοκα, quod aliis videbatur reponendum. 198. In Alcibiadis deinde dictis ubi est ἀποφυγῶν, sensus conuinitatem secutus, legi ἀποφυγῶν. scriptus pro nobis facit. Ibid. 1. Item in Iphicrate πρῶτον μὲν habet pro πρῶτον μὲν. & ipse notas harum syllabarum permutatas puto.

188. a *Plane, inquit.*] εἶπεν. pro ναὶ inueneram, quod vnius literulae corruptela locum turparat. Scriptus & Aldus ναὶ habent. Post de Leosthene εἰς τὸν πόλεμον. forte scripserat εἰς τὸν λαμακὸν πόλεμον. Ex historia.

190. a *Teleclus.*] Τηλέκλος. infra apophtheg. Laconic's legitur Τηλέκλος. Apud Pausaniam in Laconicis rex Agidatum familiae τέλειος legitur, sicque hinc est in scripto. Mox in dicto Theopompi Igebatur etiam in Aldino οὐ δειγματικῶν. Si recte legitur, Theopompos contemnebat eum, qui in muro praesidium & fiduciam locaret, & mulieres vocabat tales viros. notum adeo est cur Sparta muris caruerit. Interpretes idem, ut nos, οὐδ' εἰ γυναικῶν legisse videtur: vertitque in nime, si mulierum est obscuro sensu. Si ita legas (& scriptus ita habet) hoc voluit Theopompos, ne mulieres quidem certas de sua salute esse, muris tantum, non armis, & fortitudine virorum fretas. contra vitis fortibus nihil opus esse muris. Infra in

Laconicis Agefilai simile dictum refertur. Quod autem in Brasida dicto legi ἀεζόμαρος, id & sententia poposcit, & sic infra in Laconicis habetur, atque adeo Aldus etiam hic recte.

191. d. *Ne vllum sibi simile.*] Πλαστέ. erat πλάθειον quod nihil hic quidem puto significare. Nostra vox est & in Laconicis, & alibi. Porro paulo ante Ἰδρύων legendum pro Ἰκαελέως, ex Laconicis liquet, & vita Agefilai. quanquam Ἰδρύων ibi legitur. Caterum nisi legas, ἢ οἱ πάντες αὐδύσαι περὶ τὸ ἀπὸ κοινοῦ ut repetatur, μη μάλιν ἔχοντες, aliquid necesse est excidisse, quod ego non puto. at si, quomodo dixi, legas, Laconica erit & arguta breuitas: sicque est in Laconicis.

192. a *Eudamidas.*] Εὐδαμίδης. Nescio quis κακαδύμων huic εὐδαμίδην posuerat, qui tamen in scripto quoque legitur. vel ex Laconicis apophthegmatis constare potest, quid sit verum. Antiochi autem nomen in Lacone mihi suspectum est.

194. f *Leuino.*] Λαβίνο. Hic Labienus aliquis fuerat suppositus, λαβίνο scriptum, quo modo ne Labienus quidem nisi peruersè scribitur. quod miror non dedisse ansam cogitandi de emendatione interpreti. In vita Pyrrhi, Ἀλβίνοσ περὶ inde falso, quanquam aliquoties legitur. nam de Valerio Leuino esse sermonem, ex historia abunde constat. Caterum infra etiam in fine Catonis maioris dictorum Λαβίνοσ legitur vitiose pro Ἀλβίνοσ. Albinus & Albus Postumiorum inueniuntur cognomina: & in vitis locus recte habet, hic etiam in scripto falsus. Supra in vitimo dicto Epaminonda ἰομίδης scriptus ἰομίδης. & in Curti primo, πῶλον ubi est, πῶλον, quod magis quadrat omnino.

196. b *Prbem Barbeian.*] Πόλον Βαρβίαν. munitam fossis profundis vrbem. interpretes perridicule. Apud Valer. lib. 3. Cap. de fiducia scribitur oppidum Badiam Hispaniae. Caterum monere lubet quae Scipioni tribuantur, promiscue de utroque dicta esse hic confusa: quod non est magni Plutarchi; & tamen sic rem habere ex historiis liquet. 196. f. Iam quid est illud paulo post Παιλλίου καὶ Κίττυον? Duos fuisse Petillios liquet cum ex aliis, tum abundantissime ex duodequadagesimo Liii libro. Quinti praenomen hic exstat, alterius nondum inueni, siue A. siue M. siue quiduis fuerit: ipsum nomen Petillii potest horrorem incutere bene de rep. merentibus, ubi malis hominibus & factionibus vident tantum licere. mox pro Quintio est Κόιντος, condonanda Graecis incuria, in tanta Latinorum librariorum socordia. In eodem τῶν τῶν ἐκαστῶν οἱ ἑλλήνες, historia habet habet Achæos. Caterum quod de C. Domitio ponitur, constat ex Appiani Syriaco, Ἰνδύος esse legendum, & ante τῶν ἡγεμονικῶν deest, nisi forte mendosus est locus.

198. b *Ein dem d. e. peritia.*] ἐλεγε τῆς αἰτῆς ἰμπερίας. deerat αἰτῆς, quod ex sensu & vita Emilii restitui. malleque φοβεράτα πῶν.

Ibid. e *Flagitius adfertiri.*] καταλύειν. interpretes vertit lapidibus esse obruendos. Sed mihi iam pridem est hoc vocabuli suspectum, tamen si in scripto quoque exstat, & nescio an καταλύειν potius sit legendum: ut intelligantur tacito consensu flagitia probare, & facinorosis quasi nutu subscribere, quae quae possunt flagitia non coercent. Sane Romanum non fuit lapidibus obruere, multo minus Catonianum. Iam ubi est καταλαμβάνων λόγος καλοῦ, quanquam id sententiam videtur hanc praebere, oratione & scriptis praestari ne pulchrorum facinorum excidat fama & memoria. in scripto tamen est pro λογ. καλ. scriptum ἀεζέσει καλῶς, quod in vertendo sum securus.

200. a *Mare inter castra ipsius & arcem.*] Μὴ οὐ πῶν δεξιὰ μὲν οὐ. locus mutilus. refertur hoc apud Valerium loco iam citato, paulo quidem aliter. In scripto libro μὴ οὐ inducta videntur. Mox de C. Lelio, Πρώτοιον: legendum Πομπηίων, & intelligendum de Q. Pompeio Nepote, qui consul fuit anno V. C. 613. cum Cn. Seruilio Capione, anno ante Lelii consulatum. Vide fastos Sigonii. reliqua emendabis facile, si Grammaticam calles.

Ibid. e *Vi multorum hominum.*] ἀβροῦ πῶν πλείων. non caret menda hic locus. allatum autem est haud dubie ad Homericum versum Vlyss. p. 488. Ἀνδρῶν πῶν ὕβριν τε καὶ ἐνομήϊον ἐφορῶντες. Caterum πλείων illud ambiguum est. Si tertium intelligas, sensus est, post duos triumphos & consulatus: & sic est apud Valerium. Si πλείων intelligas cum duobus. (Sic enim loqui solent Graeci) intellige Metellum & Mummium, quos ei adfuisse in obeunda ista legatione, historia loquitur.

202.d *Popedio Siloni.*] lege Ποπιδίου Σίλωνος. Ineptissime erat scriptum Πομπίου. res nota. Eiusmodi erant Λουταίος, & Κιβελαίος, pro Lutatius & Cimbrico, & Απίσωνα pro Απίσωνα: post in Lucullo reposui Καμπίανος, pro Σκαπίανος, notissima historia fretus. Et in Pompeio Γέλιον pro Στέλιον reddidi, ex aliis historicis & Plutarcho. Scriptus habet τέλιον. Sthenis autem hic Sthenius, Stheno in ciuilibus præceptis dicitur. Ego vitam secutus sum. Dicitur, quo respondit Cato, etiam in scripto erat mutilum.

205.a *Audito uatinium.*] ὑάελον δέ. legendum οὐατίτιον δέ. ex vita Ciceronis ab autore nostro scripta, unde & ἀπὸ λουίτου inferi, & alia pleraque corrigi à diligente lectore possunt.

Ibid.b *Popillium Cottam.*] Κάσον Ποπίλλιον. in Cicerone est Πόπιλον Κόνσαν. interpres habet Cottam. De Voconij filibus dubium non est quin ἀμφοροπάτων sit legendum. Post pro δεινοῖν vide ne sit legendum εὐνοῖν, vt pro beneuolentia in eum solliciti ac cogitabundi fuisse intelligantur. nam δεινοῖν nescio an sit argutum sensum daturum. Sed tamen cogitavi, δεινοῖν fortasse hæc esse dissentire. * vt sensus sit, Cæsare læto & hilari ob successus & spem, diuersum sensisse eius amicos, qui tristiores essent.

207.c *De Eurycelis.*] Legi Ἐὐρυκλείης. ita interpres legit Eurycelis. Sicque habet scriptus, non εὐκκλείης.

IN LACONICIS.

208.f. *Oraculum Dodonaum.*] Κατὰ Δωδώνην. Supra in apothegmatis principum est ὁ Ὀλυμπίου. Sed sane ὁ ὄψθιν nescio quid sibi velit. Paulo post ἀρμισσέ μ' ὄς. pro ὄ legi ὄς. notæ compendiorum affines 'f & s' mendo ansam præbuerunt. Porro autem, pro ἀποασισαμένον, ἀποασισαδά, aut potius ἀποασισαδά. & pro ἀπολυόμενον, (nisi καὶ omitti malis) ἀπολυέσθαι legendum iudico. In scripto hic nihil præsidii.

210.a *Vteretur.*] Asterisco annotato significauit locum esse mutilum. Interpretis, vt solus eadem veste quatuor anni temporibus semper uteretur. quid legerit nescio. in scripto est μόνος, non μόνος. Sed & illud εἶπεν λέγων est ἀπὸ τῶν, non Plutarcho opinor, sed librarii culpa.

211.b. *Tot enim.*] ὅσων γὰρ εἰς. Ita omnino legendum esse ratio dicitur, & sic habet scriptus, non ὅσων γὰρ. pro ὅσων γὰρ. omnino legendum duco Σπερπηάτας. Populi δῆμοι. si quis de populo Atheniense simpliciter accipiat, cuius partes etant δῆμοι, non improbauero. Ego ad superiora respexi, ἐλευσίων & ἐλευκιδῶν. In ττοραο de Phalaris πύτω μόνον, scriptus rectius τούτω μόνον, & πῆ Ναρθηκίω. Sed & infra ubi de Epistola regis pace facta ad Agesilaum mentio, πολλῶν pro ὅσων ἤδη in initio, postea vt impressus habet. Ego nihil mutuo.

213.f. *Molestum esse sociis.*] δυσχερῶς π. π. abundat, vel π est legendum, & legendum πολλοῖς ἀκολουθούσας. In factu post pugnam Leuetricam pro αἰπῶς lego ἀπμῶς, pro Νεκταρίου lego ex historia Νεκταρίου.

215.e.e *Abderitarum.*] Ἐκ τῆς Ἀβδερῶν. legebatur ἀδδῆρων. vt contra alibi καλαβεῖον, pro Calauria est reperire, ac similia. Mox idem Perinthiis tribuitur. Hunc autem ego librum magni illius Plutarcho non puto esse, ac fortassis ne minoris quidem est, sed ab aliquo erudito literarum ordine collectus ex Plutarcho & aliorum scriptis. Vide exempli gratia Scipiones & Archidamos. Alibi docui πᾶ Ἀβδερῶν Græce dici, Latine Abderam. Paulo post εὐχερῆ mutandum est in δυσχερῆ, quod non sententia modo monstrat, sed & scriptus perspicue habet. 216. d. e In Alcmena πλέκην lego, ex Pausania. In Alexandrida δέοντα μί. lego μῦ ex scripto, & particula δὲ opposita. Mox pro Ἀλέξανδριδης legendum est Ἀναξαρδιδίδης. liquet ex Laconicis Pausania. In Archidamo δὲ γὰρ ἀγαθός. Scriptus οὐπὸς ante ἀγαθός habet, quod probo vt coqui sit cum musico comparatio. & mox post οἶνον ἠδύω, adde ex scripto ποιήσθαι.

218.e *An hostem praelio.*] εὐμαχούμενοι nihil valet. εἰ μαχόμενοι lego. itaque etiam habet scriptus. In Astycratida Antipatro nihil est loci, sed Antigono.

219.c *Omnia pro viribus recte.*] ἅσπαι δηλώμα. Quæcunque belli nocumenta aut repellam aut moriar. sic interpres. nescio quid secutus. ego quid sit δηλώμα, ignoro. fortassis δεινώμα legendum, vt sit sententia: Pro viribus omnia quæ ad bellum gerendum pertinent, faciam. pro ἀργυλεῖν δὲ, repono nomen matris Brasidæ Ἀργυλεῖν δὲ. quod & infra extat & alibi.

220.c *Ecprepes.*] Ἐκπρέπης. legebatur Ἐμπρέπης etiam inscripto. Sed ego locum ex Agide Plutarcho correxi.

224.b *Labotas.*] Λάβωτας. lego λαβώτας, vt est apud Pausaniam. μικρῶν restituere pro μικρῶν. Sic & scriptus. ante in Cleomene priore pro καὶ ἀπὸ κακὰ, lege καὶ ἀπὸ ἰκανὰ. scriptus, ratio. Mox, cum prioris portæ.] Quid sic ἢ ἰγγυτέρω πύλη, non facile dixerim. Simile est apud Tullium de Diuinatione.

225.a *Iam enim aut moriendum.*] ἠδη γὰρ ἡκαμῶς. locus mutilus. Sententia videretur: Nunc ita prope ad barbaros accessimus, vt eo simus loco, quo moriendum est. forte ἡκαμῶς ὡς ὄψ, &c. In scripto postmodo ἡκαμῶς reperi: & cogitavi probabile esse, ita fuisse scriptum. ἠδη γὰρ ἡκτανέν (aut κτανέν interficere) ὅτι βαρβάρους. Sed pleraque in hoc libro satis sunt praua.

Ibid.e *Gula iritamentis.*] ἀκαίθους καὶ λιχναίας ὕνας. Spinæ etiam interpres habet, & scriptus itidem ἀκαίθους. Verum ego nondum didici, quibus carduis libenter vescerentur, quibusve spinis canes. χρεία etiam ex libello de liberorum educatione est nota. Infra de Alcandro Lycurgum feriente pro ἰπίδειν lego ἀπίδειν. Scriptus, ratio. Post de Leotycho ἠρώπαι. Constructio requirit ἐρώπαι. Sed permulta sunt talia, quæ consulto omisi: hoc ipsum supra quoque relatum est dictum ut cunque aliter ob appendicem. Sicut & alia identidem inculcantur, vt Antalcidæ de Agesilao & statuto Lycurgi. id dōcti facere non solent.

227.c *Calbes honore.*] ἐς ἐρήσος. deest πρὸς ἀγάμους, aut aliquid tale. Sententia est nota. & extat Lycurgi vita. Similis defectus est post paucis lineis. πρὸς τὸν ἱπποῦτα. ἰπτοῦ αἰπῶς. hæc indicasse de plurimis pauca satis est. Geratax de adulteris dictum hic est mutilatum: integrum refert ipse in Lycurgo Plutarcho: & credibile est pro τῶν hic legendum esse, τῶν ἔφθ, ὅς. sicut ibi.

228.c *Alio amplius querat.*] ἄλλο πρὸς θατέρου ἐρεῖν. legitur in vita Lycurgi ἐρεῖν. Interpretis hoc, quem tractamus in libro, vertit querat: ingeniose. nam & ἐρεῖν ἐν interrogare siue querere significat: & si κερατῶν legas ex coniectura, quod possidere significat: certe querere ad possidendum est via.

Ibid. *Vtilis hæc ratio.*] ἀλλὰ ὁ χεῖν ἴμιον. scilicet πὸ φείδεσθαι. & ἠγῆσθαι repono pro aoristo ἠγῆσθαι. etiam contra scripti lectionem.

229.c *Cum defecissent Corinthiis.*] ἀφιστάτων. legebatur ἐφεστώτων. perimptæ. res ex aliis etiam locis nota est, neque sefellit interpretem, si tamen ita vitioso vsu libro credendum est, & scr pro abest tota hæc periodus.

Ibid.d *EVrytionidarum & Agidarum.*] restitui vera pro falsis vocabula, ex ipso Plutarcho & aliis. Vt & in Lacratida teci.

231. c *Quia, inquit, illis.*] ἀγῶν ἢ βασιλεύων. Interpretis: Quia illi magis diues esse, quam regnare volebant. Vt aut aliud legitur cum, aut vna mecum hunc locum suspectum habuisse videatur. Hoc credo eum voluisse dicere, primos reges coactos necessitate regnum tenuisse, sed & reliquos ob virtutem ei præesse. οὐδαμῶς in scripto deest. male, vt arbitror. Cur autem Messenii Spartanorum habeantur fratres, ex historicis & Pausania cognosci potest: vt cur pro ἀδελφοῖς Delphos retulerit interpres in Polydori dictis, non videam. Scriptus quoque ἀδελφοῖς habet.

232.a *Sousfertur.*] δειξαι. Σάων λέγειται. De hoc loco annotauit quondam ad Lycurgum Plutarcho quæ cum sint vitiosa non nihil, hic emendata referam. Σοβιδῶς sustuli, & Φοβιδῶς restitui. neque me fallebat, ordinem literarum fuisse ab huius libri scriptore obseruatum: sed fieri potuit vt homo (sicut non me temere iudicare arbitror) non accuratissimus, literam φ literæ σ substituit (πρὸς τὸ nimirum) subiungeret, alioquin historiam illorum locorum & temporum qui apud Plutarcho, Xenophontem aliove legit, Σοβιδῶν nullum, Φοβιδῶν etiam nobilem agnosceret. Porro Σάων Regius non (vt ibi scriptum est) omisit, sed ad δειξαι adiunxit, sumptum pro appellatio, vertitque: qui virum fortem saluum monstrare possit. cum post δειξαι incipere noua debeat periodus, & Σάων ex loco isto Plutarcho, ne longius abeam, sit proprium viri nomen. Vitia hæc omnia scripto cum impressis sunt communia.

233. e *Pacis componenda gratia.*] δειλιέσθαι ἡμελλον. quod si legeres, δειλιέσθαι mori significaret: alieno, ni fallor, vsu. scriptus rectius habet ἡμελλον: qui pacificare volebant.

234. c. d *Pro eo atque descenderis.*] ὁπίους καθίσαις. legen-

dum καθεύδον: descendes: quod futurum in communilingua negant tamen vsurpari Grammatici. lego autem non κατακλι-
ονη, sed κατακλιθη. & est sententia (καταγειτω εμω) hanc: Laco-
nes eunt venatum contra leones, adeo sunt magnanimi: le-
pores si Spartam veniant, capiuntur. in scripto est λεγοντες, non
λεοντες. Post de mordente quod dicitur, ipsum quoque sa-
tis perplexum alibi Alcibiadi ascribitur. προυν ηπει και ε-
λαιον.] interpretes addidit, & acetum, και οζον. & Δάμπτει per n
legit.

235.c Blande mulcendos.] και κενεν. Id vocabuli quid sit, ne-
scio. Regerit vertit excitare. alius, conrumelia imbueret &
Aulicia. quid secuti, ipsi viderint. Certe posterior & in
Tyrtaum & in Spartanos, adeoque Pausaniam Cleombro-
ti F. cuius iudicium hoc ipso libro expressim debuit recor-
dari, sua fuit contumeliosas versione. In Cleomene Pla-
tarchi legitur αι κελων. ibi quae annotavi pridem, l gere po-
tes. sed hoc addo nunc, Plutarchum initio libelli πο περα ζων
φρονιμοπεια, verbo και κελων vsu fuisse: quod est ornare,
elegantem reddere, & α και κενεν propius quidem abest. vide
ibi.

236.c Fertur Dionysius.] τοις νεαριστοις. Ex Lycurgo Plutar-
chi & sententia repofui pro ποι νεαριστοις. Quod de iure atro
& Dionysio hic traditur, aliter narrat Tullius quinta Tuscu-
lana.

237.c Temperantiores.] και επραπειροισι. legebatur επραπει-
ροισι, contrarium huius loci sententiae. scriptus recte. Sed &
sequentia videntur distorta, pro αι βροδια, reponerem πο βρω-
μα. Sed deinceps non sunt integra. Certe pro πολυτροπις le-
gendum est πολυτροποις. & paulo post pro φημικωις lego φη-
μικωις. scriptus male φημικωις, pro εμβαστοι lego εμβαστοι ex Ly-
curgo nostri.

238.c Fotis hoc annectebat.] και ευχαρι, legebatur αι χαρι. quod
vocis significat nihil. interpretes legit vt egoi. Sicque & scri-
ptus habet. votum est nequaquam superuacaneum, & sustu-
li, et ante παροισμαζ. quod sensum vitabat. Sententia est eadem
in Perfis Aeschyl:

Αλλ' οταν απηδη τις αυπος, χ' ο θεος ξυνάφηται.

Α και δι μω συνων.] sic citat etiam Strabo lib. 10. Sicut Thracas
fuerunt. quod inter vertendum non vengerat mihi in men-
tem. Itaque primum versum sic lege, vt in Strabone vertis:

Neque aliquis Sainem nostram sese aspiciet aetat.

Sed posterioris hexa metri 4. pedes exciderunt. Post Α και μω-
νοι πο θειοτ. ante θειοτ. infere @ quod habet scriptus. In Gor-
gone μετακωις θελη, lego και θελη. @ etiam a scripto abest. πολω
legit interpretes, quod non valde probo.

241.a Eurotas certis.] ουδεν μωτος. Scriptus δ. quod aliis diu-
dicandum relinquo. και μερις coniecti legendum, reperto και πα-
μερις. & scriptus coniecturam meam eu denter probat. & in
fra legebatur και ενι και, quod id ipsum mox rectius erat excu-
sum. νω autem in οω mutarem; abest omnino a scripto. dein-
de pro και παρ κων malim και παρ κων cum scripto. & φαρις sensu
postulante paulo post pro φαρις scribendum. Mox φη τοις ξινοις,
lege cum scripto φη τοις ξινοις. prope finem και τ θεος αυτων.) scriptus
και τ θεος, & superne και τει πο.

IN LIBELLVM DE MULIE-
rum virtutibus.

242. e Initio statim δε κλια. ad hanc extat Plutarchi li-
ber de Iside & Ostride, quem Plutarchio nostro Eviebius
in preparatione Euang. lica nominatim arrogat. In scripto
apparet fuisse κλια, sed ab emendatore f. & cum και αρχ, quod
minime probo. Nam feminae in scriptum librum cum alia
ostendant, tum in ipsa praefatione οι βιβλιοισ αποδοσαι, &c.
Evripidis locus est in choro Herculis furentis. 419. 30.
Μοx και αν πω φηταν, πει Σατφ. pro φηταν lege αυτων. ratio,
scriptus.

243.c Si ad vim istarum.] Legitur αυτω και τω και νηοπιτα και
δω. Latinus interpretes hanc omisit particulam. atq; adeo cre-
id eum fecisse, quod ipse quoq; vt credam est. g- nuinam, abs
me nondum possum impetrare. Sed & βεβαια βιβλια vix con-
coquo, ac ne vix quidem. In Troadibus.

243.e Qualemcumque sedem.] Vulgo habetur, οι τη παση,
lego γη pro τη, id in scripto supra notatum reperi. lege etiam
ex eodem παλιν και και πιασις. Ita enim sententia est pla-
na, quam habet nostra versio. Mox patriamque esse facien-
dam.] est hanc και τει δα δε, scribe δε. In Chais initio lege επωμια:
notum.

246. e. f Nouam condiderunt.] και τω legi. se ptur e-
tat οκνον. Sed & pluralis numerus requiritur, & non de

habitando, sed condendo urbem loquitur, quod est οι-
κισεν, non οικην. Scriptus habet οικισεν, & μρωσων: alioqui
Cryassa neutro genere dici vt pleraque alia Caria & Lycia
loca notum est. In Tyrthenis initio Βραυρονοδον restitui,
ac deinde Βραυρονος, cum p. excidisset. nam Βραυρον cele-
bris est apud scriptores pagus, seu δημος Atticae. Sic &
scriptus.

247.c Et fratrem eius.] και αδελφον. nihil ausus sum mutare:
Interpres και omisit post αδελφον, hocque intellexit appellati-
ue. sane infra quast. Grac. xxi. Ρολιν τ' αδελφον legitur. & men-
tio fit fratris, cum quo fortitionem Polis inierit. malim και τει-
δαν quam και τει δαν, quod scriptus suggerit. Si @ ante και τει δαν
omittas, planus videbitur locus.

248. c Quasi igneum. και πυρωδεις. Aldus & nos πυρωδεις
hoc vocabuli quid sit, non habeo dicere. Interpretes habet
horrendos sonitus atque incendia. nescio quid secutus, nisi
quod αι ακλασιον. q. a. st. radiorum solis reflexio, non satis apte
re didit. αι ηλιος autem per θ non per τ scribitur, cum re & te
scribitur: quam ille vocem omisit. Ceterum inspectio scri-
pti libri me dubitatione soluit: is enim πυρωδεις expresse ha-
bet. Supra autem qui χυμαρρος legitur, χυμαρον legendum con-
tenderim, vt ad Chimaram (cuius fabula hic exponitur)
accommodari possit. non ignotum est, quid χυμαροι & χυμα-
ρα signifi- ent. Σ Α Μ Α ΤΙ Δ Β Σ; Saguntinae sunt inter-
preti, & Σαλαμακη Saguntum forte, quia urbem Hispaniae
hoc nomine non agnouit. Ego nihil volui mutare, nisi
quod N litteram insertui. Nam Saguntum aliter appellant
Graeci historici. Ibidem est Βαιονις, & in scripto Βαιονος.
Hannonem interpretes habet vocem Punicam. εμμελις pro
appellatio accipio. sed res non est magni momenti. In
Cianis.

249. d Domos adibant.] βαδιζουσαι, in scripto βαδιζουσαι, etia
est al. eum supra notatum: & profecto βαδιζουσαι malim
idque exigi (puto) sententia. inuicemque malim illorum-
que, pro ακλησαν scilicet αυτων, id quoque sensu dictante, vt &
επι πο οι, & pro αποστια legendum επιστια, liquebat etiam
sine scripto. In Phoc. dib. sine, αυτοις αζηι. αυτοις ratio & scri-
ptus.

254. d Impetravit salutem.] Legi ερηστων. scribebatur ερη-
στων. perperam: quo mendosam deceptus interpretes senten-
tiam peruertit. Scriptus & Aldinus veram lectionem habent:
Historia extat etiam in eroticis Parthenii. Porro ante in Pie-
ria in Nelei nomine vt pro repono, ex historiis & scripto,
qui etiam in sine habent ερηστων. ερηστων αυτων, τε &c. Cate-
rum in μολλωδεις & hic & alibi reliqui, vt cum alias scribatur per
υ. Causam videbis apud Eustach. in Iliad. λ. 237. & alibi
Post ante απολαουσαι excidisse μη vel νε non est obscurum. In si-
ne Areaphila pro πασθαμ. est in scripto πασθαμ. 258. f.
In Chiomara ante haec verba επι τει σπιδωσαι, omissa est in-
scriptio historiae hanc γυναιον Περραμμελον quae in scripto demum
est ante verba γυναιον. In Timoclea: 259. f. Adhibitis partim
minis.] και απολων. legendum και απολων. Sic & interpretes legit, &
in scripto est. legendum quoque εφωσων, non οφωσων. In Euxo-
ne pro δαιμονος, vide vt legas εφωσωνος. Sic enim sub finem re-
de. deinde και το δαιμονος. lege και το, vt & scriptus habet. Lo-
cus est ambiguus.

261. b Vi vidit accedentem.] οις εδεν οηνον. erat αι τει νηο, sed
& in scripto οηνον est a correctore factum. Sed deest hic no-
men & menti eius Cumanae mulieris, quae Aristodemum
solum Cumanorum virum dixit, cuiusque mentio etiam & in
conclusionione historiae fit. Post pro φηταν και ερεδω, legi pro φη-
ταν quamquam scriptum deinde receptam lectionem habere
senti.

Ibid. d Tythius uxore.] Πυθω γυνη. Inscriptionem hanc opti-
mo iure adici, vt reliquarum similis esset. Scriptus pro titulo
habet Πυθωτις. pro και τει νηο και ερεδω legebatur male τει νηο και
non poterat enim senem curare absens in militia patrem fi-
lius. Scriptus και τει νηο και ερεδω, recte.

IN COMPARATIONE AQUE
& ignis.

262. a Absque igni multa fuerant.] ουδενος δε εδενον. etiam ε-
αεν και καινις repetas: tamen non satis hae coherent. Fortasse
hoc vult dicere, fuisse aliquando hominem absque igni, abs-
que aqua nunquam. Id si ponamus, πολλω in ποτε mutandum
esset. Vt detur και τει νηο και ερεδω alicuius potius esse eruditi homi-
nis, quae scriptum Punicum ilius magni. Infra μεταδοσει και αυτων
σι. ante τει νευρω. Scriptus post μεταδοσει habet inseritū δε τεινε

957. d *Qua maxime feruntur.*] Επειμάλιστα. E loco ωδελ repositi errorem notarum affinitas peperit: ωδελ etiam scriptus habet. Supra ubi est οἶνον & κερπῶν scriptus (quod magis probō) καὶ ἀκέρπῶν habet & pro πνεύμα μί, πνεύμα δέ. Sunt & alia, sed leuicula, neque volui μύρον τῆ φρακίη, quod aiunt, adhibere, id notatu dignum est. 451. 13. ἀκμάς εἶπε δὴν χαίρειν τῆ ζῆραν legendum, non ζῆραν. quod mendum in scripto etiam est. Iam illud ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, distinguendum erat a præcedentibus. noua enim proponere intendit argumenta.

958. d *Tenebris obtinentibus.*] δὲ σκοτίας, suspectum erroris. Conicio forte legendum, ἐπὶ καὶ εἴης. Ita quidem liquida esset sententia, alioqui quid est tenebras vigilare? Loquitur de industria humana, ad quam vigilia etiam facit, non etiam partem sui, ut Aristō dicebat, vectigalis suffragans, quod sine ignis beneficio fieri non posset, tenebris industriam vigilia impedientibus. Profecto vita vigilia est, inquit Plinius. In scripto annotatum vidi pro ἐγρήπεν legi ἐγρήγρηναι. In fine pro ζεαμμα est ἕξαμμα in scripto, quod docti me non frustra annotare facile intelligunt.

IN QUESTIONES SEV CAPITULORUM descriptionem.

HVNC librum Plutarchus in Camillo & Romulo citat sub nomine αἰτίων & αἰτίων Ρωμαίων. Vulgo problematum titulo citatur. A dieci margi numeros, qui faciliora inuentu & notatu singula facerent.

263. f *Pluribus adiles.*] Σὺ τῶν ἀγοράνομων πλείονας. Hic locus est corruptus, credo hanc esse sententiam: Prætores tribus vsos facibus, pluribus adiles. Χωμένων legendum, non χράμενων, liquet. Et μελίζουμος pro μελίζουμον.

264. d *Sed conscenso recto in domum demittunt.*] τῆ μετέμω ἀποσβάνοντες εἰς τὸ κεντῶσιον αὐτῶν. Quid si legas, sed si conscenso recto se se inde in domum demittunt? Hæc quidem lectio cum Varroniana fabula melius cohærebit, & vnica lauis in aspectum spiritum mutatione conficietur, ut αὐτῶν legas pro αὐτῶν.

265. a *Hystoropotmi.*] ὑστὸρποτομοί. interpres ὑστὸρποτομοί legit, itaque legendum credo, ignarus liberne ei, an vero iudicium hanc lectionem suggererit: vox enim ea significat eos, qui creditiam fero suo defuncti, deuo et seruire opus habent. in proxima quaestione.

Ibid. b *Multisque locis adscribitur.*] πολλὰ μὲν non probō forte πολλὰχ. res est nota.

Ibid. c *Futillissimis putarent.*] Lego φαυλοτάτων ἡγόμενοι. legebatur ἡγόμενοι, sed male. Verba antecedentia faus obscura sunt, neque piget interrim sententiam de iis meam aperire. ἐπινοήσαντες inquit. Suspectæ vitii & illiberalitatis erant Romanis donationes coniugum, nimirum quod non ab animo liberali profectæ, sed adulatione coniugis extorta essent: quomodo etiam donationes mortis causa factas, ad vxoris petitionem, irritas esse voluit Solon, non minus quam vi extortas. quia nimirum non minus prauæ sit, quod illecebris vobis optatis obtinetur, quam quod vi correctorū bene redita à Lucensī, inscite notauit.

266. a *Confidentis viri.*] πισυόνοτος εἰδῶν legebatur notis ob similitudinem confusis. Sed linea sequente εὐδωκῆτος πισυόνοτος male cohærent. lego εὐδωκῆτος εὐδωκῆτος. Non me fugit, doctissimos homines è Tibulli 1. 3. huc respicientes, dissentire versus sunt:

Tunc uentam subito, nec quisquam nunciat ante:
Sed uidear caelo missus adesse tibi.

Ego quod sentio plane dico. Deliam nō fuisse vxorem Tibulli constat, itaque nihil ad rem hæc consuetudo. Alibi plura.

267. b *Sp. Carbilium.*] siue malis Carbilium. Καρβίλιος, non καρβίλιος. Sic Latini & ipse Plutarchus in extremo Romuli ad Numæ proxima quaestione.

Ibid. c *Nillos posuit.*] οὐκ ἐθέκε. In codex noster non habebat: neque interpres neq; Aldinus liber. nā in scripto nostro hic liber desideratur. sed & sententia id si gitat, & cōd. mathistoria. In problemate xvi. ἀβασί, βεῖ scribo, in duodenigesimo ἀφθόνας & αὐτῶν κη pro ἀφθόνας & αὐτῶν κη repono: & in decimo nonο, pro κατὰ κῆτῶν, κατὰ κῆτῶν. in promptu causa est.

268. c *Tunc enim in ipsa quoque natura.*] Sententiam puto me veram extulisse. nam in Græco hæc verba ζῆνται γδ αὐτῶν, & c. manca sunt.

Ibid. d *Murtia Venus.*] Μουρτίαν Αφροδίτην. Plinius libro 15. cap. 19. Quin & ara vetus fuit Veneri Myrtæ, quam nunc Murtiam vocant. ita legitur in Frobeniana optima editione.

Is locus facit, ut μουρτίαν potius legendum suspicer, nam illud αἶς εἶκεν Plutarchi, hoc loco videtur referendum ad mutationem u Græca litteræ, in Latinam u, quæ in Sulla, murratum, & aliis nota est. & Plinius ita innuere videtur a myrto eam Venerem dici. Sed apud D. Augustinum profertur Dea Murcia sic dicta, quod præter modum non moueret, ac faceret hominem, ut ait Pomponius, murcidum, id est nimis desidiosum & inactiosum. lib. 4. de Ciuit. Dei c. 16. Apud Festum ubi vox Murcidus exponitur, mox Murcia Dea subiicitur: quamquam in litteris erratum ibi esse possit: aliterque in Antonii Augustini nobilissima editione legatur. Apud Varronem libro 1 v. de lingua Latina hæc sunt quæ scripturam rursus faciunt ambiguum. Intimus Circus ad Murcia vocatus, ut Proclius ait, ab vrceis, quod is locus esset inter figulos. Alii esse dicunt a murreto declinatū, quod id ibi fuerit, cuius vestigium manet, quod ibi sacellum etiam nunc Veneris Murcia. Addam hoc loco quod videtur non tam soluere dubitationem quam tollere. Apparer, inquam, veteres C & T litteras confundisse, quod nobis in pronunciando hodie est vsitatum. Nam hoc nisi concedatur, quid faciemus Valerio Probo qui Marcum (neque vnquam inuentus est, ac ne iri quidem inuentum quenquam pato, qui non pro C vel K scribat) a Martio mense (cuius scriptura litteram C vel K non potest admittere) dictum ait. Id genus permulta sunt in controuersis orthographicis atque etymologicis. Sed in præsentia satis. Problemate sequenti Νιζίδος restituī, qui à Plutarcho etiam alibi citatur: ne Latinos & Græcos alios testes appellem.

269. a *De Numa regia.*] ἡ Νουμῶν. legebatur peridicula τούνομα. quod etiam interpres sensit, & miror ab iis non animaduersum, qui tot millia mendorum (ut ipsi aiunt) eiecerunt, item pro ἐνεῖν, legi ἐνεῖν: & ubi legi ductus ipse sensus perspicuitate, ἀγαλλματόν βεῖ legebatur ἀγαλλματόν τε. cum in Aldino (si librarius notam infra agnouisset) recte esse postmodo deprehenderim. Idem error est supra probatus. In sequente quaestione legebatur, οἱ τῶν δέσσημα, quod etiam interpres fessit, cum sit perspicue fallum. Quis enim nescit à Kalendis ad Nonas, ab his ad Idus, inde ad finem mensis inæqualia esse spacia? Itaque non dubito οἱ in οὐ mutare.

Ibid. c *Luna conspectum.*] τῶν δὲ ἀστροτεω φασι. Post ἀστροτεω, deesse δὴ ἀστροτεω, aut aliquid tale opinatus sum pridem. Sed omnino nunc φασι in φάσιν muto vocem in hac re mathematicis non ignotam, αἱ δευτερεῖς γδ φρονιτῆδες σοφώτεροι. Quod de Kalendarum nomine affectur etymon, frigidius est quam quod refutatione indigeat, quæ est enim tandem inter Calendas (sic scribo, ne vim videar intentare) clam & celare analogia? Marcellus ex Varrone: Kalendis calabantur, id est, vocabantur: & ab eo Calendæ appellatæ: quod est tractum à Græcis: qui καλῆν vocare dixerunt. Quid ergo causæ est cur in Græca voce videntes litera Græca, originem restante (quod musicis in suo γ ut citra inuidiam licuit) ad Kalendas Græcas relegemur cum tota antiquitate? quæ littera K etiam a libi vsa est, ubi etymologia Græca nulla videatur esse, ut in K pro Kæfone seu Cæfone Fabiorum prænomine. Hoc addo. Iubæ sententiam hic non extare citatam, sicut fuisse puto, ab autore integram. Quæ Macrobius habet Saturn. 1. 15. digna sunt cognitu: digniora, quæ Vatro libro quinto, ut alios taceam. Hæc animi causa à tiphi, cum mihi ista recognoscenti veniret in mentem, amicum quendam meum aliquando, nescio sane ubi istas edoctum argutias, mihi hunc nodum soluendum proposuisset: Græci non vtantur Kalendis: ergo non debent scribi Græca littera Kalendæ: quasi vero κ qua ia Romanis Kalendis exprimendis vtuntur, non sit Græca ipsi assertoribus littera? aut K perinde atque Y non liceat retinere originis restandæ gratia? ne adiciam, Eiduum quoque vocem à Græco repeti sermone.

Ibid. e *Morem hunc amplificauit.*] ὡς αὐτῶν φιλῆ. mendum esse nemo non animaduertat, sensu interim euidente. fortassis αὐτῶν.

270. b *Sicut contra.*] ἀντίον ὡς αὐτῶν. legō αὐτῶν. Mox ἡ καὶ τῶν δέσσημα.] Lego ἡ. quartam enim opinionem exponit, nisi fallor.

Ibid. d *Lucido & illustri.*] τῆ δὲ φωτεινῶν. ego si iure me omisisse puto, non habens cur suspicer aliquid detritum ante hæc verba esse. Post βαφῆ καὶ, legō καὶ βαφῆ, potest enim inquinari albedo. Sed tinctura lanam albam non facit: nisi eam intelligas, qua rudia lintea identidem madefacta, solis vi aquam, vnaque sordes exhalante, albedinem consequuntur.

271. c. *Uti sunt peculiariter.*] *ἄλλοι κέρχλωται*. improprie, usurpative. *ἄλλοι*. Caius non omnium virorum prænomen est, neque Caii mulierum, neque Titius civium, neque Stichus servorum. quod autem cuius adhibentur, fit usurpatione quadam, sicut Dialectici & Mathematici suos terminos vocant α. β. γ. &c. Hoc ergo est *ἄλλοι κέρχλωται*. *ἄλλοι* legebatur: quod loci vim obcurabat mendum.

Ibid. Cui Caius in sancti templo.] *Ἐν τῷ τῷ Σάγγου ἱερῷ*. Interpres: In Sanctæ templo. & citatur in margine nescio cuius opera, Plinius. 8. 48. Vbi legatur M. Anci. Quod ego quidem si reperissem apud Plinium, non veritus fuisset mendiarum arguere, cum neque M. Ancus ullus sit nobilitatus, neque nomen Ancus, sed prænomen videatur: & Anco Marcio Romanorum regi diuinos habitos honores nemo facile animum induxerit ut credat. Verba Plinii libet adscribere, tum aliorum. Lanam (inquit Plinius) cum colo & fuso Tanaquilis, quæ eadem C. Cæcilia vocata est in templo Sanci durasse prodentese, autor est M. Varro, &c. August. lib. de Ciuit. Dei, 18. cap. 19. Sabini, ait, regem suum primum Sangum, siue (ut aliqui appellant) Sanctum, reulerunt in Deos. Hic locus videtur cum Plutarchiano iunctus, multorum bonorum scriptorum locis explicandis inferuire. Est apud Sex. Pompeium: propter viam sit sacrificium quod est proficiscendi gratia, Herculi, aut Sancio quidem est Deus. Et annotauit quidam in margine, Ianum quosdam pro Sancio legere, inepte hoc quidem. Cultum fuisse Sabinis siue Sanctum, siue Sanctum, etiam Lactantius 1. 15. docuit: & eadem esse vocabula admodum est probabile, ut & hoc, ritum Sabinum, à Sabinis, præsertim Numæ, fuisse ad Romanos propagatum, iam Sanctum & Fidium idem omnino valere, & esse eiusdem Dei attributa, dubitari non arbitror. Qui Dionysium Halicarnasensem citant, Sabinum gentis Sabinæ auctorem ab eo ex Porcio Catone aiunt perhiberi filium Sanci vel Sanci (c. & g. litteras eiusdem prolationis permutati nouum non est) dæmonis illorum locorum. In Græco male legi puto *Σάγου* pro *Σάγγου*, nisi forte *Σάγου* est legendum. Nam Sabum Sabinis gentilem eius fuisse, qui Sanctus Latinis fuit, colligi à M. Catonis Originibus potest, Silius Italicus lib. 8. rem videtur explicare.

Ibant & lati pars Sanctum voce canebant.

Auorem gentis, pars laudes ore ferebant.

Sabe tuas, qui de patrio cognomine primus

Dixisti populos magna ditione Sabinos.

Sed additur eundem à nonnullis vocari *Δία πίνυ* quod est Iouem Fidium. at is fuit Hercules, ut ex Ouidio liquet 6. Fastorum. Quærebam Nonas Sancto, &c. Varro lib. 1v. Aelius dium Fidium dicebat Diouis F. *Διόσκου* Custorem, & putabat hanc esse Sanctum ab Sabina lingua, & Herculem à Græca (Hinc adeo sciri potest, quid sit me Hercle, & intrare per Fidium.) Optimeque id cum eo congruit, quod Sabini sunt habiti Lacedæmoniorum (hi autem toti erant, ut sic dicam, Herculei) coloni, quod & apud Plutarchum in Romulo & Numa est, & apud Dionysium Halicarnasensem eadem pagina, nimirum libro secundo. Cetera omitto, contentus me docuisse, Sanctum cum hic tuam alibi recte legi. Adde tamen, Propertium hanc lectionem non modo confirmare, sed & rem explicare. Sic enim scribit libro 11. 11. in elegia de Caco:

Nunc, quoniam manibus purgatum sanxerat orbem,

Sic sanctum Tatia composuere Curæ.

Sangum alii dicunt: & Sanqualis porta, proxima ædi Sanci, apud Paulum ex Festo legi debere puto. Sangus etiam apud Liuium legitur, cum Semonis cognomento, libr. 11x. vnde apud Ouidium dicto loco legendum, An tibi Semo pater, non Semipater, docte obseruauit in Varronem Scalliger. In xx. quaestione quod legitur *τὸν τάλανον τάλανον*, &c. legebatur etiam in Aldino, *τὸν τάλανον τάλανον ὀνομαζοῦσι*, omnino perperam. Quis vero pro *τάλανον*, cum calithum significare vox ea debeat, non malit *τάλανον* legi, ut ad Talasii vocem sit aditus accommodatus? Litteram *ρ* aliquando in *σ* mutatam non nesciunt eruditi, cum præsertim Papii & Fufii iidem sint qui Papii & Fufii, & honos pro honore, odos pro odore apud Plautum ponatur. & Lares pro Laribus dictum Varro lib. 5. notauerit: cuius generis etiam sunt læbelum pro liberum, quætere pro quætere apud Festum.

272. c. *Oblisionem fluminis.*] *τῆς λίθης ποταμῶν*. Interpres

Lytham flumen, nescio quid securus. Certe lectio nostra est genuina. Sic enim in Liuiana epitoma 1 v. leg. tut. D. Iunius Lusitaniam urbium expugnationibus usque ad Oceanum perdomuit: & cum fluium Oblisionem transire nollet, raptum signifero signum ipse transtulit, & sic ut transgrederentur milites persuasit. Idem nomen est apud Florum lib. 2. cap. 17. & apud Liuium Oblisionis mentio 4. 22. Apud Strabonem libro tertio menda infedit. Meminit huius rei, & hanc opinionem D. Bruti refert Tullius libro secundo de Legibus. In fine quaestione huius *τῶν* pro *τῶν* manifestum est legi debere.

273. c. *Reparare aut instaurare.*] *καὶ μὴν ἀποσκευαίνω*. Hoc verbum qui huc pertineat, non assequor, neque tale quicquam habet interpres, qui refarcire vertit: an ex libro alio, & alia scriptura, an ex coniectura? Forse *ἀποσκευαίνω* aut tale aliquid fuit. In quaestione quadragesima.

Aut alia quidem.] *τὸ δῖον ἢ τὰ μὴν μόνω τῷ ἱερῷ* legendum omnino est. nam tertiam causam afferri nobis liquet. & ἢ particula omissa totum locum confundi necesse est.

275. a. *Hunc contra fides est.*] *λέξις*, id est, oblique, *πλάγιος*. Loqui videtur de alicuius dei simulacro, cui Saturni imago opposita fuerit. *λέξις* nihil significat, quod quidem recordari possum, & constructio non patitur hic verbum: neque enim cum *ἀπὸ πικρῶ* cohereret. Subfinem prioris quaestione *Συλλογῶν* malim *Συλλογῶν*. Scribuntur enim Suillii. Mox pro *Νουνοδίνης* restitue *Νουνοδίνης*. Non enim hanc vocem ignorauit Plutarchus. In problemate quadragesimo quarto, pro *εὐαθείης* quin sit legendum *ἀσείης*, dubitari non debet, male enim pietas cum periurio coniungitur.

275. c. *Hortæ templum.*] *ὄρπις* asperate scribendum, cum ab hortando dicatur. Sed Antistium Labeonem, nobilem rerum Romanarum scriptorem, in Antistichum Labeonem librarius nimis rudis mutarat, vel ex Gellio potuit esse notus. vocem *κλαυθίων* non noui, sed plane suspicor eam pro *ἐλαυθίων* obrepisse. Quæ autem de Hortæ ab hortando dicta referuntur, Græcanicaliter, neque linguæ Latinæ consentanea, quod bona cum venia Plutarchi dictum velim.

276. d. *Ue Ateius.*] Legi enim *ὄς Ἀπίος*. Scribebatur *Τηίδος*, ego Teium scriptorem nullum noui rerum Romanarum, nam nomen est Teius, non gentile (scripsisset enim *ὁ Τηίδης*) ut Anacreontis. Itaque *Ἀπίος* reposui, nam Ateius Capito, ut rerum Romanarum scriptor à Gellio (siue is Agellius est) citatur in non admodum ab simili argumento. 1. 12. qui hoc ipsum ex Fabio Pictore refert 10. 15. 47. 2. 1. Quaestione duodequingagesima Conlala scripti, non ut apud Varronem lib. 5. & alios legitur Conualia: Græcum secutus & analogiam. Spontalia enim dicuntur, Vinalia, Vulcanalia, non sponsualia, Vidualia, Vulcanalia, id obiter monere libuit. Quaestione proxima. *εὐδριμνιendum factos*] *πίνυμοι δαίμονες*. lego non *πίνυμοι*, quod nihil significat, aut certe si significet, ad rem nihil facit, statim, *Canum exuuiis*.] *δ. ὁ & νῦν. ὁ νῦν* credo ex *κῶν* esse factum.

277. b. *Aut quia venuste boni.*] *ἢ δὲ τὸ χερσὶ καμψῶς*. Hic locus totus est deprauatus. adferbam quomodo emendem, ἢ δὲ τὸ χερσὶ καμψῶς λέγεσθαι τῆς πλεονεξίας, ἀνιπτόμενοι δὲ τῆς εὐχῆς ἀπυθῆται. *Ἐ*. item *καὶ ἐξ ἑαυτῶν φησι μὴ δύνανται χερσὶν ποιεῖν, Ἐ*. Me autem recte emendare, nihilque temere mutare, cum ipsa loci sententia, tum quintum de rebus Græcis problema Plutarchi abunde demonstrant. *καμψῶς* autem, id est venuste, ait leni nomina rebus duris & abominandis imponi, quod genus *ὑποκοσμῶν* etiam in Solone exposuit, & nos mortuos, miserolue aut leprolos simili figura appellamus *guit*. Itemque apoplexiam. Hæc si considerasset interpres, rectius expressisset sententiam. Idem pro *μάτη* legit ut apparet *μόνη*, quod minime probō. Videtur autem ea esse, quæ apud Varronem libro octauo, & Macrobiū 1. 7. Saturnalium Latum mater dicitur, & à manando discrete Plutarchus deducit, atque hoc in sequenti problemate.

Ibid. c. Ludis Capitolinis.] *τῆς Καπιτωλίου*, lectio est incoherens. Legendum *τῆς Καπιτωλίου*, aut sacra intelligis triumphalia, quibus pompa in Capitolium ducitur. Vide Plutar. Romulo, & Festum, alioque.

Ibid. d. Sp. Carvilio.] Grammatico infra quaestione 11x. Quod autem problemate 1 v. traditur aliquanto aliter est apud
ffff

Livium lib. ix.

In 57. quaestione post ῥωμαίων deest οὐκὼν aut aliquid tale. historia est nota.

In 62. οὐπαλίον scriptum puto ut & alibi sexagesima-tertia.

279. c. *Nisi in sacris servare.*] βυλεύει δὲ δοκῶσι; omnino legendum est δουλεύει δὲ. Et in 65.

Ibid. e. Vbi etiam legitimis.] Legendum pro νόμοις haud dubie νόμιμοις. In 67. pro λήπην credo scribendum λήπην, quod publicum, vulgare ideoque etiam μεταλήψαι tenne, exile, non magni precii significet. Alioqui λήπην scribi notum est & de voce λήπης seu λήπης (*leuth*) Plutarchus alibi abundat autem hic alterum ἢ πολλῶν.

280. d. *Furcam.*] στήμα. lege, non στήλα, quæ vox idem est quod βλίπην. Ego meæ emendationis autorem habeo Iulium Pullucem, libro Onomastici decimo, cap. xxxiv. Cum quo faciunt, quæ in Coriolano noster hac ipsa de re habet.

281. c. *Cum neque victimam.*] εἰ μήτε ἱερέω. omnino scribi vult constructio, non μήτε; & pro πύρωσις. lego πύρωσις. Quaestione proxima, ἀποπροπέω & μελίτις, lego μελιχίας quod est blandæ. Sic & interpres. Sed quod εὐελπίδος bis legitur, mendo non vacat. Quæst. lxxv. pro ἐπελαρών vltimæ linguæ & regulas secutus scribo ἐπελάρων, & genitiuum ζῶν in datiuum ζῶω muto. In quaestione 78. pro ἀφέναι malim ἐφέναι.

283. a. *Locum assignari.*] καὶ σίασόν. ne suspicari quidem possam in cuius vocis locum hoc monstrum surreperit. interpres omisit. Meminit moris huius Valerius Maximus lib. 2. cap. 3. inuitari prius, & post ne venirent orari consules scribens. Caterum quaestio 81. sub finem plane mutila est, Quæstio. 83. ἔδωξεν αἰαρεῖσθαι. Forte αἰρίσθαι. Res à L. uio post Cannensem cladem exponitur Lib. xxi. sed aliquanto aliter. Interpres pro Betusio Vetusium dedit, nescio quid securus.

284. d. *Definiri non possunt.*] ἀδιώατον ἔστιν lego. Causa, inquit, cur à media nocte diem inchoarent Romani. hæc est, quod ab ortu & occasu solis commode id nequit fieri: quod quale sit, deinde explicat, ἀδιώατον ergo recte legitur pro διωατον quod interpres retinens, sententiam Plutarchi vitiauit.

285. a. *Flaminicam.*] vide A. Gellium. libro decimo cap. decimoquinto.

Ibid. c. Spectaculis.] θεας. Spectacula. ut & interpres habet, & rationi est consentaneum, non θεας. Caterum sponcione certare autem legendum esse πολλάκι ἄλλοι. pro qua voce ἀμα nullo sensu est submissa. Sex. Pompeius lib. 10. Lucar, inquit, appellaturas quod ex lucis capitur. Et ibidem de Lucaribus festis. In priore κούεν puto legi pro κούει. nihil enim hæc Cures, à quibus dictos Quirites aliqui putarunt. Quiritis luno apud S. ephanum in κούει legitur κωρητία: male ni fallor. In proximo problemate, φερεταίας scripti pro φατείας. & puto legendum φορηκαλίαι, ex Varronis lib. 5. Fortasse qui suam curiam ignoraret, saltem fornacem suam nosse putabatur, quæ laus in prudentem non cadit. Fornacalia Festus quoque, aut ex eo Paulus habet, ut & stultorum ferias. Quæst. xc. μάλιος reponere. historia est notissima. & περὶ αὐτῶν, erat ἢ οmissum à librario παρῶσιν non animadvertente. & de inter δεδότης ἢ redde. Historia de filio Licymnii est apud Apollodorum libro bibliothecæ 2. & Pindarum Olympiis. Minuta alia prætereo, &c. Quaestione tamen 98. pro πωροκάντων mihi ex sensu loci persuasi legendum πωροκάντων: quam formulam fortasse non intellexit librarius, ideoque corruptit. Quæst. 101. βούλης vnicò legendum. Sed quid Empedoclis citetur, non intelligo: nisi ἰσοκρίμανον materiam Lunæ significat.

288. c. *Vi Tiberium.*] ὡς πὺν Βήριον. atqui nemo, puto, præ nomen Verrii vnquam legit: neque si esset, duabus litteris scriberetur opinor. Interpres totum omisit. Ego pro Βήριον, reponerem Τίβιερον. hoc enim prænomen ne cum Titio confunderetur, duabus litteris τ i. scribi obseruatum est. Quaestione proxime, πάλιν ἔλινθεσθε τῆς Βοιωτίας. interpres monitose, quod pro Βεωτία libertate pugnavit. Vide Strabonem lib. nono, vbi Πλακας describit: & Stephanum πάλιν πάλων. Vide & infra quaestione Græca 39. quaestione cxi.

290. a. *Cum in morbo est.*] ἐχομένους legendum pro ἐχομένοις sententia docet.

Ibid. c. De recto.] ἀπὸ τῶν σίγης. non ἰπὸ. quod satis ex Pictoris apud Gellium verbis constat. Vincula per implu-

uium in tegulas subduci, atque inde foras in viam demitti. Quaestione 112. ἀνάδενδράς haud dubie significat vitem maritatem vel arboribus, vel etiam tabulatis, quo modo etiam Græci nonnulli interpretantur Grammatici. In noctibus Atticis error est loco iam ante citato. *Propagines è vitibus altius subientis non succidet.* legendum è Plutarcho, succedet, neque insolens, præsertim in Fabio tam vetere scriptore, debet videri constructio verbi succedo cum acutatio: cum eam Grammatici doceant à præpositione, quæ hic est sub, proficisci. quemadmodum villam prætereo, non villam eo dicimus: & tecta superuolitare, non volitare. Sic Livius de pugna ad Trebiam: Simul latebras eorum improvida præterlata est acies. & Salustius: Dextra Adherbalem adsedit, &c. Μοχ Σάρον μὴ ἰσθμίου. quod ipsum ita planissime legitur 8. 7. Symposiacorum. in lib. de puerorum educatione est ζυζόν. Sed apparet diuersa esse symbola. vox ἰσθμίου, κήρυμα significare fere Grammaticis dicitur. de allegoria hic non disputo. certe Diogenes non habet, & inter ea ipsa omisit, inter quæ Plutarchus loco Symp. citato memorat.

291. a. *Bacchanalibus aliisque.*] ἵοις δὲ καὶ νυκτερίαις. Interpres, nocturnis sacris & Bacchanalibus. fieri potest ut eadem vsus lectione ita tamen ex coniectura verterit. Νυκτερίαις esse Bacchum, ne longius deducam, vel è Virgiliano potest dici Culice:

Veni Nyctelium fugiens Cadmeis Arane.

Et inter nomina Bacchi Νυκτερίαις est in libello de ἐι Delphico. ἵοις cauda videtur esse alicuius vocis de qua coniecturam ferre possem, sed infirmam. Viderint alii, & quid sit illud καὶ γὰρ ἐν? Hilaris interpres. quid si legas ἄχαιον. Ebris, qui pleni sunt vino facilius ignoscimus, quam garrulitate aut furiosa obrurbatione importunitatem temulentorum vincentibus. Vbi est ἢ τῶν αἰθραπιναις, omnino ἢ est legendum. alia enim causa redditur, quod interpretem fefellerit. Porro νυκτερία ἰσθμίου infra quaest. Græc. 37. memorantur.

IN QUÆSTIONIBVS Græcis.

292. e. *Quippe à Deucalione.*] Lege ἀπὸ γρονόου. legebatur ἄ. ratio autem meæ emendationis plana. Superiore problemate deest lex quæ citatur. quod & apud Demosthenem & alios autores sæpe fit. ibid. πρὸ ὀνοῦσιν καὶ πάτρων quod est suspectum.

293. f. *Deinde Cirram obt.*] vitiose hæc leguntur. ἢ δὲον Κίρρη κατὰ κλεισπις, Οἰνοκλον πὺν βασιλεία, &c. neque satis constat, quid legerit aut secutus sit interpres, erravit quidem certe. Lega meo periculo, Ἐν δὲ τῇ κίρρη κατὰ κλεισπις Οἰνοκλον, &c. Tu vide infra quaestione 26. & ibi reperies meæ castigationis fundamentum. quamquam ibi Onoclus legitur pro Α ερούαι (quæ certe vox Græca non videtur) vide ne sit legendum Αἶον & ἀδύμαροι pro ἀδύμαροι ex Stephano. Ego meas coniecturas in versione tum secutus, deque his lectorem obiter monendum tamen putavi. Sed & illud εὐζάμενοι καὶ ἐκαπίμης, cum vouisset sacrificium, insolens est eodem problemate. Expunge autem καὶ ante μεταστροφόμενον: itaque concinnior est structura, quam si eo relicto legas μεταστροφόμενον. Porro apud Helychium per ἢ scribitur φαγηλός, ἀμνός. Hic sequente quaestione per ἰάτα, ibidem ἀδύμαροι] lege πάλιν ex consuetudine Græca.

294. e. *Amari eiectus.*] ὄλεσε ἀδέντα. Sic lego singulari numero: nam quomodo mare Nessum eiecerit eo locorum, aut qui cadaver eius in mare peruenerit, vix video. & ἐρανώ μετρί causa scribo in versu Archyta, qui est Heroicus. Vocem concitam esse ex ἐρανώ, etiam Eustathius docuit. quid autem sit μακίνας, nescio: fortassis nomen est alicuius in Ozolis loci. Eustathius in Catalogum nauum annotauit Erannum olim urbem Phocidis, dictam deinde Cyparissum. Fuerunt autem vicini Phocensium Locri. Sed hæc alibi pertractabuntur.

295. c. *Hypera fratrem.*] ἰσθμίου ἀδελφός. nominatiuus masculinus ἰσθμίου non fert hunc genitiuum. ἰσθμίου legendum aut ἰσθμίου. nam virum fuisse satis constat ex sequentibus & Stephano, vnde ἰσθμίου legendum apparet. Quaestione vigesima ἰσθμίου πὺν lege, non πὺν. Quaestione vigesima secunda. 612.

296. c. *Cobus & Aecclus.*] pro Arcloplane legendum est

Aeclus. Id cum aliunde, tum ex septimo & decimo Strabonis libro liquet, huius initio, illo finiente.

Ibid. e. Elefisi.] Ελασιος aut hic ελασιος, aut deinde ελασιος legendum apparet. μίσηρ αρχαίτης autem lego, quasi semideum diceret, gentilittis Argivæ autorem, non tamen cœlitæ. αρχαίτης is est, hinc Apollo Archagetes apud Pausaniam in Atticis. De aliterio, &c. vide in libro de oraculis defitis, & in fine de curiositate vide. hic locus videtur mancus, ἄνωπια ad ἀλυστα referri licet. Inde quæstione XXVI.

297. b. Circa Ethiciam.] εἰς Αἰθιαίαν. legebatur Ἀθαιάν. at supra quæst. 13. eadem de re legitur εἰς Αἰθιαίαν. Sed & Stephanus de Urbibus Αἰθιαίαν scribit: ne alios cite. Rex Aethianum supra Oenoclus legitur. Οἰνοκλος, Fabula Tenæ satis est nota, etiam ex proverbiis.

299. e. Filium Hippasum traderet.] Ἰππασόν τὸν υἱόν. Locus hic corruptus est. mea coniectura sic legeretur commode, τὸν υἱὸν Ἐπιπασσάδα. Κληθῆναι δὴ τοῖς μ. α. αὐτῶν δυνάμει τοῦ ὕδατος ὑποκλήσιν πέντε, φλοῖς, αὐτῶν δὲ ἀφ' ὧν ὄλεός. καί, &c. Melius proferret, qui melius reperiet. interim integra omnia sunt. pro Ἀρσιόνιω lego Ἀρσιόνω, pro ἑκκιδίου, ἐκκιδίου. Agrionia esse Bacchi sacrificium apparet, qui Agrionius in vita Antonii dicitur. Vide caput primum libri octavi symposiacorum. Quæstione 40. ἐπὶ τῷ σενσὺ vult ἐπιπέτο. Ante quæstione 39. κομίζομένου παρὶ τὰς ἰλευδέσας. & λέγονται μὲν. lege pro τῆς & λέγονται ἔρχεται pro ἐρχόμενοι.

303. b. Ab equis eas conscendi.] τὰς ἐνὸ δαξ ἵππους ἐνὸ δαξ omisit interpres, & quid sit, sane non cerno. 43. non est integrum. & quia est μεσπολις. In 45. pro μωλίον lege meo periculo μωλασίων. Sed profecto satis fœdatur videtur. 49. quæstio. Ego Zerpztum istum Bithynorum accipio regem, & Thracæ puto Chalcedoniis auxilio fuisse. Res esto exposita omnino iudicio.

IN LIB. DE ORACVLO- rum defectu.

409. f. Apud Deum.] ὅτι τὸ θεὸν. Aldus θεοὺ. quod nihil est, Hic liber in manuscripto non inerat. cui que me quod facile obseruabit lector, mirifice torfit qualis qualis inter conuertendum etiam emendatio. neque dissimulo me Turnebiana lucubratione qua cõfirmatum qua instructam. Certe tamen non omnia ei debentur, quæ nos procudimus. quod eruditus lector facile sentiet. Oraculi primus versus stabit, si pro τῷ γῆς legas: ὅτι γῆς, aut τῷ γῆς.

410. b. Quod probabile sit.] ἐπὶ τὸν ποσειά. Turnebus pro ἐπὶ τὸν legendum putabat ὑπερον. & supra quinque versibus, καὶ τὰ πλείονα, non τὸ. ego nihil conuellere ausim. & τὸ videtur melius quam alterum cohærere. Sed certe quod sequebatur γαλιόν ἀφέντης, ridiculo errori librarii debebatur. itaque φάτης aut φήσας repositu est opus.

410. d. Sane vos quæsit.] Scribendum καὶ τὴν καὶ ὕμιν, legebatur ἡμῖν. Sed dubium non est, quin Grammaticos compelleret Cleombrotus, quorum ars nulla erit. Si non ex minimis saxe de maximis iudicium & coniectura fiant. Mox δὲ φησὶ μετέωρα lege pro συμβάλλεται. ac rursus pro ἀφελῆσαι, & non τὸ π, verum π. Emendationis nostræ ratio (quod ante nos publicauit Turnebus) constat ex verbis Homeri Odysl. γ. 367. quæ adscripti, & ab Eustathio ita, ut hic, exponuntur.

Εἴμ' ἐνθά χρεῖός μοι ἐφίλλεται, οὐκ ἔτιον γέ Οὐδ' ὀλίγον.

Mentio Eurpod est Iliad. x. 173. Noctem θεῶν ἰντίενες cum alibi tum ibidem. 394. Sed & ἐμφύεαξ scriptum est perperam pro ἐμφύεθε. quod & Turnebus monuit. Sequentia ita sunt dispuncta in Græco, ut non quiuis fuerit se extricaturus: facile autem castigabuntur è versione.

Ibid. e. Aliud ergo querendum est.] ὡς τὸ ἀνο π λερότων. non nescio hoc Attice dici, pro λερότων, ut μεσοῦτων apud Platonem, τινούτων apud Poetam, & alia sexcenta. Sed non cohæret cum βουλόμεθα, & ab utroque discrepat ποιόσει. fortasse legendum βουλόμεθα & ποιόειν. Sensus est hoc argumenti è paruis iudiciis non debere statui de rebus magnis, nihil valere: aliis rationibus refellendos Ammonis sacerdotes, qui annos subinde decrefcere dicant. Post τὸ μόνω τῶν.]

lege μόνω. quæritur enim iam cur omnibus fideribus suos motus seruantibus, solus sol cursum non teneat: sed cœlitius iam quam antè suum spacium conficiat. Mox μίσηρ ελαίου τῶν scribendum, pro μίσηρον ελαίου τῶν: audacter fortassis pronuncio, quando ne Turnebus quidem videtur à priore scriptura discessisse. Ego autem nullum sensum in ea video, & δειῶν cum μίσηρον construi non potest: sed cum ἐλεγγόντων congruit, quod verbum porro datiuum instrumenti requirit. Hoc dicit: Non opus esse ut Ammonis sacerdotes olei sui mensura obseruent quæ fiant in cœlo: esse ea euidentiora multo, quam ista ut obseruandiratione indigeant. τὸ δ' ἀλλήλα.] hæc verba si non sint (esse autem contenderim) mutila, hoc volunt mutuo & vicissim Solem à Luna, Lunam à Sole obscurari, suntque accipienda ut concile & quasi κατ' ἀποστροφήν ob indignationem propter absurditatem opinionis prolata.

411. d. * Oportebat Ammonis.] εἰς τὴν Α' μμ. Hoc modo, inquit, Ammonii non annorum ficticio decremento, debuerant rationem reddere cur hodie minus olei confligaret, atque flamma absumsit olim. Asteriscum curauit signandum, quia aliquot verba excidisse apparet. aut fortassis tantum οὕτως οὖν, ut post εὖ ante λεβάδα.

412. a. Viruūque iuno consuluit.] Ἀμφιθέριον; ἀμπιθερῖον.] Fœdum est hîc mendum, sensu, quod & Turnebo placuit, non ita obscuro. Nomen eius, qui consuluerit utrumque oraculum excidit. eum fuisse à Mardonio aut Xerxe aliquid missum, non videtur esse in operto. ut fortassis sic sit legendum Ἀμφιθέριον. Ἀμπιθερῖον (fortasse passiua verbum significare actiue, vsitatissimum esse politis scriptoribus eruditii norunt) μὴ ὡς εἴκεν ἀμφοτέρων ὁ Μαρδόνιος. ὁ μὲν οὖν τὸ ἐν λεβάδα ματιίου πρ. φων. Αἰ. 38. πῦν παρὸς τὴν βάρβαρος χρησμον ἐξ ὧν τὴν μὴ δ. εἴσιον. (Sic enim pro ἀγίον doctè restituit ex fine libri & nona quæstione Græca auctoris Turnebus: atque addere libuit eorundem ὁσίων valde esse euidentem mentionem in lib. de Iside & Orifide pagina Basiliensi 340.) ὅτι παρότων ἐκείνων. ὡς τὸ ἐν δ. λέγοντες (aut σημαίνοντες) ὅτι τὸ βάρβαρος, &c. Ita ut cunque cohæreret. Ego in medio relinquo. Nihil annotavi de iis, quæ in sequentibus palam falsa, & erant non pauca, emendate scribi possunt, si quis nostram sequatur versionem.

414. a. Solo Megarenf.] ὅστις ἡ Μεγαρέων. Sic & Aldus impresserat ὅσον. Sed librarius calligraphiæ aut tachygraphiæ compendio non satis attendens ὅσω expresserat, ὅσω erat utrobique Πλαταιάς, quod ferri ut cunque potest, scribendum potius Πλαταιάς. Mox ἀπὸ τῆς ἀρχαίας τῆς εὐρείου λογίας.] suspecta mihi est vox ἀρχαίτης, equidem ei plus satis orationis suppeditare possim. Turnebus nescio quid lectus. εὐρείου λογία quid sit, docui in Plutarchi de poetis audiendis libellum quædam annotans. Mihi videtur hoc dixisse Ammonius, hoc sibi commentum admodum probari. Sed & sequentia ὡς τὴν τὴν, menda non carent. Infra ubi asteriscum alleui ante κατὰ μὲν decessisse vnum atque alterum vocabula, vel structuræ immutatio argumento est. Hoc quoque annotandum duxi, ubi legitur mox ὁ τῶ ὕλην καὶ φωνὴν καλοῦσιν, apud Eusebium, qui hunc locum nominatim hoc ex libro adducit libro εὐαγγ. πρὸς ἑβραίους. ε. pag. 109. legi τῶ ὕλην καλοῦσιν, quod malo. ut & μίσηρον ὅτι τῶν. Cætera lector diligens conferat, adhibitoque iudicio, & nostræ versionis filio hunc locum corrigat.

415. b. Genios multos ac bonos.] δαιμόνας πολλοὺς καγαθοὺς. Ex Eusebio didici hæc lacunam esse, quæ complari possit. Eius igitur appono lectionem, haud dubie genuinam. εἰ τὸ δαιμόνας, εἰτα ἦρα αὐτοὶ δὲ ὅτι πᾶσιν, αὐθρότοις. εἰ δὲ οὐκ αὐτοὶ τῶν μεταβολῶν, τὴν μὴ χρυσὸν ἕβραίοις εἰς δαιμόνας πολλοὺς καγαθοὺς, ὅτι δὲ ἡμῶν εἰς ἦρα αὐτοὶ ἀποκριθέντων. quod aliquanto post legitur ἀγαθὸν ὡναις, πονο fero. malim ἀγαθὸν ὡναις, nihil insolentiorē structura

Ibid. d. Longius ne Pindarus quidem.] πῶν δὲ οὐδὲ τινδ. hæc ita impressis sunt, diuulsa voce οὐδὲ τινδου δὲ οὐ, τινδου δὲ. neque acquieui hic vel coniectura illastri, vel Turnebi etiam, quanquam summa apud me auctoritatis versioni: sed iis etiam, quæ habet scholiastes in Apollonii Alexandrini ἀρρηταικῶν β. annot. 23. quæ huc pertinent. Cui loco asteriscum deinde appinxi, is corruptior est, quam ex coniectura restitui ut posse videatur. idem Turnebus homo multo quam ego vnuquam sperem me fieri posse doctior sensu. Cuius probo σοχαίμων, ut pro ὅτι τῆς τῶν. legatur εἰς ὁναυτῆς τῶν βαλλόντων. Ὅ δὲ ὁναυτῆς, &c. nam τῶν τῶν pro Aldino fffff ij

videtur Turnebus, quanquam diuerso sensu, qui euertere vsurpauit.

423. a Sibi inquit videri.] in Græco αὐτὸν est vitiosum, legi αὐτῷ. quinto post versu, sententia, ibidem ridiculum est δὲ αὐτῷ: quod non ita procul abest à scriptura διανοίας, quam credo esse posse veram. certe sententiam vocabulum significare debet, quodcunque tandem sit.

423. c Fieri enim sic quoque potest.] καὶ γὰρ ὅσον ὄντιν. nulum hæc verba sensum gignunt. legerem libenter ὄντιν τὸ ὄντιν ita vnica litterula subleuaret loci incommodum. Mox ἔπειτα τῷ θεῷ.] Aldus τὸ τῷ θεῷ habet. Turnebus omisit. Videtur mihi à multitudine Deorum ad affirmandam mundorum multitudinem ratio duci. aliquot post versibus, lego ὁ μὴ κοινὰς πῶν, ἰδίως ὄντιν. ὁ δὲ κόσμος ἢ λέγεται κοινὸς ἢ πῶν δὲ. Ὡς πῶν, &c. & precedente versu pro οὐδὲ μὴ λόγος lego οὐ μὴ λόγος, &c. non satis intelligo Turnebus quo respexerit. Meam sententiam exponam: qui melius aliquid habebit, proferat: cedam cum bona gratia. Omnia eiusdem speciei indiuidua (vt logice loquar) habent quippiam inter se ratione formæ commune, & tamen suas ποιότητας quasdam, sua accidentia, quæ simul omnia in alio non insunt: atque hæc ratione ipsa inter se differunt: verbi gratia, omnes homines habent communem naturam, neque tamen vllus homo prorsus cum altero idem est: vt plurima communia habeat, habet tamen peculiare aliquid, quod eum ab aliis distinguat omnibus. Mundus ergo, cum ipse etiam sit qualis, etiam habere dicatur cetera sua quædam accidentia, videtur iis distingui ab aliis mundis. Logicum est hoc argumentum, quum firmum, non disputo, esse quidem hanc loci huius sententiam, emendationemque veram, opinor. Paulo post pro ὑπολειπομένῳ restituo ὑπολειπόμενον. perspicuum. ἔχον λόγος] legebatur λόγος. Sed haud dubie de forma materiam determinante loquitur. ἔσφαρον autem Græca vox vt sit, non vido. forte ἔσφαρον, aut, qua voce infra vitur, φορητῶν. pro ἔσφαρον potuit esse scriptum. φυσικῶς ἔχοντα] lege, non φυσικῶς. Χώρῳ] videtur addendum, πῶν οὐχί, aut aliquid tale: nam & Turnebus suppleuit. pro ἔσφαρον tertio post versu ἔσφαρον ipsa sententia reponere iubet.

424. d Atque ut extorqueat.] εἰ δὲ καὶ βιάσασθαι. Locus valde corruptus. βία κινούμενον, Aristotelem vi eo adactum vt fateatur inane esse. Sic interpretere oportet si, quod vix credo, recte verba habent. Sed pro ἀπειρον πολυήσασθαι quod nihil est, suspicor scriptum ab autore, ἀπειρον τὸ νοήσασθαι: hæc verba prope omnino absunt à recepta scriptura, & sensum hunc exhibent. Si etiam extorqueatur Aristoteli esse inane: tamen adhuc intelligi non poterit, quæ causa sit cur corpora naturalia suum quodque locum petat. Iudicent docti, qualis hæc sit mea coniectura, aut potius rectius aliquid depromant.

425. d Loco cohibere.] καὶ τὸν πόνον. firmitatem Turnebus. ego quid hic πόνον faciat, non assequor, & subtilius video posse, quam verius defendi. πόνον si legas, consentanea disputationi instituta erit lectio. Paulo ante pro ὄντιν videri an legas ὄντιν, quod cur opinionem vertam, ipsa disputatio moerere potest.

426. b Quomodo simulacra.] ὡς ἄρα ἀγάλματα. forte ὡς ἄρα τὰ ἀγάλματα τὰ παλαιῶν ἀγάλματα. infra οὐκ εἰδὼν ἐπισημαίνων, lego οὐκ εἰδὼν.

427. c At tenuissimo & simplicissimo.] τὸ ἀπλοῦτα καὶ ἀπλοῦτα. inepta me hercle lectio. forte τὸ ἀπλοῦτα, vt paulo ante.

428. d Signum est.] ὄντι σῶμα, malim ὄντι, sicut deinde vocem εἰκὼν vsurpauit. Nam cubo ἢ σῶμα, seu σφῆρον per accidens, & non οὐκ εἰκὼν, tribui istam comparisonem stabilitatis, è doctrina Analytica est notum. Paulo post οὐκ εἰδὼν τῆς ἀπλῆ. lege τῆς ἀπλῆ. alioquin nullam elicies sententiam.

Ibid. f Infinitas.] ἀπειρία κίνηται, legebatur ἀπειρία. Notum est velex Pythagoricis systæchibus meam lectionem esse verriorem. & pro σῶνι reponatur κινῶν, nihil enim tam discrepans ab infinito videtur esse atque est τὸ σῶνι. inane autem & infinitum cognata essent, si essent.

429. f Multæ autem quinque.] πῶν συχνά. deest aliquid. Ceterum mulierem quinque sætus edere vno partu frequenter, est etiam in problematis Romanis capite secundo.

430. c Plenius similitudine.] εἰκὼν τὸ συμβαίνον. Locum hunc misere fœdatum Turnebus ex eo autore vnde erat

desumptus, affibere restituit. sunt enim hæc è Timæo Platōnis depromta fol. Basil. 486. πολλοῦ αὐτὸν non vt habetur apud Platonem πολλοῦ αὐτὸν, Suidæ secutus lexicon, qui, scripturam serie literarum comprobante, ait πολλοῦ αὐτὸν esse πλεῖστα ὃ ὁ σῶνι καὶ ἀπλοῦτα. Pollux libro quinto capite quarto. τὸ πλεῖστα ὃ ὁ σῶνι, est vitiole ἀλλοις οἱ σῶνι ἔσφαρον. Pro ὡς ἔχον τὸ παρ' εἰκὼς, apud Platonem est ὡς ἔσφαρον εἰκὼς ἔχον ἀπλοῦτα. In Aldino post εἰκὼς erat εὐθέως ἀπλοῦτα, quod omisit nostra editio, cum appareat scripsisse Plutarchum αὐτὸν εἰκὼς ἀπλοῦτα. Calligraphia (puto) hoc ὡς ἔσφαρον suggestit, lego ἔσφαρον. Paulo infra ἀλλοῦ φύλων.] hoc nihil est. forte φύλων, vt legisse videtur Turnebus. infra ἀλλοῦ φύλων legi. nam legebatur perinerte, ἀλλοῦ φύλων. forte particula αὐτὸν etiam præmissa verbo ἀλλοῦ φύλων id mendum peperit.

431. a Heic quoque Academia.] καὶ τῆς Ἀκαδημαίας. Quid sim secutus, liquet. certe locus mutilatus restituetur suæ integritati, si legas καὶ τῶν τῶν, &c. & hanc sententiam versio Turnebi probat.

431. b Differre videtur animus.] δὲ καὶ ψυχῶν. locus mancus, forte δὲ καὶ ψυχῶν ἔσφαρον. Sed verba παρ' ἑνὶ βίῳ ἀπλοῦτα aliquid desiderant. Versu autem altero ἐμπόδιον omnino legendum erit, non ὁκιοῦσιν.

Ibid. c Sicut enim Sol.] καὶ ἑπὶ τῆς, ὡς ἄρα. Quæ in medio interiecta sunt horum verba, non sunt Plutarchi, sed lectoris: qui cum sibi summam eorum, quæ hic disputantur, annotasset, σημειώσας illa libratorum incuria, quod non est infrequens, in textum irrepsit. itaque ergo totum isthuc expungito.

432. b De Arna datum.] ὡς ἔσφαρον. Sic legendum, non Ἀρνα. Est autem Arna Thessalia: vrbs, colonia Bæotorum, de qua oraculum:

Ἄρνη χερσὶν ὄσσε μένει Βαῖον ἄρα δρῶ. Eustathius in principium Bæotia: Homeri, & Stephanus in Ἄρνη ibique nos plura. forte ex eo oraculo est id quod hic Plutarchus citat. Simile est in oraculo Delphico Lydis dato apud Herodot. καλοῦ. ἔσφαρον ἔσφαρον, ὅσφ φαίνωντος ἀκουῶ. Meminit Tertullianus de Oratione.

Ibid. c Optimus is est.] Μάτῆς ἀρίστου. Tullius aliter reddidit, si quis eum malit audire:

Bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum.

Noster cum sequentibus melius coherere videbatur.

Ibid. f Hæc est enim illa Heracliti.] αὐτὸν γὰρ ἔσφαρον ψυχῆ. Talis, inquit, est ea anima, quam siccam Heraclitus vocat, & præstantissimam dicit. Plane ita locutus est in Romulo, καὶ εἰσὶν ἄρα τῶν ψυχῶν ἔσφαρον ἀρίστη καὶ ἔσφαρον. Heracliti nempe fuit sententia, animam siccam esse optimam. Itaque hic quidem Turnebo minime assentior, qui Galeni locum citans, in quo deprauate αὐτὸν pro αὐτὸν scriptum est, in dubium vocat nostram lectionem, & è Galeno putat castigandam. idemque etiam mendum insedit libri octauum de præpar. Euang. Eusebii fini. Cæterum non multo ante vox ἀφαιρηται est suspecta. Et mox πῶν ἀφαιρηται. Si legas ἀφαιρηται, & distinctionem quæ est ante εἰκὼς ὄντιν in colli notam mutatam his ipsis verbis postponas, locum (puto) cortexeris. Illa autem καὶ μὴ καὶ καὶ ἀφαιρηται omnino sunt vitiosa, & quomodo Turnebus legerit, diuinare non valeo. pro πολυήσασθαι quidem non dubito quin legendum sit πῶν πῶν. ἔσφαρον autem pro ἔσφαρον quod prope abest, neque huc quadrat, reponerem: & mox ἔσφαρον, vbi legebatur sensus detrimento ἀφαιρηται. Quod ad versum Empedoclis attinet, κῆρον vix puto genere feminino vsurpauit. Quid si sic?

Βύσσων ἢ γλαυκὸν κῆρον κατὰ μέγεθος αἰθέρος.

433. c Exhalent.] Sensu ducti ὁκιοῦσιν, & ὡς πῶν legimus, pro ὁκιοῦσιν & ὡς πῶν.

434. a Aliquanto post tempore.] ἔσφαρον ὄσφιν ἀπλοῦτα, mendose. ἔσφαρον legendum, quod Attice significat, longo post temporis intervallo: & ὄσφιν ἀπλοῦτα aut aliquid tale structura requirit. in Æschyli versu αὐτὸν πῶν lego. non enim α pro η hæc agnosco. ἐν Καρίῳ πῶν. Venæ. Turnebus nescio an recte, & cur. Ipse lego πῶν. Videad hunc locum historiam xxxvi. mirabilium Apollonii nostri. καὶ οἱ πῶν οἱ abundat, aut πῶν fuit.

Ibid. d Pulchra si diis placet.] τῶν καλῶν δὲ καὶ. Videtur legisse Turnebus, ἔσφαρον καλῶν, &c. & pro καὶ πῶν ἀπλοῦτα, φυσικῶς, nisi subaudias φιλοσοφίας. nam, quod ex Lactetio, Cicerone, Plutarcho, aliisque notum est, Epicuro freti sua

philosophia animos hominum religionis iugo liberabant. Locus est vitiosus. infra η μαζορτιε malim παζορτιε.

435. c Sine tremat victima.] αὐτὴ πινυται τὸ ἱερεῖον. tremat, con- guntur: mendum. fieri potest ut sit ἡσθηται. Paulo ante ἱερειδων παζορτιε, constitutiones significat, id est, vacuitatem, varia- rum & turbulatarum affectionum, quas ei Enthusiasmus inicit. vide infra. εἰ δὲ ποσῶντιε. εἰ deest, & pro ἡμῖν, restitue ὑμῶν. infra. ἱεροκρατελιδων, non δεικρατελιδων: Turnebus ex notissi- mo Herodoti loco, qui est libro primo. Ex quo, & re ipsa ap- pareret pro φῶντιε legendum βῶντιε.

436. b Sinopidis rubrica.] Σινωπίς. Rubrica sinopica, de qua Plinius & alii, non Σίνωπις. Illud autem σιδήρου δδξαι, palam est falsum, malimque cum Turnebo πχυπιου aut γεκ- φῶντιε. nam σιδήρου plane inculcatum est ab eo quod sequitur. Feci autem has orationes interrogatiuas sicut sunt. Home- ri de stomosilo locus est Odyss. 1. 393. Sunt sequenti pagina multa mendosa. Sed onerare coniecturis lectorem nolo. In mea versione liquet quid legendum suspicatus sim. Secutus est suos vel codices, vel sensus Turnebus, cui me non oppono, sed libertate mihi concessa vtor. & iudicium eruditorum facio.

438. a Intempestivus & turbulentus. καὶ ἀχαρὸν καὶ παρεκ- κῶν. Hæc substitue, vt affinissima mendosis, & à sententia alienissimis istis ἀκέραιον καὶ παρεκκῶν. atque ita legisse Tur- nebum apparet. & pro ἰνδου λῶ, quod nihil significat, ὠ- δουῶν.

Ibid. b Mente captam.] ἔμφορα. Turnebus ἔκφορα se in manu scripto libro ait legisse, quod est mente abalienatam, non iubeo quenquam nostram mutare lectionem, quam tantus vir retinendam iudicasset, sed tamen mihi ἔκφορα huic narrationi videtur magis congruere. sequatur quisque quod volet.

Ibid. c Omnia debilitantur.] ἰσὺ οὐ, legitur λῶ. Sed haud dubie rectum est, quod expressi.

IN LIBRUM DEI APVD Delphos.

384. d Nolo tibi dare.] οὐ βούλομαι. non scribo commenta- rios. Sed quando hodie docti in eo sunt, vt quæ ex Græcis poetis Latini transtulerunt, aut saltem similia eorum ipsi lu- serunt, exhibeant: horum versiculorum paraphrasia de quin- to epigrammatum Martialis libro quasi condiendarum an- notationum causa, & fastidii superiore libro concepti amoli- endi gratia, adscripsi.

O di dolosus munerum, & malas artes. Imitantur hamos dona: namque quis nescit. Auidum vorata deci piscarum musca? Quoties amico diuisti nihil donat, O Quintiane, liberalis est pauper.

Illud hic propter radiotes annotare libuit, literam ε à Græ- cis non modo εμλδῶν fuisse appellatam: sed etiam ε. quod non tantum hoc in libro occurreret, vt ei aliquoties dicatur litera. sed etiam apud Eustathium ad initium Iliad. ε. inuenies causam explicatam. quam Nigidio Gelliano possis opponere. 19. 14.

385. a Eorum memoriam.] καὶ ἔσθ' λόγον αὐτῶν. huic loco de- est verbum ἀμνηστῆς aut aliud simile. infra versus sexto, τὸ φι- λοσοφῶν ἔφη. potest hæc lectio tolerari, sed mallem ἔφου, si libro autore id possem. nam scriptus codex noster hoc quoque li- bello caret.

Ibid. e Quæ non dici abs re.] ἀπὸ σκοποῦ. hoc requirit Græ- cæ linguæ ratio, à Budæo & aliis copiose exposita. nos ha- bebamus inepte ἀπὸ σκοποῦ. Sed & Aldus veram lectionem ex- presserat.

386. c Si victoria sint potituri] εἰ νικῶσιν. Sic etiam Aldus. nos habebamus κινῶσιν, male tractatis literis. Notum est, multis oracula data, quærentibus vtrum Olympico aut al- io certamine victoriam essent adepturi. Naogeorgus leg- git. εἰ κινῶσιν, an sint conceptura. quæ lectio vt nihil ha- beat absurdum, ita vnde sumpta sit, nescio. certe cur prior ob coniecturam loco moneatur, causâ fuit nulla. pluresque adeo existimo viros de victoria, quam de fœtu concipien- do sceminas consuluisse. Idem δὲ πλάται paulo ante inepte vertit, è consensu Amphictyonum, cum fuerit vertendum, è triuio petitam. quomodo πλάται alibi etiam vsurpat Plutarchus in Pyrrho. Et in libro de facie in globo Lu-

na, θαυμασποιδῶνος ἀποσκευῶν καὶ πύλας κατασκευάμενος. 781.

Ibid. d Si mihi manum.] Archilochi versus accepi vt fi- nem senarii & integrum de quo non pugno. Eorum quæ sequuntur sententia est, in εὐε particula optandi, & non si- gnificationem mutare, sed ita appositum esse, quomodo δὴ δὲ seorsimpositum, implet locum potius, quam signifi- cationi aliquid addit. Cuius exempla duo ponit ipse, σῶ- φρονος ἀμα πῆνον δὴ δὲ δυνάμιν. Σάφρονος nomen est proprium poetæ Sophronis: cuius extra Plutarchum mentio apud Suidam, Zezas, Stobæum, & maxime apud Athenæum. Ho- merica sunt Menelai ad Euphorbum Iliad. β. 29. à lib ratio vitiata. Interpretes cum se non expediret, vsus est hoc com- pendio, vt præteriret re dissimulata. Quinque post verbi- bus. Ἀλλ' ὅτι μὲν, ἔφη, non ἔφω. nam hæc Theonem loqui, non Plutarchum, constat ex sequentibus. rursus post aliquot versus μόνος ἔχων ἰννοια, noster μόνον. Aldinus μόνον, sed μόνος re- quiritur.

387. b Quæ præterierunt.] πρὸτ' εἶδεν. non πρὸτ' sed πρὸπ. & quæ ante. Explicat Homeri de Calchante versus, Iliad. α. 70.

Οὐκ ἴδεν τὰ τ' εἶδεν, τὰ τ' εἶδεν, πρὸτ' εἶδεν. Ibid. e Quippe qui statuanus. Ei.] ἡγουμένους δέ. Aldus ἡ- γουμένους δέ. noster ἡγουμένους δέ. Sed nostra lectio pla- na est, & vnam emendauit ex Aldina literam. Sed & in sequentibus πῆνι, ἀχρη, ποιῶνται lego, pro ποιῶν, ἀχρη, ποιῶν- τα. quæ mutatio est Grammatica. scribo & ἑπινοήματα pro ἀπονοήματα, vocabulo insolente. Talia sunt etiam ἐπὶ προβή, & ἀγνοος pro ἀπόγνοος, rest tuenda. quæ quidem vox ipsa sen- tuit repugnat. nam pro ἀγνοος ἐπέρον dicitur, quatenus cum pari compositus impari procreare nequit. imparium au- tem duorum ἀπόγνοος esse par omnino solet: nascitur enim duobus compositis imparibus, in quibus τὸ γῆμιον eo nomine iacet.

389. e Ego præteriens.] παρελθὼν. Hoc requirit sensus, re- spondit πρὸτ' εἶδεν quod sefellu interpretem. Caterum Plato- nis sententia hic mutilata refertur de quinque mundis: de qua satis prolixè disputatum est in libro de defectu ora- culorum, inde repetet lector. sed & superiora de Baccho & Apolline vitiata sunt. Mox κόσμοι καὶ.] Scribendum κό- σμων.

390. d Tactique renitentem.] ἀσχετὸν δὴ δὴν ἔχων καὶ αὐτῶν- τῶν natio quid sibi velit hic δὴ δὴν, ἔχων, ac superiore ver- su δὴ μὴ δὴν. illud μὴ οციolum, aut vitiosum esse iudico. & mox pro τὸ ἀφύχον, credo τὸ μύχον esse scribendum: & pau- cis post versibus, ἔκφορῶν Græcum non videtur, forte ἔκφορῶν. nam ἔχων τὸ ἀφύχον pro ἔχων scribendum fuisse liquet.

391. c Cum comperisset.] Πυθῶντος ονοί. Locus hic mihi ad- modum est suspectus. Sententia quidem hæc est, Platonem cum in Sophista, tum in Poilebo ita de quinque rerum principis disputasse, vt à se eam rationem excogitatam vellet videri. Idem autem ei quod Anaxagoræ euenisse. Nam vt is deprehensus est vetustam de Luna illuminatione rationem sibi falso arrogasse: ita multo ante Platonem tempore quendam perspecta quinque principiorum ratio- ne. Eapud Delphos consecrasset. Is hic vocatur (si recte ta- men legitur, quod non credo) Πυθῶντος proprio nomine. pro φησι, aut φασί, aut φημι apparet legendum. Sed δύο ε fal- sum est. & vnicum fuit ligneam, de quo disputatur, vt ex hoc ipso libro patuit. forte εὐε τὸ π. Et pro his verbis εὐε εὐε φησι, legendum esse ἔφω, vel sequentia docebunt. quæ de fertitione dicantur, confusa sunt, vt cunque sensu se prodente.

391. b Perpeffionibus & mutationibus obnoxia.] περπητων καὶ μεταβλητων. sic omnino legendum est. Legebatur παρρημα- των μεταβλητων, perperam. Itaque ex Eusebio corriges, atque omisa repones. is enim hb. XI. περπητων. totum hunc locum ex professo ad verbum refert. Paulo supra τὸ π. τὸ εὐε περπητων. Euseb. τὸ εὐε. Μὴ δὲ π. λέγει.] & in Aldino, & apud Euseb. λέγει recte est, non λέγειν, quod librarius submit- tens, vitium loco obtulit. Talia multa inuenias in libris recentibus, deprauatis, & quæ deficienti industria dege- nerantibus à bonis exemplibus. ἴσα δὲ quoque repono pro περπητων ex Eusebio. Sed & alia quædam inde translati- mus, mirifice deprauata, & in quibus olim emendandis quan- quam coniecturis verum pæne eramus assecuti, tamen co- dici Eusebiano malimus omnia accepta ferre. quippe hos tutius.

392. f Pruselanguescentibus radiis.] Scribendum ωσπερ
αυτη βουλομινος. legebatur αχμη quod in αχμω caspidem
mutarat Naogeorgus, & in securim Ferronus interpres, &
ridiculam fecerant sententiam : atque hunc miror Eusebii
locum, quem citat, non contulisse cum codice Plutarchiano.
Sensus verus ita habet : Sicut (inquit) nimis remotam rem
inspicientibus necesse est prius visus radios evanescere, quam
rem perfecte videant : ita in ipsa temporis consideratione
eius noticia nos effugit. reliqua etiam monstrose erant cor-
rupta.

393. c Extra templa degentes.] Ξω στατειβοντας. nimirum
extra templa domi suae priuatim degentes. legebatur in Aldino
εξωδία τεβοντας. itaque illa multa mendorum millia sus-
tulit corrector, ut hoc praeterierit. quod interpretes in iocul-
larium ut incidere errorem fecit. Vertit enim exodia
terentes alter. alter, exitum sibi procurantes : vere decepti a
se aut libratio fallacia compositionis ac diuisionis. Tertia
factum linea Γης scribendum pro Γης, quod nihil est. Sag-
gitarium, hoc est Apollinem, Ιθιον vocari, vel ex Suidae col-
lectaneis dici potuit. vide Eustathium in Iliad. 6. ad verbum
365.

Ως φασι ητε φοιτε πολλω καμαπον & οζω.

Notum est hoc, in, &c. solum significare : neque nostrum
est id huc coactis exemplis velle docere. Locus Homeri
est Iliad. 2. 141. de sauciato in confusione foederis Me-
nelao.

Ως εστιν ητε ελεφαντα γυνη φοινικι μιλω.

Ibid. c Rursusque seipsum dissipet.] αμα απωσιν. verba
haec non cohaerent, neque mendo carent. Refutat autem
ea, quae supra disputabantur de Apollinis in ignem, & al-
lias res mutationibus fatalibus, ob quas etiam Dionysus
dicatur. pro καταπινοντας εισι και λεγερν libenter και κα-
πινουσι εισ. (αυτη παρ ταυτα.) Sic legendum, non αυτω. Sed
& απωσιν & διαχ-μενη non sunt recti, verum tertii casus.
Sub finem φωνω εφινερδισιν.] confusa haec sunt, & (ut puto)
manca.

NONNULLA AB AVTO-
readiecta.

Versu Versus non sunt integri. mox Apollini ira-
sci.] lego εβληθηται δε η Απολλωνι χαλεπ. Versus autem
sunt Aeschylus : atque extant hi versus in fine 2. πολιτιων
Platonis. Quod autem dicitur de sacrificiis tibia carentibus,
id autor nouerit Minoi acceptum fert in salutaribus praec-
ptis.

19. c Aeris quandam purgationem.] αερος πνα κα θαλασση. & ης
πυροδεν. legendum luxi. & scriptum coniecturam meam com-
probare deinde comperi.

20. d Non copia auri.] Videtur mihi dialogismus esse
cuiusdam opulentum ob diuitias praedicantis beatum, &
grauiter respondentis diuitis. Melius autem sic expressissem :
Te copia auri gaudere, haud istos decet. Posteriores sena-
rii sunt mutili.

Versu Condimentum enim animi sunt salubria dicta atq;
praecpta.

IN LIBRVM DE PLA-
citis philosophorum.
Pag. 886.

Ic mihi praefari licet ac libet, multa me po-
tuisse emendare ex Aristotele, Platone, Dio-
gene, Laertio, aliis: quae vel ad ducuntur cor-
rupta, vel ponuntur mutila. Feci autem in tra-
modum quicquid feci, quia commentariis
potius quam annotationibus mihi res fuisset
agenda. Mutilate multa dici intelliges vno exemplo, capite
huius libri primo vbi natura definitur ex Aristotele: ita qui-
dem, ut minimum Aristotelex disciplinae sectatorum iure
pconiterere possit: sic definire si didicisset, res est obuia. Verum
philosophorum sententiae longe rectius (si quem ea siue di-
ligentia siue curiositas tangit) ex Aristotele & eius interpre-
tibus aliisque scriptoribus etiam historicis, quam ex hoc volu-
mine petentur. Quod ego tamen nequaquam contemno, sed
quid iudicem, & sciam verum esse, propono, mei excusandi

gratia, praesertim cum non nesciam quosdam superbire citan-
dis philosophorum decretis, ab usos his libris. quorum libro-
rum alioquin sua est non paenitenda utilitas. Sed insaniunt,
qui his libris lectis scire se putant quid de quaque in iis propo-
sita sentierint Philosophi.

LIB. I. CAP. III.

Bona pars huius capituli refertur ab Eusebio lib. xiv. *περὶ
ποσθησκ. ευαγγελικης.* qui vult, comparabit. mihi enim omnem
lectionis diuersitatem annotare non libet, itemque ordi-
nis.

876. a Rem creare nullam potest.] Ad verbum, a actu esse non
potest. recte enim pro ε νερεια, αερχια. Euseb. & pro *υποκρηται*
υποηται: quod significantius videtur, & mox pro *ωελιχι*, *ιμω*
ωελιχι, quod malo.

Ibid. f Colligendo.] *ωεδισιν. ωεδισιν* est in manuscripto.
ad rem periude est: sed quae postea sequuntur *ωεδισιν* pro-
bant.

Infra 7. Percipitur sensu.] *οι εβη μαρεσ εισ ην αιαιθηπι.* Vox
αιαιθηπι, si autor voluit proprie loqui, hic stare non potest,
si proprietatem neglexit, falsam sententiam gignit. Sola enim
individa sentiuntur, nedum *αιαιθηπι* illo modo dici possint.
Enimvero philosophicae & analyticae rationes docent *αιθηπι*
esse legendum. & pro *ωουθι*, lego *ω ο πς. η ινα* vocat Aristote-
les in individuum speciei. hunc hominem, verbi gratia Plutar-
chum, Xylandrum. Scriptus hic mendositate impressis non
cedit. interpretem saluo honore hic non moror. Deni-
que mutilum esse locum de Pythagorica philosophia satis
liquet.

Cap. III. 878. c Concreuit.] *σωισκη* non *σωιση*. sane no-
strum etiam cum indice melius congruit. apud Eusebium
lib. praepar. Xv. pro *σωισκη εχμασμωνος*, legitur *εχμα*
μασται. capite eodem *βαρυστα παυτος*. Euseb. *βαρυστα παυ*
των.

Cap. v. 879. a Otiosam esse materiam.] *αφελω ηη* *τιω υλω*
pro his verbis est, etiam in Aldino, vox vna *αφελω*. quod
mendum animaduertere non ignaro veteris philosophiae
erat facile, neque fefellerat Budaeum interpretem. mea
lectio est manuscripti Codicis, & Eusebiana. Paulo ante
πωσμαπκον. Euseb. *πωσμαπκω*. *Προς δε την Πλατωνα.*] Idem
ωεδισιν.

In cap. vi. 879. c Chela.] *αι εβη οι χηλαι*. Sic emen-
dassem etiam si non extarent apud Aratum hi versus. 545.
in Arato autem pro *μπα ε αυτην* legitur *και ιω αυτην*. Sed
quid attinet ea annotare, cum *φανομενα* Arati sint in ma-
nibus omnium? Manuscriptus pro *αυροκρητι* habet *αυροκρη*
ρωπ. sed illud est magis poeticum. In fine huius capituli
legendum, *superiora & recte habere consueverunt*. scriben-
dum enim fuit non *κακως*, sed *καλως* *εχειν* ut est perspi-
cuum in manuscripto. neque villo modo quadrat *κα*
κως. In Hesiodi versu non video cur *κρεινθη*, quod prin-
cipem significat, vnde Homero Iupiter *υπατος κρειντων*,
Creumque fecerit Budaeus. Est enim epitheton, non pro-
prium.

Cap. vii. 880. d Melius.] *ομηλιος*, hoc recte corrector
reposuit: cum Aldinus & scriptus codex legant *μηλιος*.
quo modo etiam apud Suidam priore loco legitur. Ci-
tat & haec Eusebius, & *μηλιος* habet. De Euemero vide
annotata in Iliadem Plutarchi, a nobis. Callimachi ver-
sus sunt scazontes, & constant si pro *χαλκων* legas *χελω*
κων. aut potius sequere manuscriptum codicem, vbi pro
αυλαι est *παλαιον* (tamen si *την παλαι χαλκων* elegantius sit,
quam *την παλαιον χαλκων*) ex eodem pro *αλεις*, legi *αλεις*.
atque ita etiam Budaeum video legisse. Vertit enim con-
ferri. pro *ψυχι* in manuscripto est *ψυχα*. Equidem quid sit
βιβλια ψυχι, non satis video. fortassis eo sensu est dictum,
quo Terentius homines frigere dixit: ut intelligas, Eue-
meri libros ad tuburbanum sanum prostitisse ac friguisse.
Versus hi apud Eusebium sunt omitti. Sequentia de Sisypho
confusa sunt. quis enim est ille, qui *αηρησθω φησιν*; In Calli-
machi versu scriptus *ριζαι* ante *δαμνην* ponit, ut sit pentame-
ter: — *ει δην οιδω*.

Γωσιν & ριζαι πάντα θαω δωματων.

881. d Deum igne.] *δημοκρετις νοου* apud Eusebium:
δημοκρετις, *δεν ον πνευ σφαιροειδη τιω τη κοσμου ψυχου*. quae le-
ctio est haud dubie genuina. Caterum non exprimitur cuius
sit haec de Deo disputatio. Plutarchi quidem non est haec
sententia.

882. a *A materia.*] δι' ὅλης τ' ὕλης. διὰ τῆς ὕλης, rectius EVsebius. Idem & manuscriptus. ἀφ' ἧς ἀλλήλων, quod pro datiuo singulari restituendum est.

Cap. ix. 881. b *Primum ortus.*] ἀφ' ὧν γίνονται, non ἀφ' ὧν. Sic manuscriptus & ipsa ratio. EVseb. lib. 5. hanc vocem omisit.

Cap. x. 882. c *Corporis expers.*] legendum οὐσία ἀσώματος. Aldus & noster σώματος, quod correctu erat facile, etiam si scriptus liber nos non monuisset. Sed & Eusebius recte habet. Ex quo & re ipsa didici μὴ expungendum, & καὶ ante καὶ δ' inferendum in hac finitione. Iam ἐξ ὧν γίνονται τὸ ἴσθ' ἢ θεοῦ lego cum EVsebio, pro ὃ ἐξ ὧν γίνονται τὸ ἴ. τ. δ', quæ verba nullum sensum gignunt, ideoque ea Budæus dissimulavit. Illa autem sic intelligo, Aristotelem alienum fuisse à sententia, quæ mundum à Deo creatum dicit.

Cap. xi. 881. d. e *Cuius effectus est.*] τὸ ἀποπέλασμα, lego τὸ ἀποπέλασμα, rationem & usum linguæ Græcæ respiciens. Post Pythagoræ nomen, intercidit ratio eius sententiæ quam eandem Aristoteles fuisse non arbitror.

Cap. xv. 883. c *Locorum.*] pro προπῶν legendum dico ἔπων. Nota est (ne longum faciam) Hippocratici libelli hæc de re inscriptio.

Cap. xviii. 883. e *In mundo vacuum.*] ἔδει π' ἢ πῶς. Notissimum est Empedoclem versibus suam physiologiam scripsisse. Itaque sic legerem:

οὐδὲ π' ἢ πῶς κενὸν πέλει, οὐδὲ ἀειοῦν.

aut κενόν, ut apud Homerum,

Κενὸν ὄρα.

Cap. x. 884. a *Receptaculum.*] lego δεξαμενίω. Sic & Aldus & manuscriptus. non δεξαμενίω. quid inter sit, notum est. itaq; & supra legendum cap. 9.

Emittit conspiciunt.] κατὰ συναφρισμὸν lego, ex manuscripto. noster & Aldus μετὰ: præpositio hic cum non habens, & pro altera ob notarum similitudinem κατὰ & μετὰ introducta.

Cap. xxvi. 884. c *Lationem.*] καὶ πῶς φησὶν legitur, evidenti fallitate. certe φησὶν scribi debuisset, & re ipsa liquet.

IN LIBRUM SECUNDUM.

886. a *Brevis recensio.*] Huius libri inscriptio in manuscripto est. Περὶ τῶν ἀριστοτέρων πρὸς φιλοσόφους, φησὶ γὰρ διχημάτων ὅτι πρὸς βιβλίον β'. quomodo etiam in indice horum librorum est in nostro codice. & sane de naturæ tantum obscuritate, non aliis item Philosophiæ partibus Philosophorum sententiæ referuntur, idque etiam præfatio præ se fert, ut hic esse genuinus operis videatur index.

Ibid. d Et a providentia.] Nam apud Eusebium huius capituli inscriptioni additur, Ἐπινοία διοικουμένου, placet.

Cap. iiii. αἰσθητὸν ὃ εἶναι δεῖται. EVsebius melius, διότι σαμ. & cap. 6. scribit, Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, non οὐρανοῦ. & deinde τῆς ῥώμης τῆς φάραξ, ubi nos habemus τῆ ῥώμης τῆς ἀελοφάραξ.

887. c *Ex lumine & tenebris.*] Legebatur ἀλλήλας. Sed EVsebianam lectionem reposui perspicue consentaneam, μικτὰς δὲ ἄλλας. Idem rectius habet superiore versu ἐπ' ἀλλήλας. nam & scriptus habet, ἐπ' ἀλλήλας. Post quintum scilicet corpus.] Legi enim πέμπτου γέ π' ὄμμα, quæ perspicue vera lectio apud Eusebium, non δέ π. & αἰδέουσιν omnino cum eodem legendum pro αἰέα.

888. a *In libro primo.*] ἐν τῷ πρώτῳ πρὸς κενόν. manuscriptus melius videtur distinguere, ἐν τῷ πρώτῳ. Περὶ κενοῦ Ἀ' εἰς ἔ. Sed falsa sententia Aristoteli tribuitur, ut & huic alias, & aliis. At enim Eusebianam lectionem cur non appono, cum sit haud dubie genuina? πρὸς πῶ δ' ἔλασιν ἐν τῷ πρώτῳ πρὸς κενοῦ Ἀ' εἰς ὅλης μὴ δὲ κενόν. Inscribit autem capitulum modo sic, Περὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Cap. xi. 888. b EVsebius inscribit Περὶ οὐρανοῦ. Atque eiusdem libri autoritate fretus τῆς ἐξ ὧν ζωνῆς ἐξ'] legi, & Depono. pro iis quæ & inepta erant & ubique recepta πῶ ἐξ ὧν ζωνῆς. Et videtur hæc sententia, quæ cælum non esse nisi extremi terræ circuli revolutionem statuit, optime convenire cum eo quod idem Anaximenes tradidit, stellas non supra terram, sed circa eam revolui. Diog. Laert. lib. 2.

Cap. xv. 889. b. κατὰ μᾶς ὅτι φαν.] rectius EVseb. μία ὅτι φαίνεται & pro φάνοντα, φάνοντα. Hoc nolui dissimulare, videri

mihiquando Xenocratis nomen in Xenophanem, forte etiam vicissim mutatum. Cæterum capite decimosexto 889. c *Sub terram αἰετὸν ὁμοίως ὅτι πῶ γῆ.* Scriptus ἴσθ' habet pro ὅτι, rectissime. Platonis sententia eadem in libro de oraculis desitis fuit relata.

Cap. xvii. 889. d ἀφ' ἧς ἀμπεδ.] EVseb. κατὰ ἀμπεδ. Sed minuta hæc quivis pro se obseruet.

Cap. xx. 889. 900. *Qui appareant.*] περὶ δὲ τῶν ἴσθ' σιωπῶν. φαινομένων ex EVseb. inferendum est. apud eundem ἐκ νεφελῶν πεπορευμένων.

900. a *Discum vitreum.*] EVsebio vox δίσκος debetur, male omissa. & pro διηδύωτα ex eodem διαδοῦτα legi, quod ad sententiam quadrat. Adscribam etiam reliqua, quando mihi quidem magis quam nostra probantur. ideoque ea secutus sum in vertendo. πύραυλος, τῆ δ' ἀπὸ τῆ ἀνίπρου καὶ ἀνάκλασιν δεξιῆς ἀμπεδ. πρὸς ἡμᾶς αὐτῆ. Καὶ γὰρ ἴσθ' &c.

Ibid. b Puticis spongiae.] Nos nihil habebamus quam κισσηροειδής, mutile apud EVsebius est κισσηροειδής καὶ σπηροειδής. In proximo capite, ἐφ' οὗ: melius quam ἴσθ' αἰ: sed pro ἴσθ' αἰ, ἐκκαθ' scribendum ex EVsebio. & præcedente cap.

Cap. xxi. 900. c *Quantus & qualis.*] Hæc quoque ex EVsebio correximus. Et reliquas varietates ordinisq; diversitatum tibi comparandas relinquimus, ἥδη enim iudicatu arduum est, quid recte aut rectius legatur.

Cap. xxiii. 901. a *Lunam autem moveri.*] EVsebius σελήνῳ pro γῆν habet: quod probo. & κλίματα pro κλίμα. Inscriptiones capitum EVsebianas ego impressis præfero. καὶ inscribit πρὸς σελήνης. Idem in sententia Platonis ibi pro πύραυλος habet γῆρας, καὶ, quod nobis est καὶ, πρὸς μεγέθει σελήνης. & in eo ubi est οἱ σελήνῳ σφαιροειδῆ, facit caput aliud nobis καὶ futurum. Περὶ γῆρας σελήνης. Cumque videam cum hoc consentire manuscriptum, non dubitem emendare.

Cap. xxix. 901. d *Anaximander.*] Ἀναξίμανδρος legendum ex Eusebio & superioribus quæ de Solis defectu disputavit idem. Noster habet Ἀναξίμανη. Ἀναξίμανης. in Pythagæorum opinione recte cum Eusebio ὅτι φησὶν τ' ἡμεῖς, ἢ τ' αἰσθη. pro συμφανώς, συμφανώδης.

Cap. xxx. 902. b *Ostingentes millibus.*] Illustre detrimentum ex Eusebio exsarcitum hic habes.

IN LIBRUM III.

903. b *Ab his trabis formem.* In cap. 2. αἰετοὶ δεκίδα. αἰετοὶ Scriptus, idque verius iudicari.

904. d *Aquam expruat.*] ἴσθ' quidem liquido habet manuscriptus codex. noster ex Aldo πρὸς σῆ, quod nihil sonat.

905. c *Oecetes.*] Οἰκίτης. apud Eusebium legitur, Ἰερίτης.

Ibid. d Primum ad signat.] πρῶτον εἰς ἀπὸ. Eusebius melius πρῶτον, εἰς ἀπὸ πρῶτον γ' ἔρ.

906. a *Non ut loco suo excedat.* In libris vulgatis hic legitur fœda mutilatione μεταβατικῶς προχθὸν δὲ κλῆν ἐν ζωνομένῳ. Ex Eusebio nos locum transtulimus, qui habet, μεταβατικῶς ἀμὰ προπικθὸς. ἀξονι φρεφομένῳ ἀπὸ δυσμῶν, ἔ. c. nam δυσμῶν pro δυσμῶν fuisse falsum, vel cæco apparet, & in Aldino est & manuscripto δυσμῶν. Cap. xiv. οἰδὲ οἰκίτ'. scriptus ἢ δὲ forte ἢ δὲ.

906. f *Ob ardorem.*] Ἰκαυσιν. Euseb. ἰγκλῆσιν. Sed nostram lectionem malo, μοχθὸν δὲ πλεονήσιν. (quid eaim sit ὅτι πλεονήσιν, abluitionem in superficie) legitimus cum Eusebio. Versu proximo inferendum ἀφ' ἧς ἀμπεδ. quod est in falsuginem concedere. Hanc vocem totam omisit corrector, cum & in Aldino, & manuscripto sit ἀφ' ἧς ἀμπεδ. quod memor τῆς ἀμπεδ. facile sibi restituisset. Est autem & apud Euseb. ita ut nos scripsimus (nisi quid deest) ἀφ' ἧς ἀμπεδ. legendum ἀπὸ γῆς. Scriptus, Eusebius, ratio.

IN LIBRUM IV.

κατ' αὐτῶν.] legebatur αὐτῶν, q. d. Euthymenem sensisse, mare extremum esse dulce. manuscriptus habet αὐτῶν, suapte natura. pro κατ' αὐτῶν. nam adspirationem negligi non est prorsus inusitatum. αὐτῶν etiam Budæus legit. Cæ-

terum pro ... contenderim quouis pignote legendum ... quod sane etiam in scripto deinde reperi.

IN LIBRUM V.

914. f. Potiri sepulant.] τὰς ἐρομένας ἔχον. deest διομόνοις. aut aliud tale. Sed in his libris hoc emendandi genere uti nolui.

915. c. Sinsam attrahit.] πρὸς ἀλλοκομίαις. manuscriptus παραλομύνης: & in inscriptione capitis sequentis ἡμάνται pro γινομένη.

916. c. Tunc superfetationem. Legitur sane ὅτι συνέληψιν ἔρχετο. suspicor legendum ὅτι συνέληψιν (superfetationem) δέχεται: alioqui nihil hæc ad propositum. Sed nimis multa sunt talia: & aliunde res melius cognoscentur.

918. a. Laboriose gestio fetu.] Legi hic τὸ κήμα, ut habet manuscriptus. Locus in nostro erat male distinctus, & κέμα legebat, nullo plane sensu, errore facili.

Ibid. d. Effet densatum.] πυκνοθεσίης τῆς τροφῆς. Scriptus πῆς δὲ καὶ πῆς τροφῆς τῆς τροφῆς. Manca sunt hæc omnia, & inconcinne videntur in compendium fuisse redacta, & si quis scire velit sententiam Empedoclis hac super re, multo commodius disceat ex Simplicii in secundum Physicorum Aristotelis commentariis, ubi de monstris, & causa finali agit, & βουλήν αἰδομένην Empedoclea referuntur.

Cap. 20. c. κρομμ.] Scriptus κρομμ.

920. b. Inflexi si remittantur.] καὶ πάλιν ἀνορθοῦ ἀναχλασθέν. Sic & manuscriptus. Est autem hoc quidem monstrum lectionis. Videtur dicere ramos arborum inflexos si relaxentur, rursus in suam sese redigere rectitudinem.

Ibid. d. Vinum vino prestantius.] χρῆσιμον. manuscriptus χρῆσιμον. εὐχρηστικόν.

Ibid. e. Totum exagitat.] ἡ δὲ κικλήσκει. Scriptus ἔξ ὅλης. Sed in fine codicis hoc ipsum caput repetitum erat, ibi que ἔξ ὅλης legitur.

IN PARALLELA.

305. c. Diodorus Siculus.] legitur Διονύσιος, Dionysius. mihi placuit Diodorus, cuius bibliothecæ extat pars. Cynegri nomen alii aliter scribunt, & nolui curiosus esse. quod Adrubal rex dicitur, cum dux modo Carthaginiensium fuerit, non carere mendò suspicaret, nisi historię autoris perhiberetur, qui infra parallelo quarto Annibali etiam diadema tribuit, Græca scilicet fide. Loqui autem videtur de Meteli victoria illa illustri. de Carthaginiensibus in Sicilia patta, de qua Livius lib. 19. Pünius 8. 6. & Dionysius Halicarn. lib. 2.

306. b. Postumium.] ποστούμιον. legendum Ποστούμιον quod est familiae Romanæ nomen, & ποσούρας, non ποσκούρας. Deinde ubi est μάτος, Guarinus C. Marius posuit. ego quin φάβιος scribi debeat, non possum dubitare. ut sit Fabius Gurges, quæ vox λαμβόρω respondet. Græcos autem Latina nomina male tractasse, nemo ignorat, & de hoc libello scio quid sentiam: non impedio quin alii aliud.

Ibid. d. Ad Celanas.] καλαμών, alii καλαμώνος vocant, quod sciam, omnes.

307. b. Conatus.] Θυάλειος Κονάτος. Guarinus Torquatum habet, an ex libro, an è coniectura? nam Conatum quidem Valeria genus cognomen, quod sciam, nullibi est. de Metio Sufetio vide à Sigonio annotata in librum Livii primum.

Ibid. e. Fabula de Icaro.] Guarinus hinc paticulam de Meleagro habet, & alia quædam tria capitula ante Pausania historiam, ut appareat alio eum esse codice vltum. Cæterum huic capitulo nullum ab altera parte respondet, videntur quæ duæ narrationes de Saturno & Iano, Erigona & Entoria in vnum confusa.

308. c. In Italicis.] Ἰταλῶν. ὁ Ἰταλ. Guarinus legit ἐκείνην αὐτὴν ἐνάτω, libro 9. idque putò rectum esse. Post in cap. de Bruto, οἱ δὲ πῶσαι, ex historia apparet, οἱ δὲ Βρούτου γοῖν fuisse futurum. Sed illa ἐμπροσθεν, &c. mutilata sunt. Sicut & hoc suspectam quod Italica Theotimi octavo parallelo, Theophili tertio supra decimum citantur, eiusdem fortasse autoris. Sic Menyllus & Meryllus 14. & 26. parallelis. An parallelo 14. pro Lamusio (quod ubi fuerit, dicat qui scit.) Lanuuium sibi legendum, cogitandum præpono. Quod autem parallelo 20. μαελοῖς pro μαῖος sit legendum, ex Clementis Alexandrini πρὸς τρεπτικῶν constat, qui quidem eundem autorem & librum citat. Sequenti parallelo 62. vocatur Parthenius poeta. nihil disputo. Sed certe pro ὁ ποιητής, lego ἐρωπητής. Nam in Parthenii eroticis, capite decimo, leges hanc historiam.

311. c. In Massylos.] Μασύλλοις. in Massylos: Guarinus, ὁ ὁ μασύλλοις.

312. a. Mars ex Althæa.] Ἄρης Ἀλθαιᾶ. hæc sunt quæ supra posuisse Guarinum dixi. Præcedit autem asteriscus. nam illud capitulum est mendosum. Meleagri fabula notior est, quam ut vel indicandam putem, saltem Ovidium videris lib. μεταμορφ. 8. Μῶχ ὁ ἀπὸ. sic cortex ὁ ἰαυτῆς. Narratio est inuoluta ob deprauationes.

312. b. Menylus.] Μένυλος. Supra id. μέρυλλος quidam scriptor citatur, an idem?

Ibid. Noctique fugit.] καὶ νυκτὸς ἐφυγῶ. Ante hæc verba omnino aliquid excidit. Ego non dubito, quin hoc dixerit, Telamonem cum in EVbæam venisset, cum Peribæa (eam enim Aiæcis matrem Apollodorus libro tertio bibliothecæ, alique perhibent) clanculum rem habuisse, quam pater ab aliquo civium vitiatam putarit, parallelo 29. in Ἀεΐσῳ Ἀεΐσῶντος, quis non omitteret vocem priorem?

313. d. Iulius Proculus.] Ἰούλιος Προύκλος. Actium habet Guarinus. Historia nota est de Iulii Proculi hoc indicio, exagitata etiam Senecæ Iusu. Sed fortassis Ἰούλιος scriptum fuit. Obuius, occutrens. Nomina Latinorum hoc in opusculo pletaque sunt monstruosa, ut cap. 28. 29. 34. &c. neque volui menda manifesta persequi, ut cap. 35. ἀποσταμένῳ πῆξιφος. Vbi legendum videtur ἀποσταμένων, sententia per se aperta.

315. d. Apharei. F.] Ἰδὲ δὲ Ἀφάρειος. notum est esse legendum Ἀφάρειος. Sed præstat te ex poeris & Grammaticis Græcis fabulam Idæe repetere & Marpissa: est enim non ignobilis.

IN COMPENDIVM DE ABSVRDIS Stoicorum opinionibus.

1058. b. Opinionum vacuus.] καὶ ἀδόξος. Manuscriptus ἀδόξος: vacuissimus (ut ita dicam) opinionum. non enim hic inglorium, sed opinione carentem & falli nescium ἀδόξος significat, quales suos sapientes finxisse Stoicam nationem notum est ἔνθα εἰς β. σ. σ. ἡφιστάται. Videtur senarius, & puto me alicubi legisse.

Ibid. d. Tremorque. Βαμβακίζω. Apud Eustath in Iliad. κ. 377. citatur hæc vox ex Rhetorico lexico, & scribitur βαμβακίζω. apud Helychium βαμβακίζω. Prior senarius est etiam infra in lib. de communibus noticiis.

IN LIBELLVM DE monarchia.

827. a. Non per somnium.] οὐ πρὸς ἕνδρα. non dubito, quin pro sit reponendum ἔκ. alludit etiam ad Homericum illud Odyll. 7. 146.

Ὅτι ἕνδρα, ἀλλ' ἔτι παρ' ἐδλόν.— quod non sensit interpres. pro διαρῶν legendum διαρῶν, aut forte aliquid aliud. neque enim omnia satis coherent.

Ibid. c. Quare ip. forma.] Quod est in Græco, ἰπῆρ, non quadrat. sequentia dotent legendum esse ἦπς, aut aliquid tale

Ibid. e Deniq. politia.] αὐτὸ παύσα, pro αὐτὸ est legendum αὐτὸ, αὐτὸ, aut αὐτὸ.

827. a Triguertis.] πεζογραφία. Scriptum erat βαρβάρων & πεζογραφία in nostro: u Aldino erat βαρβάρων. Sed cōpēditū notam noster (vt saepe) seu lu acceperat. Est autem Græcum ἡ βαρβάρων, vide Grammaticos. πεζογραφία etiam Aldus habet, quod instrumentum musicum nullum est: & decepit interpretem, ego non iam ex coniectura locum, quod poteram, sed ipso è Platone, qui citatur, correxi. Locus est pagina tertia libri de Republica tertii. περιγυρῶν ἄρα & περικύβαντων ὀργάνων ὅσα πολλὰ ὄντα & πολυαρμόνια, δημιουργοῦν ἔθρ' ἰσομῆαν. Versum Æschyli in fine restitui ex Plutarchi Demetrio & ratione. Suspiciari licet ἐφύσας significare inflauisti, à verbo φυσάω, vt sit honesta translatio, pro extulisti. Sed ista mitto.

I N G R Y L L V M.

985. e Tuo beneficio.] εἰ χέεσθι σὴ. deerat σὴ, & legebatur ἐπιροιε, emendatio secundum coniecturam debetur libro scripto. infra κῆρ' ἵνα πύτων, lege πύτων.

987. c Nuda cum virium fiducia.] Scriptus recte habet γυμνά πῶς ἀρρῆν, impressi γυμνάται πῶς ἀρ. quod nullam efficit sententiam. idem annotatum habet in margine πῶς ἀρρῆν. ex eodem, & ratione ἀποληται pro ἀπολυται legimus.

Ibid. d Timiditatis affinem.] Legi enim πῶς τῆς δειλίας ἐπώνυμον δουλείαν. In nostro aberat δουλείαν: in scripto δουλείαν legebatur pro δειλίας, & deerat substantiuum, ad quod ἐπώνυμον pertineret. Itaque non dubito, quin locum recte integraverim. Vocat autem δουλείαν δειλίας ἐπώνυμον, quia leuiter admodum εἶσι, itemque εἶσι differunt literis. εἶσι πῶς ἵμαπα G: aca vox est, eamque codex scriptus agnouit, & Aldus. Mox legebatur ἀλλοτρίαν, ὑφέν: magno sententiæ detrimēto, cum sit conclusio argumenti: & scriptus hīc quoq; recte, vt & alia quædam quæ agnouimus. Scripsi etiam κρομμύδιαν vnico μ, altero sublato, codicem nostrum sequens, & Latini poetæ versus memor:

Quodque suam securus arat Cromyona colonus:

988. a In Phicio αὐτὸ τὸ φίκιον. In scripto est φίκιον, Phiccium. Aldus & noster φίκιον. Sed non dubito quin nostra sit melior scriptura. Stephanus certe Βεωτία montem φίκιον & φίκιον (aut enim vtiunque scribi) refert. Sed & Ζεζαίν Lycophronem proxime initium φίκιον ἔρος, nominat. Io. Regius interpres legit φίκιον, vt apparet. habet enim Phiccium. Iam quod ego scripsi πικρῆσαν ἀλωπικα, habebat liber noster πικρῆσαν. codex scriptus per i habebat, πικρῆσαν. Caeterum ego Pausania Bœoticis & Stephani etiam suffragio literario fretus, vocem correxi. Est huius vulpis etiam mentio in fine Metamorph. Antonii Liberalis nostrarum.

992. c Sisyphogenitum fuisse? *] ἐν πῶς Σισύφου. ἐν non habet scriptus. Notum est Vlystem creditum Sisypho fuisse factum. & apud Quid. Ajax ei in cœtamine de armis hoc exprobrat.

quid sanguine natus

Sisyphio furisquæ & fraude similimus illi?

Caeterum verlu huius paginae quinto & mendum est ad φῶδους, & vt eruditus puto cōstare, mutilatus non paucis versibus locus. Sed & libet sine atque etiam nisi erro, maiore sui parte curatus est. Sub finem Κρομμύδιαν Ομηρον quin sit vitiosum, nescio an fas sit dubitare, nisi quis hoc adfirmet, inter tam multas vi bes etiam Corinthum, Homero fuisse patriam assignatam, ego Ὀμηρον legerem: aut Ομηροῦ. nam accipio de Glauco, qui cum Domede arma plus satis stolide permutauit, Iliad. 2. 152. quem Corinthium dici non est absurdum, qui non credit, locum totum perpendat, & Dionis vitæ à Plutarcho scriptæ initium legat.

I N L L B . N E V I V I Q V I D E M

posse suauiter secundum Epicuri decreta.

1086. d Fraudem imperitis facere.] rectius, in fraudem imperitis inducere. ἀπακρῆσαι τὰς ἀπίρους. Vide ne legendum sit ἀπακρῆσαι, quæ vox fallere significat & decipere, quod isti verborum captatores solent, itaque in fraudem illicere: non amoliri, quod (nimirum) sonat ἀπακρῆσαι. tamen & hoc potest vtiunque tolerari. Ferronus: ab instituto reuocari. nescio quid secutus.

1087. a Rependit mercedem.] ἀποπῆν legendum. Sic enim loquimur, non ἀποπῆν. Videtur autem hoc dicere, Epi-

curum & Metrodorum ab Heraclide male acceptos fuisse, iniurias Homero & aliis poetis factas ab eis viciscēte. Nam alibi monuimus poetarum fuisse contemtores Epicureos. Sed illa præcedentia φρονος γδ, &c. sunt mutilata & deprauata.

Nuῦ αὐτὸ πῶς ἀποπῆν ἄλλου.] alludit ad Odyss. χ. 6. & paulo post ad Phæacum professionem. Odyss. θ. 246.

Ibid. c Suanī vitæ depellere.] Paulo ante duo hæc εἶπεν & χρεῖα χρεῖσμαι ostendunt deprauatum esse locum, & personam excidisse. Caeterum pro ἐξέπῳ repono audaçter ἐξελάσῳ. Nam (nisi admodum cæcutio) hoc sibi vult Aristodemus, nimis esse audacem conatum recta suauem vitam velle eripere, eaque depellere eos, qui in voluptate finem bonorum collocent. debuisse potius per cuniculos tentari, ostendique primum eos honeste non viuere: ita alterum huius futurum consequens.

Ibid. f Dolōri neque.] ποδὸς λαβῆν ἰλιθίην ἀλγηδόν. verba hæc mendosa aut manca sunt, aut vtrunque hoc dicere voluit, dolorem non vni tantum particulæ corporis, vt pedi Philoctetæ, letiter insidere: sed alte radices agere. Nota est Philoctetæ historia, ac (vt apparet) ad Æschyleos versus aliquos respicitur. De medicæ herbæ semine Plinius libro 18. cap. 16.

1088. d Finem bonorum in animum.] μεταφῆροι τὸ τέλος. Hæc quoque verba non sunt integra. τὸ τέλος si scripsit Plutarchus, concise dixit, eos partem voluptatis meliorem (est enim ἡδονὴ τέλος, si ipsis credas, vt suspicet τὸ τέλος esse legendum) in animam transferre. Pro εἰκῆνο ἡμῶς, ausim fere sponcione certare scriptum ab autore esse, ὡς εἰκῆ νομάς & pro ἐξῆντας, ἀξῆντας. Alludit autem ad Telemachi verba, equum à Menelao sibi dono datum recusantis, quod Ithaca pratis & pascuis careret, neque equis esset idonea. Odyss. δ. 601. & ex eo Horatius ad Mæcenatem epistol. 7. libro primo. mox κτ' φῶσιν ἐπ' κρείττον, lege κατὰ φῶσιν, ἐπ' κρείττον. Paucis post versibus οἰεσθε σέμνο' ἔργον. forte ὡς πῶς. nam οἰεσθε ita potest stare, vt ineptissima sit vocum ac manca connectio. Sed pro χρεῖα δὲ λαβῆν ἰλιθίην χρεῖσμαι non dubitauerim. Quis enim nescit vina diffundi, & tempora meliora fieri, χρεῖνου σιωπῆδ' ὄντος, & illam sacris etiam literis memoratam χρεῖσται conciliante?

1089. a Elusiam quasi quandam.] ἐκ κληῖσματος. Sic & Aldus: non, vt noster, ἐκ κληῖσματος. quæ vox, puto, nihil significat. Quæ sequuntur, obscura sunt. ἐμμένει πρό' ἰνφινίτιο ἐμμένειν legendum, vt responderet τῶς ἰστορίαις, restitui etiam ἰστορικῆμα quod ipsum quoque Aldus habet.

Ibi. c Carneadem subsannat.] Κορνιάδῳ. Quis Corniades iste fuerit, nondum comperi. nisi fortasse sic mendose legitur, vt is Carneades sit, ad quem se relicto Epicuro Metrodorus Stratonicus contulit, vt scribit Diogenes. id quidem securus in vertendo sum, vt probabile. Quod autem paulo post εὐσαθείαι, mox εὐπαθείαι legitur; quanquam hoc vtrunq; habere locum potest, mallem tamen vnam esse vocem, eamque εὐσαθείαι. Nam Metrodorus summum bonum firma corporis affectione, huiusque definiuit explorata spe, vt Tullius aliquoties ostendit. & vt malim, accedit quod mox εὐσαθείαι rursus aperte hoc sensu ponitur. Βεβαίον πατῆρ' ἔχει πῶς Legendum ἔχου: non enim hoc ipse affirmat, sed Metrodori sententiam exponit.

Ibid. e Inctationibus obnoxia.] ἰσάι φυλάτῃσι. vox huic loco parum commoda, malim ἰσάτῃσι, aut παρῃσῃσι. Agathobulum videtur dicere, qui Diogeni & Suidæ Aristobulus dicitur, frater Epicuri. eumque nominat ipse infra, & in libro de ἀδύθει βιωσας. Æschyli locus qui adducitur, sane corruptus erat, ὡ δὲ δεινὰ σὴ πόλις. Eum ego ex Supplicibus poetæ correxi. Occurrit etiam abbi & ἀ. συμποσι. γ. Quod autem adiicit Plutarchus καὶ γαλιῶν, videtur (si modo nihil decessit) in hanc sententiam dici: Suspecta etiam tranquillitas est prudenti nauar. Non enim fidit, sed etiam cum sudum est, tempestatem subito ingruere posse nouit. Sic Virgilianus ille gubernator, se cæli toties deceptum fraude sereni meminerat. V. Æneid.

1090. b. c Tot calamitatibus.] Viden' legisse nos, τὸ δ' ὀδρὸς ὀπίκρου, hoc & sensus requirit, & habet Aldus. Corrector autem iste ὀπίκρουρον vel intulit, vel tolerauit ridicule. Mox Continuum.] vitiose legebatur ἀεσορῶμένοις, itaque legi, idque reponendum, ἀεσορῶμένοις. Quod autem in Euripideo versu ὀδρῆα pro ὀδρῆι reposui, ex libro αὐτῆς ἀκλεποσίτων χρισθησίων feci. ἢ τὴν ἀεμῆνοσιν.] mutila videntur.

Ibid. e Quo se Epicurus.] εἰχέρηλω, ὑφ' αἶς Ἐπίκουρος. Ne-

que coheret relatiuum cum antecedentibus & *ἐκείνου* quid rei sit non reperio: neque loci in mari, aut promontorio nomen esse puto, itaque amplius. Post. *Quod sibi ita euenerit.* Locus est mutilus, & pro *πύτω* vel *πυύτω*, vel *πύτω* omnino scribendum fuit.

1091. c *Finis non est fuga mali.*] legi *ὅτι οὐσί φυγὴ καὶ τέλος*. sic omnino requirit sententia. vox *φυγὴ* abest à codice Aldino. in nostro ante *κοινοτέρως* posita erat, sed in suum locum reiecta sententiam condit.

Ibid. f *Vulgo receptas.*] *ὅτι πῶς κατὰ δόξαν κοινὰς* lego, receptas vulgo, qualis erat tum de manibus. Cerbero, &c. & hodie apud multos est de spectris, animarum post mortem apparitionibus. & *ὅρον ἐχούσας* non est integrum. *μη* inserto legit interpretes. sequentia sunt manca, ibi *ὀπτικοῦς εἰπὼν* nisi *εἰπὼν* legas & parenthesis fiat ea quæ ex Epicuro citantur.

1092. d *Iucundam corporis affectionem.*] *ὅτι σπέρκος καὶ σπέρκος*. aut abundat *ὅτι σπέρκος*, aut aliquid detritum est de hoc loco. prius verum puto esse: cum quæ abbreviate scriptum esset *ὅτι σπέρκος*, aliquem integra alleuisset, & ea recepta ab oscitante librario fuisse.

1093. a *Sola anima sentiente.*] legendum est, *ἀπαντες οὐκ ἔσονται*. male erat hic locus inter punctus, & apud Aldum quoque *ῥῆμα* legebatur. Non omnino integra videntur, quæ proxime sequuntur ac præcedunt, sed hiulca, sensu tamen non obscurato.

Ibid. b *Eheu, mali.*] E tyranno sunt Sophoclei versus. Sed paulo post nomine auctoris expresso alii citantur, qui sunt deprauatissimi.

Ibid. c *Dioptrica.*] Nescio qui factum est, ut dioptrica imprimeretur. nam certe vox hæc nihil est. Quid sit dioptra, ne read Suidam ablegem & alios: norunt omnes rerum geometricarum tirones. & si hoc titulo librum scripsit Euclides, apparet eum scripsisse geodesiam, quam vocant practicam geometriam. id est, de usu eorum instrumentorum, quibus cum radii aut emissi aut recepti ab oculo certa sunt ratione per sua perspicilla obseruati, omnis generis dimensionum ratiocinationes inde certissima scientia absoluantur. Tales sunt dioptra quadrantum, astrolabiorum, &c. Sin aliter est, *ὀπτικὴ* aut *κατοπτρικὴ* legendum erit. Ego *διωπτικὴ* malo.

1094. b *Apollodorus.*] vitio librarii est Apollodorus. cum in prior editione sit Apollodorus expressus. Cum enim esset in Græco *Ἀπολλόδοτος*, mutare nolui, indico tamen apud Athenæum libro x. *δειπνιστοφ.* & Laetium in Pythagora *Ἀπολλόδοτος* legi. & Athenæus habet *Κλωνίς*, ἐφ' ᾧ *κλωνίω*. Laetius *Κῆν ἐφ' ὅτω κλωνίω*. In Græcis epigrammatis *κλωνίω* habetur: vbi quæ adduntur, ipse legas consulo. De triangulo vide i. 47. Euclid. De corona Vitruuium 9. 3. de parabola, in Conicis. aliquanto post *καὶ ὑποσφαιροειδῆ*] malim, & credo scriptum fuisse *ὑποσφαιροειδῆ*.

1095. c *Sed quæ cara Ioni.*] *ὅσα δὲ μὴ* versus Pindari, ridiculo in *βοῶν* *ὀψιδοῦν* *τα* deprauati facile corriguntur ex prima Oda Pythiorum. aliquanto post, *καὶ σιωαχθεὶς πρὸς τ' ἔπειρον*, sensus videtur *βαρύτερον* exitum requirere.

1097. b *Ex astu in Paracensu.*] *ἔξ ἄστος ἀλλὰ σιωπῆν*. Sic est in Græco. Ego ex ipso Plutarcho castigo idem hoc prope finem libri in Colorem referente, *ἔξ ἄστος οὐκ Πειραιᾶ κατέβη*.

1098. a *Consiliis nostris.*] Tria sunt oracula, alibi etiam relata, in Epaminondam, Marcellum, & Lycurgum.

1099. a *Uti a vultu astra* *χρονόμενον* sensus requirit non *χρονόμενον*. & pro *πῶς καλῶς* *πρὸς τὸν*, credo *ὡς καλῶς* *πρὸς τὸν* esse scribendum. In superioribus multa sunt vitiosa, ut *ἔωλον*, *χαρῆς*. Et *ὅτι φάουλων ἢ πύχ*, quid hic fortunæ? *ψυχὴ* legitur. Locus videtur mutilatus. Sed omnia persequi non placet. Versus autem *καὶ μήτε πᾶν* paulo ante positus, non est ex eodem peritis loco, quo prior. puto esse Hercules verba. mox *ἀλλὰ ὅτι μίγα*, lego *εἴπ* pro *ὅτι*.

Ibid. a. b *Liberare Athenas.*] scribendum *ὀύβας*, ex historia, Thebas. *Ἀθῆναι* liquido falsum est. Plutarchus in Pelopida, & de genio Socratis. vexauit quidem Athenienses quoque semper tyrannus Archias Antipatri crudelitatis administer, de quo idem in Demosthenes: sed non puto eum huc pertinere. Porro suspectus est mihi (neque puto, iniuria) locus iste. *ἀλλὰ καὶ ὅτι μίγα*. Vescuntur Cerere.] alludit ad Iliad. i. 341. in uerbo sensu.

1100. c *Omnines res negligere.*] *ὅτι ἔστι* lego, non *οὐδὲν* *π*. compendium librarius non fuit assecutus. Paulo post *ὡς εἶδαι*, legi *ὡς εἶδαι*. 1101. *Hyrcauos aut Scythas.*] *ὅτι Ἰρκαυοὶ ἰχθῆς*. Hyrcanos pisces non bene concoquo. neque mihi veri simile fit, hæc de falsamentis Caspiis mentionem iniici. pro *ἰχθῆς*, scriptum fuisse suspicor *ἢ σκύνδας*, aut aliquid tale.

Ibid. b *Ego autem contradico.*] *καὶ λέγῃ μισοῦμαι*. Hoc *μισοῦμαι* stare vix potest, cum statim contra Epicuri sententiam disputet, neque eius verbis loquatur. Et paulo ante *μη* *δὲ* *λεπτεῖν*, *μη* sententiæ refragatur. pro *καρὸν* autem *κοινὸν* quin sit scribendum, ne dubitandum quidem duco: & pro *ἦτο* *ἦ*. Nam *ἦ* *ἦτο* fecisse arbitror, ut prior syllaba repeteretur, affini pro *τ* assumpta. mox *εἰ δὲ τὸ π* *ἀδύνατον*. mallem *δύνατον*. reliqua è versione nostra potest intelligi ut putarim legendanda.

Ibid. e *Scriptis in amatoris poeta.*] *ὅτι πῶς ἑραποκίς* *ὡς*. puto scribendum fuisse, *ὡς ἑραπὸς ἑραποκίς*. Neque enim hoc vult scilicet, ad rem veneream omnes excitari sacrificiis. Sed sicut res venerea etiam senum animos recreat: ita quosuis homines sacrificiis animari. *γρῆς* dissolue, metri causa. Pro *ἀλεγεινὴς* lege *ἀλεγεινὴς*, qua voce molitricem significari, vel ex Homero patet. Odyss. v. 105.

ὅτι μὲν δὲ ἔξ ὀκταετηρίῃ *πρὸς τὸν ἀλεγεινὴς*. Vide Eustachium ibi, & in Odyss. ii. aduersum 104. in sequentibus *ὡς ἀπὸ ἱερὸν δαχτύλου*. & *ἀπὸ*, suspecta. forte *ἱερὰν*. Et illud *ἀπὸ δαχτύλου*, quo hostiam significat, prauum esse videtur potest, *ἀπὸ δαχτύλου* ab autore fuisse scriptum. Videtur locus è poeta aliquo sumtus. & *θεοὶ* pro *θεοὶς* legendum. & ante *ἐπεὶ* *πρὸς τὸν ἀλεγεινὴς*, aliquid deest & *ὅτι δὲ δαχτύλου σκύνδας*, vitiosum.

1102. e *Magnus in celo Iupiter.*] *Ζεὺς ἡλιῶν ἀρμα ἰλαίων*. hæc verba post Pindarum demum inserta erant, librarii errore locus nobilis est, & ex Phædro Platonis à Iustino Martyre aliique adducitur. extatque pagina eius libri quarta. Pindaricus autem est Apollo ille *θναπὶς ἀθανάτου*, etiam supra in libro de oraculis desitis. mox *θεοφιλή* *μη* *ἔσ*.] sententiam secutus *μη* adiciet paulo infra, *καὶ ἦν ἄλλων οὕτως ἐχόντων*.] nescio an *ἔχων* Græcis sit arbitrari. forte οὕτως *ἔχων* *νομίζωντων*. Sed tamen paulo post iterum est, *οἱ δὲ ἄλλως ἔχοντες*, aliter censentes in Hermogenis de Diis sententia. vbi pro *ἡ δὲ δὲ ἔχοντες* mallem *κολλοῦσιν*. eisi sic legitur rursus 321. ad vltimum trientem paginae. Porro ista, *καὶ πινέως μὲν ὀκταετηρίων*, videntur Iambici senarii esse, leuiter mutati. & hexameter est, Odyss. i. 410.

ἔκαστος οὐ πη φάνει ἀλλὰ πολλοῖο θυερεῖ. pro *ἡμᾶς* lego *ὑμᾶς*.

Φοβήσομαι τὸ λῆρον.] quod nam? In Empedocleo malem *δὲ τὸ δὲ*, quam *παρ*. mox *οὐδὲ αὐτὸν*, lego *καὶ ὅτι αὐτὸν* ex sententia. Sed sunt plura quæ vitiosa appareat esse, præfertim sub finem huius libri, quam ut annotare omnia libeat.

1105. b *Dolium Danaidum.*] *εἰς τὸν ἀπρηπὸν*. videtur ad dolium Danaes alludere, ad inane (inquam) illud lymphae dolium fundo pereuntissimo: in quod aquam tamen ingerere quam plane ipsi in nihilum redigi homines mallent. Ergo si recte legitur, a hic ponitur ut in *ἀξυλος*. Supra simile de hoc ipso dolio mendam castigare memini: nisi ellipsin dicere est ciuilius.

1105. f *Intramem firmo.*] Locus est Homeri Iliados quinto, versu 515. Post medium paginae *πῶς δὲ κακῶς* *πρὸς τὸν*: *καλῶς* nisi legas, nullus erit sensus. & in fine paginae *βλαπτομένοις*, scribe. Libri finis an non desit, considerandum.

IN LIBRVM DE DICTO.
Αἰετὶς ἑνώσας.

1128. b *Emungere.*] *ἔναπο μὴ ἔσται*. scriptus *ἐναμῶσται*, & *ἔρῶσται* pro *ἔρῶσται*. Sed male. Qui autem hic Philoxenus *ἔρῶσται* dicitur, is apud Athenæum, in scripto Comitæ Erbaccensis codice elegantissimo eodem modo legitur, cum impressi habeant *ἔρῶσται*. Apud Aristotelem libr. 3. Moral. Eudem. *ἔρῶσται* legitur. Suidas Leucadium facit.

Ibid. d *Et fatuo.*] *καὶ αἰσθητῶ*. scriptus *καὶ ἀγνοῦμαι*, idem *καὶ*, *ἔφρηνίζων* & *ἀγνοῦμαι* *σῶ*, quod restitue, ut perspicue genuinum pro *ὅς* *πῶ*.

Ibid. e *Consideratis.*] *ὀπτικοῦ* *πῶ*, scriptus *ὀπτικοῦ*, non *πλα*

IN LIBRUM DE ISIDE ET OSIRIDE.

Initio fere 351. d. Non sibi propria... videtur sensum absurdum gignere, legi autem, διδωσιν, ἢ οὐκ οἰκεία κακῆματος.

352. a. Cognoscere Ens.] ὡς εἰσόμενον. legi εἰσόμενοι. Voce ens v- tendum fuit, nisi obscuritati debui caliginem addere. πᾶ μὲν γὰρ λανθάνει.) deest aliquid: ideo asteriscum alleui. post II. versus πῦρ τις ὅταν νόμῳ si deleatur ὅτι, sensus constabit.

353. c. Dum capras capras.) Δίκτυον οὐ κρομμύον. Videtur om- nino particula negans esse expungenda, vt reiciat fabulam absurdam autor, quæ Dictyn capre captantem in aquam in- cidisse perhiberet. paulo infra ὄρεα κορυμμάτων si recte legitur, ἰλλήψις est particula indefinita. fortassis ὄρεα κορυμμάτων. Βακ- χόριος.] aliis Βόκχρος scribitur, & ipsi nostro Plutarcho in vita Demetrii.

354. c. Abderita.] Ἀβδηρίτις. Abdera, non Audera, Ἀβδηρῶν non Ἀβδηρῶν scribendum constat. antiqui autem literam β sic pingebant, vt litera u non esset ab similibus, sicut etiam in pro- nunciacione paulatim aberratum fuit. Sed hæc alias. Fuisse Hecatem Abderitam ex Strabone & aliis constat, sicq; et- iam ab Eusebio citatur lib. περὶ ἑσθῆτος. δι. & alibi.

354. d. Audium aium.] χοινοφάγος φησι. lego φασι. alias in- terciderit autoris nomen.

355. a. Cuius focus ardens.] καρδία θυμὸν ἐλάσσει. θυμὸν illud vi- tiolum est. Legendum existimo θυμιατῆλον. ac fieri potest vt ἐ- λάσσει huius, aut hoc ἐλάσει glossema sit, inque textum culpa librarii insertum. Orus Apollo qui circumferrur, sic scribit, Διγυθίων γράφοντες, θυμιατῆλον καὶ ἰμενον ζυχαροδοσι, καὶ ἐπαίω καρ- δία. Atqui constat ex Hermetis Trismegisti Asclepto, quem Apuleius transtulit in Latinum sermonem, fol. Aldino 83. b. Ægyptum cæli fuisse imaginem vt mirum minime sit cor- de in foco ardente posito vtrumq; fuisse representatum.

Ibid. In globum redactam.] ἡκτοίσι δὲ πνύθον ὡς σφαιροποιούσιν. Hæc quoque verba sunt vitiosa infra fol. 285. res vtunque melius explicatur, neque piget alia adscribere, quæ sententia saltem explanent. Sic ergo Porphyrius περὶ τῆς ἡμ. φύζων ἀπο- ρχῆς apud Eusebium lib. 3. præparat. Euangelicæ. Καὶ θαυροῦ δὲ ἀμαθῆς μὲν βδελυχθῆναι αὐτὸν, ἀγαθῶν ἰσχυρῶν ἡμ. φύζων. Διγυθίοι δὲ εἰσέρηται, ὡς οἰκία ἡλίου ἡμ. φύζων. Καὶ θαυροῦ γὰρ πᾶσι ἄρρη, καὶ ἀφίεθῃ πνύθρον ὡς πύλατι, καὶ ποιήσει σφαιροειδῆ, πῆς ὀπίσθιοις ἀπὸ ταυ φέρει πῶσιν, ὡς ἡλιος οὐρανὸν, καὶ πᾶσι δὲ ἡμερῶν ὅκ δὲ χεῖται σφαιροειδῆ. μοχ- ἰδ. g. eius βασις.] pro μαθηματὰ scribe παθήματα. nam hæc qui- dem plenissime παθήματα γέρονε μαθηματα. Paulo post.

Ibid. b. Accommodans.] κοινὸν δειν. Monstrum hoc voca- buli, vestigia tamen veri retinet, quod est haud dubie ἀπο- σοικισθῆναι. Locus Platonis est prope finem libri secundi de Re- publica.

Ibid. d. Neque in mense, neque.] μήτε μὲν, μήτε ἢ αὐτῶν. Lo- cus hic corruptus est, quem ex coniectura puto restitui posse: ea quam sic erudita, iudicent alii, aut potius explodant eam, meliori emendatione ipsi de suo prolata. Sic ergo intelligo. Solem Rex ex incesto cum Saturno concubitu grauidæ im- precatum vt neque in mense, neque in anno, id est (vt ipse putabat) nunquam pateret. Mercurium tamen altu vsu, in- ter ludendum cum Luna vicisse certas dierum portiones: quibus à Luna persolutis, quinque dies confecerit, quos an- no extra ordinem adderet, ita vt puerperium Rex in eos dila- tum neque in annum, qui erat 360. dierum, neque in menses, qui extra annum nullibi vlli erant, incideret: itaq; ex- cratio- nem solis eluserit. Hæc si non pessime coniecti, sic fuisse à Plu- tarcho scriptum credibile est. μήτε μὲν, μήτε ἢ αὐτῶν πικρὸν. For- te etiam ἢ inserto μήτε ἢ μὲν μήτε ἢ αὐτῶν. ἡμέρας πνύθων σφαιροει- δῆν, vellem, πνύθων concinnare, in summam contrahere.

Ibid. e. Itaque et hanc.) ἐγχερήσαντες αὐτῶν. hæc duo αὐτῶν pu- to in femininum αὐτῆ mutanda, si quidem Pamyla mulier fuit ὑδρευομένη.

356. a. Nephthyn Typhoni nupsisse.) πνύθων ἢ πνύθων. for- te γνύθων, vt mox ostendam. ἢ πνύθων ante, intellexi Pany- gra loci esse nomen. Infra ἐφθου, per u constanter scribitur, ita- que hic quoque sic scripsi.

Ibid. d. Circa Chennin.] Χένιν. forte χένιν Chennin, qui lo- cus est Ægypti celebris. Versu præcedente ὁκείνο pro ὁκείνου omnino legendum fuit. Κοπήν à Strabone & aliis Κοπήν scri- bitur, infra est. 280. ἐν Κοπήν.

Ibid. e. Mater exposuerat.) ὁκείνῳ restituo ex coniectura, cum inuenerim ἡμῶν, parentibus iis inclusis, quæ par erat. Sensus enim est, Osiridem cum Nephtha seu Nephthi sorore

conebuisse, eamq; infantem ex eo coitu conceptum statim à patru exposuisse, metu Typhonis, quem eius, vt Isis Ori- dem, maritum fuisse, & coniecturam de πνύθων, quod nihil sonat, eo loco in γνύθων conuertendo nostram esse probam; ex hoc loco apparere potuit.

357. c. Ederet auram.) ὁκείνῳ. ex Aldo. est enim re- stitutus, quam ὁκείνῳ. Item pro Astarta, habet Aspartam vi- tiose quod ex Eusebio, Suida, & aliis, nostroque Cedreno li- quet. ne quis vocem in libris Regum sacris deprauatam pu- ter. est enim Astarta Venus. Paucis versibus ὡς εἰρηται τρόπον: aut ἢν pro ὡς, aut ὡς προ pro ἔπος, legendum. Sed quod post- ea sequitur ὁκείνῳ, & c. παρῆν, c. plura alia, vitio suo nostram coniecturam superant.

358. c. Harpocratem nomine.] Ἀρποκράτην. scribendum esse Harpocratem adspirate, constat plurimorum scriptorum tes- timoniis quæ cum in commentario Giralduino de Diis gen- tium accuratissimo iuxta atq; vtilissi o congeita sint: & absq; eo sint, res ipsa hoc demonstrare videatur, infraq; recte sic scriptum: hoc tamen obiter annotandum duxi, sicut hæc vox perperam laui initio, ita ἡλιόμυλον etiam in Aldino aspero ma- le scriptum esse. Giraldu Helicomenum quandam Harpocrá- tis fratrem commentus est errore (quod non exprobrandi, sed me long- inferiorem excusandi, vbi talia admisi gratia re- latum intelligi volo) in tantum vitum quæ cadere posse nun- quam nisi exemplo doctus crederem. Politianus epigramma Lucilii in malum mendicum, vbi Amphicrates pro Harpo- crate legitur, & extat etiamnum vox praua, li. z. αἰθολογ. recte hinc emendauit, quod ab eo non expressum, fideliter anno- tauit Brodæus: idem Politianus ἡλιόμυλον apposite vertit, præ- maturo partu natum. Miscel. 83. Nos quoq; pueri istorum om- nium nescii, tamen haud inepte eam vocem in Thyphio- doru nostro conuertimus, 344. Nec dum perfectam prolem: ἔτυμον secuti, quod apud Eustat. multo post tempore offendi- mus in Iliad. τ. Est enim ἡλιόμυλος, ὅστις ἡλιε, id est, ἀπὸ πύθων καὶ ἡ- μαρτῆ ἡμ. σωλήθων πνύθων ἡννία μύλων. Sed hæc in re plana abun- de. Sequitur post hæc verba hyperbaton mirificum, & quod distingui, ita vt fieret perspicuum, diffidebam posse.

359. a. Cellulis similia.) θησαυροὶ οἰκίᾳ. θησαυροὶ non puto esse integrum. τολιθῆλα quidem cellulas accipio, aut facella, ima- gunculis aliisve id genus rebus consecratis in opeto abstru- dendis facta. forte θησαυροὶ scriptum ab autore, aut θησαυροὶ, aut θησαυροὶ, quales erant apud Delphos.

Ibid. b. Exiguam quoq; insulam.) πνύθων πύλας νησίδα, πνύθων. Corrector ita, cum in Aldino sit, τ. δ. π. νησίδων. nescio an ni- mis audacter. Certe πνύθων illud hac ratione abundauerit. Sed & quid plantæ sic μνύθων, non facile credo inuenias. itaque hic etiam amplius.

Ibid. d. Orus exsortem.] κνήφ ἀχρήστην ὄντα legendum est, cum confuse legatur κνήφ ἀχρήστη πνύθων. κνήφ vocatum fuisse ab Æ- gyptiis Deum, quem opifi. em putarent, extat locus citatus ex Plutarcho (nisi fallor) apud Eusebium περὶ παρ. lib. 7. fol. 69. an te προγραφαὶ ἰγί τροφῆς.

Ibid. e. Alterum cubitoiuti.) γαλιόχρονα. Apud Euse. hæc verba persistergentem est γαλιόχρονα. Apud Galenum etiam, qui in Hippocr. glossematibus vocem hanc reponit, legitur vt nos habemus, quoniam ὡς γαλιόχρονα deducit. Eadem scri- ptura est in Helychi lexico, & Varini. Cogitavi aliquando βαλιόχρονα scribendum esse, vt sit variegato seu verticolore cubitoiuti signis: sic enim epitheta omnia hæc consimilia vide- bantur fore. & cum Pythagoras atque Homerus femore, hic pileo, ille aureo, Peiops humero eburno esset notus, vide- batur id quoque non absurdum. Sed Lexicis inspectis, ac- quiesci: somnio duntaxat meo indicato. In libello de curiosita- tibus, γαλιόχρονον legitur.

360. In Panchæa) legitur πνύθων ἢ αἰαχάμμενός, & τριφύλα- λος. einendo Πανχάα, αἰαχάμμενός, Πανχάων, τριφύλας. mea emendatio, si quidem nulla vocabula detrita sunt, est legitima. Apud Euseb. περὶ ἑσθῆτος. ἐναγ. lib. 2. citatur locus ἐ τειχο- βίβλοσ ἡ ἐξ Διοδοτῆ, qui eam optime confirmet, pag. 48. I- dem Diod. lib. V. qui est de insulis, Panchæam & Triphyli lo- cus finium eoptiole describit. Apud Strabonem libro VII. cum Riphris montibus & aliis fabulosis locis mentio fit etiam Πανχάα γῆς (mendose legitur πνύθων.) cuius apud Eumerum fiat mentio. Huius Eumeri (si Euhemetus maus, non re- pugno) non profani modo scriptores, vt Tullius prope finem

Primi de natura Deorum, Macrobius & alii meminerunt, sed & sacri August. ad Maximum epistola XLIV. & de ciuitate Deilib. VI. cap. VII. Lactantius libro I. cap. XI. Antiquus (inquit) auctor Euhemerus, qui fuit ex ciuitate Messana, res gestas Iouis & ceterorum quidam putantur, collegit. historiamque contexit ex titulis & inscriptionibus sacris, quae in antiquissimis templis habebantur, maximeque Iouis Triphyliae, & c. Idem copiosius apud Euseb. Diodorus, qui eum Casandri regis familiarem perhibet, itidem ut Lactantius post eum Messanae natum. Meminit & Strabo lib. I. ac 7. Eumeri Messenii, ut nugacis scriptoris. Clemens Alexandrinus περὶ ἑρμηνείᾳ Eumerum, hunc, ut puto, inter ἀγίων numerans, Agrigentinum facit, noster de placitis Philosophorum 1. 7. Tegeatam. & δὲν ἀναγραφή apud Athenarum lib. 14. citatur Euhomeri Coi, quod obiter duxi annotandum. Paulo post eum Ἐμμεθένης apertio mendo legeretur. Ἐμμεθένης non dubitauit legere.

Ibid. d. *Melius ergo faciunt.*] βέλτερον οὖν. citat hanc Eusebius lib. ἑποπέδοσι. quinto, fol. 111. ex eo paucula quaedam corrigi possunt. in ante σιωπηλῶς non habet. κρόνου πύλον.) Eusebius πολλάκις πύλον, πύλον probo, κρόνου retineo. pro φέρων est ibi φέρων, idque praefero.

ὦν πύλον] ὦν ἄρα πύλον ἀδίδω. malo tamen ἀδίδω, licenter, abunde. Eustathius in Iliad. β. 34. a verbo ἀδίδω. cum alia, tum hoc aduerbium deducit, & interpretatur ἀδίδω καὶ ἔλεν δίδω. non autem libertati, aut etiam licentiae, statim necesse est adesse impudentiam.

ἀδίδω πύλον] τοῖς θεοῖς Euseb. quam lectionem si sequamur, ante πύλον est comma ponendum.

361. b. *In mare namq. illos.*] ἀδίδω μὲν. ex Eusebio, ubi integri sunt, restitues hos Empedoclis versus, quos leges etiā in libello nostri de vitando aere alieno. ibi & πύλον δὲ est, pro πύλον δὲ, quod nos habebamus.

σιωπηλῶς ἰσοκασδοσα.] Locus mancus.

Ibid. d. *In rebus supra.*) ὅτι πύλον ἰσοκασδοσα, lego, non πύλον. Sed ἰσοκασδοσα videtur abundare. Pro Heraclito Pontico, vide ne Heraclides sit legitus. Paulo post καλιόντα καμίσια, asteriscum adieci. nam haud dubie deest integer versus, quo indicabatur, Soterem per quietem imaginatum fuisse Colossum, & admonitum, ut eum Alexandriam transferret, cum quidem ipse ante colossum talem nullibi vidisset. Infra καὶ μὲν πύλον. videtur locus mutilus. Sunt & alia manca. Phylarcum pro Philarcho scribo, ex Suida. de quo etiam alibi, & c.

362. c. *Quoniam aere.*) διὰ πύλον ἢ χ. Hæc quid sint, nescio, ideoque & hic & alibi asterisco adiecto testatum feci, me mihi non satisfacere. fortassis ἑπικληθῆναι legendum, quasi dicat, aëris strepitu obliuionem eorum quæ animum nostrum mæstitia afficerent conciliari post μετρίωτερον δὲ, οἱ inferui quod collatio diuersarum sententiarum requirit. Inferuius.

τοῖς πύρον καὶ πύρον λακίζοντες.) aut abundat (quod puto) καὶ, aut aliquid excidit.

363. a. *Qui deum venerantur.*) τοῖς ἰσοκασδοσα πύλον. Locus vitiosus. ego pro ἰσοκασδοσα ἢ ἰσοκασδοσα legatur, & pro μὴ δεομένω, substituatur μὴ δὲ ὄνα, optime habiturum puto. Hæc quidem coniectura mihi admodum probabilis videtur, & proxime omnino abest à vulgata lectione.

Ibid. *Quinquaginta sex angulat.*] πύλον δὲ ἑκατηντηκονταξέξω, omnino legendum est, non ἑκατηντηκονταξέξω. Nam LVI. numerus paulo ante etiam fuit assignatus Typhoni. Ac LIIIX. quidem ex iis numeris non est, quos Pythagorici tractent. quippe duplicatione primi numeri XXIIX. procreatus. ideoque pariter impar, & nulli aptus figuræ. At 56. duplus est trigoni 28. qui est numerus perfectus. pronicus est (ut vocabulo scientiæ utar) 56. & quidem ex 7. & 8. procreatus numeris longe mysticissimis. Itaque nihil hic dubii relinquatur.

Ibid. c. *Dici videntur.*] δλωαρέων. Apud Eusebium hæc lib. tertio ἑποπέδοσι. ἰσαγῆ, adducentem, δεκόντων multo rectius legitur. ἑρμηνείᾳ ὅτι κρόνον non intelligo quid sit. paulo infra ἀπαρρημένων ἐν ἑσθῆν. lego, non ἰνεπν.

364. d. *Si tamen aliorum.*) ἢ δὲ δὲ ἄν legatur, nos ei pro ἢ reponendum affirmamus.

Ib. e. *Tauri forma.*] ταυρομορφον δένουσον. ταυρομόρφον Διονύσον legendum aut (quod minus probo) ἀγαλματοποιοί. de bubulo pede vide auctoris nostri quæstionum Græcarum problema XXXVI. De Hosiis ibidem IX. & in Pindarico νεμὸν suspectum est.

365. b. *Fetationem.*] ποπμὸς καὶ κήσις, legendum κήσις,

ut sequentia verba innuunt. Infra πύλον ἄρα φέρων.] lego πύλον aut κήσις.

Ibid. e. *Epistolam quandam.*] ἂ ἐπιστὼν οὖν. Dubium non est quin totum id, quod ex epistola Alexarchi Aristo terulit, intertulerit.

Ibid. *Mnaseam.*] ἐὼ δὲ μνάσαι, legi μνάσαι. quod scriptoris nomen est apud Athenarum, Suidam, & alibi. Sequentibus paginis valde multa sunt suspecta. sed quid faceres? In mea versione liquet quid sim suspicatus.

367. c. *Ambitus habent areis.*] Summa enim laterum quadrati, cuius area est 16. sunt quater quatuor. Et summa laterum parallelogrammi rectanguli (de his enim sermo est, ubi nihil adiecit) longi 6. lati 13. puncta, est 3. 6. 3. 6. hoc est, 18. tanta etiam area. At summa laterum, cuius area 49. (verbi gratia) est quater septem seu 28. & summa laterum parallelogrammi, cuius area 15. est 3. 5. 3. 5. id est, 16. Quod in rudiorum gratiam obiter annotare libuit.

369. c. *Quo solis radii.*] αἰήλιον. lege αἰήλιον. Nam illud nihil significat. est autem αἰήλιος πύλον, scilicet inaccessus radiis locus, & rei conuenit. diuisio animalium parum conuenit sententia.

370. a. *Quam illud perforasse.*] πύλον ἄρα φέρων. ut maxime εὐρεσολογῶν aliquis comminuti ad extremum valeat aliquid, quo ὄνα γανωδὲν coloret & exponat. tamen aliquid deesse vox αἰαμίμικται ostendit. ego vocem γανωδὲν ab oscitante librario puto conflata ex alicuius verbi fine, cuius principium perit (fortasse cum aliquot vocum iactura) & particula ὄνα. scriberemque πύλον γανωδὲν αἰαμίμικται. & c. Pro ἑπικληθῆναι scriberem. sed constructio ne sic quidem plena erit.

Ibid. e. *Occultans & obumbrans.*) οἶον ἑπικληθῆναι. scribendum ἑπικληθῆναι. elegantissimam vocem librarii in in conuerso interuenterunt, quam quia Suidas & alii, atque etiam Eustathius in Iliad. κ. 334. verum fideliter sunt interpretati, satis fuit rudiores lectorem monuisse. apud Hesychium etiam est ἑπικληθῆναι, alias fere ἑπικληθῆναι scribitur. vsusque est ita Plutarch. de solertia animalium, ubi de perdicum astu loquitur. sed & ἑπικληθῆναι pro ἑπικληθῆναι. scribi debuit. Paulo ante in σοσιγῆα Pythagoreorum bonorum post πύλον deest ἰσοκασδοσα. quod ex oppositione intelligi potest. Sub finem pagina ἑπικληθῆναι καὶ πύλον. prior vox an sit genuina, iudicent docti. nam & ὄνα vox est praua. pro qua forte ἀφῆσαι legendum sit. est tamen ἑπικληθῆναι adscititium, & quæ præter naturam adscitit sibi corpus, morbis non raro ansam præbent, quid si, ut & alibi, ἑπικληθῆναι legi debeat? πύλον ἄρα φέρων.] pro ἄρα lego ὄνα

371. d. *Opera & effecta.*) μέρη κινήματα. μέρη videtur abundare, aut καὶ abesse. Locus Homeri est Iliados θ. 22. διοικῆν ἑαυτὸν τῆ στροφῆ est cibum digerere, etiam apud Aphrodisæum & Actium, ipsumque Galenum, ut alias obseruauimus. pro ἑμμοσιν quidem σῶμασιν esse legendum, ex Eliano constat. 2. 4. 2.

374. c. *Natura varium.*) φύσει μακρόν. μακρός quid significet hoc loco? ut & sub finem pagina δὲ λέγεσθαι καὶ φερόμενα. forte ἑπικληθῆναι. Paulo ante ἑρμηνείᾳ ὁμοίωτος, sensus dicitur scribendum ποσότης.

375. c. *Sic etiam Plato.*) Platonica hæc vitiosa sunt. nam ἰσοκασδοσα καλοῦσθαι non cohæret. ut cohæreat, δλωαρέν lege pro δλωαρέν. Certe in Cratylo ἰσοκασδοσα dicitur olim ἰσοκασδοσα & ἰσοκασδοσα dicta, & ἰσοκασδοσα esse κινήσις ἀεκαία πύλον κακῶν ἰσοκασδοσα. Vide ibi, & pro γλώσσαις τῶν τοιαύτων.) lego γλώσσαις πύλον τοιαύτων. & in paragrapho ἰσοκασδοσα μίνουσθαι nulla cohæsiō est verborum. quid si legas pro ὑφῆμίνω, ὑφῆμίνω. ut sit optatius ab ὑφῆμίνω. mihi sane videtur sic locus fore integer. Sed quæ de Minerua sequuntur restituere nequeo.

377. c. *Cereris iam membra.*) κωλοτομοδοσι. in libello de Homero citatur ex ipso, & ibi est βωλοτομοδοσι. & pro ὄνα legitur ἀφ. & profecto nimis affectatum est κωλοτομοδοσι. quanquam ad institutum quadret optime. pro ἑπικληθῆναι. scribe ἑπικληθῆναι. pro ἀφῆσαι, ἀφῆσαι, & καλῶς pro καλῶς. & φερόμενοις, pro αἰσ.

378. a. *Ut par erat.*) φερόμενοις ὄνα ἰσοκασδοσα. fortassis ἰσοκασδοσα, ut sit, ὄνα ἰσοκασδοσα, sicuti fieri solet. nisi quod loci αἰήλιον videri potest aliud requirere. forte ἰσοκασδοσα legendum, ut par erat. Quid si legas ἰσοκασδοσα, ut supersticio paludi, impietas & deorum inficiatio præcipitio conferatur? Sed durius est hoc, & sine libro affirmare aliquid, temeritatis magna. πύλον ταυρομορφον.) puto πύλον ἄρα φέρων. Inferius

παρεγγυμα.] lego παρεγγυων.

379.d. Fies capis.] κων τον. legebatur contra meiri legem, Ego autem sic emendavi, etiam hoc motus, quod Hecuba aliquem ita vaticinari putem. nam & apud Euripidem Hecuba, & apud Lycophronem, eadem aliis verbis denuncia- tio huius μεταμορφώσεως extat. Ceterum ἀγαλμα non est proprie simulacrum, sed quod habetur in deliciis, iocale barbaris, quo quis se oblectat. itaque pro simulacrum repono delictum. Sic Homerus quoque ἀγαλμα posuit Iliad. δ. 144. & alibi, itemque alii. Paulo post. ἢ καὶ πάλιν πύτων.) interrogatiue hæc legenda, aut potius legendum particula, vt vocant, illatiua. neque multo post ἐκλειπῶς pro καί, & σιωπηθηθέντων.

381.c. Excludendo ferui.) ἐκλείπει scribendum, non ἐκλείπει. vocabulum significat excludere de ovo pullum. extat ver- sus Mutæi in Mario Plurarchi de aquila.

Ὁ, σιωπῆ πῆκται, δὴ ὡς ἐκλείπει, ἐν εἰ ἀλιβαίσει. Notum est quid sit λεπίς, λεπίς. Sed hæc vox cum alibi, tum

etiam apud Aristotelem vsurpatur. Paulo post ἢ ἀγροπῶσι καὶ ἑλλῶσι. Sententia indicat legendum ἀγροπῶσι, ὅτι καὶ ἑλλῶσι. Ὁ δὲ καὶ ἐμ. aut tale aliquid.

ibid.e. Vocabulo adferentur.) ἀφ' ἑαυτῶν ἀναφάσει. Locus hic videtur à librario Arithmetices imperio corruptus. supra fol. 269. res est relata. Τετρακτύος μέτρος ἐστὶν ἰσὺς τῆς Πυθαγορείας, quod vsurpatur aureum. & vnitas inter numeros lo- cum habet in ea constituenda: 2. 4. 6. 8. 11. 3. 5. 7. Confici- tur etiam ex hac progressionē. 3. 7. 11. 15. Sed hæc alio perti- nent.

383.c. Spiritu suo etiam corpus.) ἢ ὡς καὶ πάλιν ὑπὸ πύτων. mendosa sunt hæc, vt & prope finem χερσὶ μαλακτικῶν. Cete- rum nescio an sine careat suo hic liber. Paulo ante in enume- ratione eorum ex quibus Kyphi conficitur, θύρον memora- tur. forte θύρον, cum iunci ante sit facta mentio. & pro μανὼν le- gi debere puto θύων. Species enim (vt appellatur) sunt 16. pondere inæquali mixta.

IN LIBRVM DE SERA NVMINIS VINDICTA.

548. b. Patrocles.) Πατροκλίας. malim Πατροκλίνης. vt infra genitiuo Πατροκλίνης & accusatiuo κλίας respondeat. pro ἀποκλει- νώμεθα scriptus ἀποκρινώμεθα habet.

ibid.e. Sciam facinoribus.) πηλομένους. In margine scripti co- dicis annotatur alia lectio γανομένοις, non deterior recepta. Versiculus autem Euripidis supra ita verti, vt in Orestia scri- bitur. μέλλει τὸ θῆον εἰ δέ τι πύτων φέσει. respondet Orestes Mene- lao querenti, an Apollo ei opem non ferat, atque id eum fa- cere, quod est deorum naturæ, nempe cunctari. ἢ δίκης lego. hæc in vocem ἠδίκης incuria librarii inutata, interpreti nebu- las offuderunt. emendationem pridem ingenio excogitam, scripti codicis suffragium corroborauit.

550.c. Probabilia.) πῆ πηλῶν. Scriptus τὸ πηλῶν, & hanc ta- men habet in margine annotatam lectionem, quæ mihi ma- gis probatur. Post 180.23 Ordine & accuratior.) ὅτι πᾶσι καὶ ματαμηνεῖ. hæc vltima vox noue posita est, si quidem posita. Scriptus me expediuit, qui ἐμμελησῶ habet, quod scriptum ab autore suspicabar.

τὸ ἀμύνεσθαι τὸ παθεῖν.) lego, vt supra, τὸ ἀμύνεσθαι τὸ παθεῖν.

551.c. Id duntaxat.) Legendum μόνον pro νόμον, quæ voces etiam alibi ob similitudinem confunduntur. Scriptus habet μόνον, & vitiose ἔχουσα. nisi forte ita legendum, & καὶ proxime sequens omittendum sit, quæ lectio videtur elegantior.

552. a. Megalopoli.) μεγάλη πόλις. Megalopoli Arcadiæ, sic & Stephanus, & alii nonnunquam, alias μεγαλόπολις vocant. in magna ciuitate interpres reddiderat. Δυδιδάξ.) in margine scripti est alibi scribi Δυδιδάξ. Vide quæ in Cleomenem Plu- tarchi annotauimus, paragrapho septimo.

ibid.c. Virtutem mollicitem que.) καὶ παθ' ὅσα. Hæc verba ab- sunt à scripto. & sane vix nullo, quod videatur, sententiæ commodo.

Ibid.e. Si Periandri.) Ἐπὶ Περικλέους. scriptus μὴ particulam inter has duas voces interiecit, quæ lectio videtur concinnior: quamquam istarum tractationum non sum ignarus. supra 7. Mihi quidem sic.) Lege εἰ μὴ δοκεῖ. sic & in scripto est, & ra- tio ἔφην rei cit, statim ἔφην, ἔφην, ἔφην.

553.a. Quam vitiosos morboi.) ego ἢ τὸ νοσῶν, ex scripto. est e- nim rectius quam τὸ νοσῶντα, non enim ægrotum tollit, sed expurgando vitio sanat deus.

Ibid.d. Distori peregr.) ξυναρξῶν. scriptus ξυναρξῶν. idq; malo. Λείπων, ἔφην, non ἔφην. narrationis series nos ita iubet legere. paulo infr. citatur Platonis sententia, quæ extat sub initium quinti de Legib. est autem non παθεῖν scribendum (quæ vox cum sententiæ pertinet, interpres totam omisit, com- pendio vsus. sed παθῶν. πᾶθῶν nominatiuus Platoni est familia- ris, & πᾶθῶν significat. exempla vel in Lexicis reperias. Quod ad versus Hesiodi attinet, in promptu sunt. Posterior sic apud Hesiodum non legitur, sed apud Aristotelem 2. Rhetorico- rum, & Democrito Chio adscribitur.

554. b. Vita miserabilis.) Οἰκτου. καὶ σὺ ἀισχύνῃ. scriptus οἰ- κτου, σὺ ἀισχύνῃ. Platonis locus est 3. de rep.

555. a. Quicquid aliud diuinitus.) sic lego. καὶ εἰ, πᾶσι ἔχει ἀπὸ θεοῦ παρανομα. quidquid, inquit, diuinitus obici videtur. Paulanæ historia est plenius descripta à Pausania Laconicis. Infra quæ de Simonidis arcis adducuntur, non sunt plena. vi- de cum alios, tum Stobæum sermone 10. quamquam profecto non esset optime in libello de curiositate rem explicauit.

558. a. Opheltiade genere.) Locus vitiat. & qui sint Phil- tiadæ isti nobiles, non apparet. tum ὦ (erat enim ὠφελιάδης) vocandi particula suspecta est. denique verbum abest, quod structuram sermonis impleat. nihil autem in scripto præsidii est, nisi quod ἄρου, ita scriptum est, vt ἄρου primo scriptum fuisse, deinde ex o factum esse satis sit euident. Ego sic legendum arbitror. ἐν τῷ βουλομένῳ ὠφελιάδῃ ἄρου ὄντος ἀξιοῦν καὶ. &c. Coni- cio enim in Bœotis nobiles habitos, qui ab Ophelta genus ducerent, rege, quem cum subditis è Thessalia in Bœotiam traduxit Peripolitas vates. vide initium Cimonis apud Plu- tarchum. Cum autem ἀξιοῦν esset sine truncatum, & geni- tiuus videretur, factum esse coniicio ἄρου, vt scilicet cum eo cohereret. De Daphanto vide caput de Phocensibus, γυναικῶν ἀρεταί, Plurarchi. Πρὸ σατυράδῃ scriptus habet Σαπλάοι, de quibus compertum habeo nihil. In eodem σιωπασσῶν inueni scriptum, non sine litura quidem, quæ σιωπασσῶν prius fuisse scriptum doceret. verum hoc non perinde at- que illud quadrat. idem habet φιλοσοφία, quod constructio exigit, et si superne est alio atramento notatum. Supra a- liquanto in versibus de Locrensis puellis (quod annotare suo loco oblitus fui) pro ἢ οἶα legendum suspicor οἶα, matu- tina. sicut contra οἶα factum pro ἢ οἶα in poematis Hesiodi indice noui.

558.e. Etiam in longinquum.) μὴ κερὶ scriptus, nō μὴ κερ. quod parum congruit. malle autem ἀπίσται, quam ἀπίσται, vt ad- iectiuum non prioribus, sed posterioribus cohereret. μοῦ εἰ μὴ ἀπάγε, scriptus. non π. manifestum. malle ἐξιστάμενον αὐ- τῷ, quam αὐτῷ, propter sequentia. sed tolerari posse vitunque videtur.

559. c. Obnoxiam esse.) οἰχῶν legendum, non ἔχῶν. ratio: scriptus.

560. d. Inauditum est nomen.) Ridiculum mendum arbitro esse pro ὄνομα ζῆνον. ἰνομαζῆμινον ζῆνον.

563. a. Genus à Sparti.) σπαρτοί; non est de Spartanis acci- piendum, sed de his qui satis à Cadmo draconis dentibus enati homines, intestina cædi superstites Cadmo in Thebis con- dendis adfuerunt. His signum generis fuisse hastæ imaginem in corpore, Zeza etiam in Lycophronem fol 3c. monet, plu- ra de his alibi. volui nunc obiter me necesse.

Ibid.c. Anima velut unico oculo.) ὁσπρὶνὸς ὀμματος legen- dum. quorsum enim hæc σῶματα.

566. c. Simulque conatus est.) ἔπειτα habet scriptus, non ἔπειτα. neque id congruit. Paulo supra καὶ σαρκῶμενον credo legendum ναρκῶμενον paulo post ἐπὶ δὲ καὶ φίλοις. si inferendum de scripto, vt & in calce pagina ἡλοθῶν pro ἡμαθῶν non pro- cul sine libri ὀνομαζῶν καὶ δοκούσα lege διακουσα.

IN LIBRVM, AN VIRTVS DOCERI POSSIT.

439. a. Rhetorum præclara.) ἡτοιμαζέμενον ἢ πῆρῶν. Et coniu- ctionem interpositam dele, vt sententia cohereret.

Ib.c. Ea nascitur.) lege γανισίδητι nō π. sed librarius Aldinam notam verbi substantiuū hic, vt & alibi, non agnouit. quan- quam cur in π eam vertērit, mirari subit: quod tamen in hoc

cuiscunq; scriptoris progymnasma e iterum factum est.

439. d. Rebe tractari.) καλῶς μεταχειρίζεσθαι. deest aliquid. Sed de telichnum ptolodia quæ sit aut fuerit disputatio, me fallit. & videtur altera pars quæstionis excidisse. for- tasse ἢ πῆρῶν. Eustathius quidem de duabus in 15 & 16 ter- ggggg ij

minationes habentibus disputat; vtra analogia magis contentanea sit, in Homeri Odyssæ γ. initio Sed id huc non admodum facit. Locus Aristophanis est in

nebulis. De Scytharum feruis vide initium lib. 4. apud Herodotum forte ὄφρα ὄφρα hic legendum, pro ὄφρα ὄφρα.

IN LIBRVM DE LAVDATIO-
ne sui ipsius inuidiæ non ob-
noxia.

§39. b. *Adde quod.*] καὶ τῆς συγκαταπέλειεν. ante καὶ punctum tolle virgula posita. καὶ autem expungere contra scripti etiam codicis auctoritatem ausim, cum omnino videatur cum sententiæ detrimento abundare. hoc ipsum enim dicit (nisi fallor) insolentissimæ iactantiæ esse, quod orationem, &c. itaque Adde illud in mea versione, qua me accommodavi receptæ lectioni, inducas per me licet, & illud καὶ in καὶ τῆς συγκαταπέλειεν post ὁμοίως poni debuit. Locus Pindari est oda Olympiorum nona.

Ibid. c. *Carbonis F.*] τὸν κάρβωνος πίν' Ἴωνοκράμην. scriptus Ἴωνοκράμην, & in margine πινοκράμην, quæ vox sine πεrucam pinus significat, quib. erucis præfens esse venenum ex Dioscoride & aliis constat. Ἴωνοκράμην autem dici posse videtur, qui Ionum animos flecteret arte musica. πινοκράμην quid significet, ex Thesei historia notum est, qui sustulit illum.

Qui poterat curuare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus

7. *Metamorph.* Ego hic nihil affirmo. certe κάρβωνος quoque suspectum est, cum apud Suidam in φρωίς pro ea legatur κάρβωνος, ut suspicio sit legi debere μιλήσιος φρωίον τὸν κάρβωνος πίν' Ἴωνοκράμην. Nolo tamen pro hac mea coniectura dimicationem sustinere mox pro ἰσομένοντες lege ἰσομένοντες patet.

§39. e. *Ut liberaliter profiteatur*] τὸ μὴ φοιτᾶμενον. scriptus τὸ in τῷ emendat. Sed tamen non cohærent verba.

Ibidem f. *Alia etiam obcausæ.*] post ἐπέγραψεν, excidit αἰτίας.

§40. b. *Ἄξιον ὄφρα*] Alia lectio in margine scripti, αὐτὸν ἄξιον. reseodem recidit.

Ibid. d. *Messenam instaurauisset.*] ὡς κισ. Aldus ὡς κισ noster ὡς κισ. Scriptus ὡς κισ in διῶ κισ mutatum habet. quod & ipsum non male cohæret. malo tamen ex historia ὡς κισ. Messenem enim rursus ciuibus frequentauit Epaminondas, cccxx. postquam diruta fuerat anno. Plutarchus in apotheg, & alibi alii.

§41. b. *Tanquam pugilque.*] Id obiter notandum duxi, in his verbis Πύκτις ὡς πῶς εἰς χεῖρας, allusum esse quasi prouerbialiter & hic, & in Solone auctoris nostri ad Sophocleos versus, quos Deianira profert, Trachiniis:

Ἔσονται μὲν νῦν ὅστις αὐτὸν τενίσταται
Πύκτις ὡς πῶς εἰς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.

§42. b. *Auditori se insinuat.*] legendum σιωπευδόμενος pro acusatio, non obscura ratione. & post μόνον in μόνων mutandum ex sententia scribendum etiam Βυζανπίους. sic enim Græci loquuntur, non vtuntur datiuus. Sed & scriptus recte.

Ibid. d. *Androcortus.*] Ἀνδρόκοτος. Sic & in scripto, in vita Alexandri Plutarchus Ἀνδρόκοτον habet. Apud Strabonem est Androcopus quidam, Lebedi conditor, si recte legitur libri xiv. initio. Omnino autem ἡ & π facile literulis pingendis confunduntur.

§43. b. *Deplorarent.*] Lego δυσφοροῦντες, non πς, quod interpretem sefellit. scriptus liber hic mendo vacat.

Ibid. d. *Appellauerunt.*] appellari voluerunt μέλλοντες Θέλοντας in scripto est annotatum ad marginem. idque præfero receptæ lectioni: aliquot infra versibus pro Ἀπίδος scribe Ἐπιδός, res ex Iliad. ↓. notissima. Cæterum quod sequitur πρὸς πνα μαθήματα καὶ λόγους ἀκρόασιν, in scripto itidem vt hic legitur, mendose omnino, vt nihil aliud, adiectiuum saltem excidit, quod eam auditionem ineptam fuisse declaret.

§44. c. *Detrecto nouos*] καὶ πρὸς παρόντας. audeat scribe, πρὸντας sublato: neque enim quadrat. Sed interim sententia dictare videbatur παρόντας. alibi quoque recte legisse recorder scriptos. Νόημα est pulcherrimum. Choros Spartanos ex aliis huius auctoris locis emendabis, maxime Lycurgo & apophthegmatis.

§45. b. *Opponit,*] αἰπότηεις. αἰπότηεις scriptus, quod malo, vt ad plures pertineat cohortatio. Homericæ ex Homero restitues.

§46. c. *Patroclum pretendendo.*] Πάτροκλον πρὸς φασιν. Non possum mihi temperare, quin hoc loco obiter prouerbium venustissimum explicem, quo cum Græci scriptores etiam sacri, vsi sint satis frequenter: tamen fere interpretes ad id tanquam ὄφραλον πέρων in pegerunt. neque sane mihi quenquam insectari libet, & nominibus etiam parcere reuerentia hominum me iubet. Miror tamen Erasmus illum magnum, qui ex singulis Homericis noematibus singula propemodum fabricatus fuerit adagia, in hoc enarrando adeo fuisse Homeri oblitum, vt ad Aristophaneum Patroclum nos ablegaret. idque eo magis miror, quod & hunc ipsum locum Plutarchi, & Diogenianam prouerbii verissimam interpretationem citanti, in mentem Homericæ Patrocli non venerit. Verba Diogeniani sunt. Πάτροκλος πρὸς φασιν ὅτι ἦν μὴ δυνάμεινον δὲ φέρον θρῆνεν τὰς νικείας συμφορὰς, ἐξ ἐπείραν ἢ θλίψεων αὐτὰς ἀπικρατόντων. Rectissime. (ἐφ' ἐπείραν forte scripserat.) Nam captiua puellæ, quas Achilles detinebat, cum suas miseras ipsis pro se & ex professu deplorare non liceret, Patrocli caduere allato finguntur ab Homero dum eius casum lamentari simulant, exsilio interim suo & calamitatibus serio impensas lachrymas fenebri in Patrocli mortem fletu quasi prætextu quodam velasse. Verba Homeri sunt Iliados τ. 300. Ὡς ἔφατο (Briseis Patroclum de fens) κλάου' ὅτι δὲ σενάροντος γυναικὸς Πάτροκλον πρὸς φασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε ἐπέσει. Plutarchus hoc loco ad hæc ita allusit, vt more suo, sicut & faciendum in libello de audiendis poetis docuit, alio defleat: nimirum in eos qui alios ita laudant, vt inde propriam laudem caprent, de alterius interim dignitate parum solliciti, modo eius sua laudatione id consequantur, vt ipsi laudentur. Germani non absimili prouerbio ludunt, vbi assentando aliquid quempiam aliud ab eo quod præ se fert sectari indicant. Der ist das VVort, ein anders der hort. Atque hæc ὁ δὲ πέρων.

DE VACVITATE IRÆ.

Quando ita instituta est hæc disputatio, vt colloquium sit Fundani ac Syllæ: non piguit perspicuitatis causa personas annotare.

43. d. *Homericam illam seruat obedient.*] Ὁμηρικῆ πείσει. Cum à se conuersos libellos aliquot Plutarchi, inque hunc ipsum, ederet quondam Erasmus litterarum columen & decus singulare: falsus est se nondum comperisse quamnam sit hæc Homericæ πείσει. ita enim legerat, vt & scriptus habet, πείσει (nam πείσει in margine annotatum est ridiculum. Ne ergo desperet rudis lector, locum Homeri, ad quem alluditur, ex quo locum hunc corrigas, adscribam. Is est Odyss. v. 22.

Ὡς ἔφατ', ὅτι εἰδοσὶ καθ' ἀπείθετος φίλον ἦτορ.

τῆς ἡμᾶλ' ὅτι πείσει κραδίον μὲν πτλιχῆ. Νωλεπίος, &c.
Vnde liquet πείσει ὁμηρικῶς cohibitionem significare & re-
pressionem iracundiæ, quali eo loco vsus Homericus Vlyf-
ses se continuisse, sibi que temperauisse proponitur. Sane in
libro de garrulitate πείσει recte legitur etiam vulgo, vbi hic
ipse citatur versus. πείσει autem πείσει, obedientia est si Eu-
stathio credimus. Sunt qui πείσειμα intelligant funem quo na-
uis alligatur in statione. Virg. 4. Æneidos retinaculum dixit.
ego tam longinquam translationem non probo: neque a-
pud vllum idoneum scriptorem reperi πείσει esse πείσειμα,
Mox οὐδέποτε πύτων γέροντι.] In scripto annotatur, pro γέροντι le-
gi etiam ὄφρα.

§44. c. *Est est apud Homerum.*] Καθ' Ὁμηροῦ ἰαίθη. Videar alicui aliud

aliud agere, tamen hic quoque locum Homeri indicabo, qui (vt apparet) fefellit Erasmm, non enim iam effloruit fecisset, verba sunt de Menelao ira in Antilocho concitato, & eiusdem blanditiis delinito. Iliad. v. 596. Vocem autem ipsam Plutarchus noster eleganter interpretatur pagina prima libri de primo frigido. Senarii qui sequuntur, ex Orestia sunt Euripideo. in dicto Callisthenis A'λεξάνδρου legendum est. vide primum coniuualium quaestionum, cap. 6.

Ibid. e. Non probatur] ἡ ἕρεσκεν. Scriptus ἕρεσκεν habuit, sed à correctore in ἕρεσκον, quod & in margine est, fuit mutatum, quanquam fortasse rectius est ἕρεσκεν.

456. a. Quali Musici.] ἁρμονικῶν ῥημάτων. ἁρμονικῶν ῥημάτων scriptus. vterque mendose. opinor autem ῥημάτων legendum, paulatim. ἁρμονικῶν quoque scriptus habet in versibus de pastorali fistula, ab ἕρεσκεν & δὲ ἕρεσκεν. nos ἁρμονικῶν, quod mutare volui, cum res eodem recidat, & hoc melius quadret. Infra. φορβῆς scriptus φορβῆς & φορβῆς, de quo alibi. In eodem est ἀμφὶ δασύας diuile, non ἀμφὶ δασύας.

Ibid. e. Vt Sappho precipit.] οὐκ ἔστιν ἀμφὸς παραίνεον δυνάμειν. Quid hoc, quæso, rei? Hic locus monstruose est corruptus, quod cum interpres non sentiret, aut saltem dissimularet, sententiam plane ineptam Plutarcho attribuit. Legendum pro istis monstris est, ὡς ἢ Σαπφῶ παραίνεον δυνάμειν, &c. Correctio debetur codici scripto. Ex quo & alia leuicula correximus quædam. quod de moribus serpentum sequitur, non est integrum.

457. c. Proponam: spretis.] κατὰ φρονεῖν. si κατὰ φρονεῖν legas, & post ἀρχμῶν distinguas incitum, de obscuro & hiante loco

clarum & plenum nullo negotio feceris. In dicto Heraclæi lege δέλη. sic & alibi.

458. d. Sophocles.] ὁπίσθε, ὁπίσθε. scriptus ὁπίσθε ὁπίσθε. ἄλλοι δέ. &c. Locus obscurus quia Sophoclea ista perierunt: & hic videntur vel corrupta, vel mutilata, fortasse vtrunque esse.

459. a. Causam in iudicio dicitur.] δὲ καὶ ἕχοντες. ἕχοντες est in scripto: idque recte & historice conuenienter. est apud Aristotelem hoc sectione tertia, problemate xxix. vbi sane Clazomenius dicitur. Stobæus hunc ipsum Plutarchi nostri locum citans sermone de ira, qui est ordine vigesimus, Samium facit, Σαπίου τοῦ Σαμίου. quod non probo, cum etiam de calumnia hunc librum vocet, alio etiam statim loco subiecto. Et si fieri potest, vt de calumnia scriptum ad nos non peruenit. nam id insolens non est in diuersis libris adduci eadem à nostro quod facillimum obseruatum cum sit, exemplis docere superseco.

Ibid. d. Vbi sit pudor.] Versus—ἴνα δὲ δέος, est in Cypriacis Stasini, vt habet Stobæus λόγῳ λα. Vide Euthyphronem Platonis, & nostrum in Cleomene.

460. c. Sumendis suppliciis.] κολάζοντας, ἔτα. Sic ex scripto restitue, cum pro ἔτα de obrepserit, distinctioque præua locum sedauerit.

463. c. Qui neque Heliconem.] οὐτος ἐπιμνήν. in scripto est οὐτος. Locus non integer.

464. a. Principis in star.] ἀρχῶν ἀρχῶν, & in scripto ἀρχῶν τα pro priore in margine. Sentum ego atq; hoc secutus sum in vertendo, & legi, οἶον ἀρχῶν ἐπιμνήν. In scripto etiam est ταὶ ἐὺχῆς ὁμοιογενίας, ibiq; ἀφροδιτοῖν ὁμοιογενίας legitur, & δὲ ἄλλοι pro δὲ ὄντα.

IN LIB. DE CVRIOSITATE.

Quantum ad Alizonam.] Ὅσον ὕδωρ κατ' Α'λιζῶνας. & in Aldino & in scripto margini nota est adiecta, quæ versum esse in textu significaret. neque hoc Erasmm fefellit, nam versum versum reddit, hoc quidem:

Insula quam multa vel drys completur aqua vi. ἀλιζῶνα cur insulam reddiderit, nescio. Ego Α'λιζῶνα suspicor in hoc prouerbiali scriptum versum, quæ vrbs esset ἀλιζῶνων illorum Homericorum, quos Suidas Bithynos interpretatur, qui ita dicti sunt, quod mari cingantur: vt aquarum apud eam urbem abunde esse oportuerit. vt & in quercu foliorum. quæ πέπλα epectasi poetica hic dicantur. de iis Halizonibus nos in Stephano diximus. Sed quod antecedit πτ' ἀλλότριον, &c. κακὸν ὄξυδορκεί. senarii sunt duo ex aliqua vel comædia vel tragædia. Citantur etiam infra περὶ εὐθυμίας.

Ibid. f. Domi dormire.] οἶκος μὲν εἶδεν. multo malim εἶδεν, & dubitari potest ob affinitatem notarum an non id scriptus habeat, nisi quod spiritus est lenis. Certe oculos ob id exemiles ei Iupiter dedit, vt posset dormire. Scholiast, Aristophanis in pace. In versu Homericò ex Necya de Epicasta est etiam in scripto μάλα τριῶν & δὲ πῖ non δὲ πῖ.

516. b. Persecutans.] ἄσπερον. scriptus ἄσπερον. & pro οὐτῶ περὶ νέας habet οὐτῶ περὶ Α'λιζῶνας. & infra pro ὄξυδορκεί, habet ἔνθα γὰρ περὶ quod est multo concinnius.

517. c. Contemplatione duceris.] μετὰ λαν φιλοχάριστος scriptus, nos Σάμων. & in senariis de Luna annotatum in margine est pro νεῖα legi νέας: quod non probo, cum præsertim in quæst omnibus quoque Romanis, & in vita Demetrii ex Sophocli Menalio hi versus citati vocem νεῖα habeant. Et νέας non nisi μεταλληλικῶς possit vocari ἀδελφον, quatenus Lunæ conspectum nobis eripit.

518. b. Semperque solus.] αἰεὶ δὲ αἰείδων. In libro de vacuitate

ira, & in scripto est αἰείδων, cum tamen in margine sit αἰείδων hoc rectius legi apparer.

519. a. Nunc ille mi.] εἰ ταῦσι σκῆπτρον. hæc comica esse puto & in scripto signum carminis extat annotatum. itaque vt senarios conuerti & defendi posse puto. pro σκῆπτρον tamen puto legendum σκῆπτρον. Caterum infra in lib. de garrulitate, ad hanc rem Plutarchus videtur respicere. Post μετακακομῆδων, pro μετακακομῆδων ex scripto reponere, aperte legitimum.

Ibid. b. Recte etiam Charondas.] οὐδὲ δουλειαν νομοθετίας. Thuriarum legislator. Τυριαῶν habet scriptus, qui non probatur, nam historice repugnat. Intellego enim Charondam, de quo, ne alios nominem, Diodorum vide lib. 12. bibliothecæ.

520. a. Offensum iri.] τὸ πρῶτον πρῶτον. sic & scriptus. Ego autem πρῶτον πρῶτον lego.

Ibid. c. Mixtis naturis.] σύμμικτον εἶδος, &c. versus est Euripidis: itaque eum feci senarium. Plutarch. Θυσί.

Ibid. e. Loris capitæ.) ἀλλὰ τοῖς ρυτίσιν. Noster & Aldus ῥυτίσιν. scriptus ῥυτίσιν, quæ vox lorum aut habenam significat, qua canes à venatoribus ducuntur, & non nisi tempestiue ea soluti, in bestiam immittuntur. Erasmm ῥυτίσιν excogitauit. neque nego canibus non licere quiduis odoratum persequi: sed naso an aliquid tale adhibeatur, nescio, neque ῥυτίσιν puto vllis Græcis notam rem esse, ad ῥυτίσιν porro verba ἄκρον & ἀκρόουσι optime quadrant. neque sane opinor itidem nasalia illa. Versus sequebatur heroius, quod expressi.

521. a. Vltimis rebus.) ἐν τῇ χειρίσιν. in scripto hoc ad marginem, in textu ἀχρηστῶν, in uel libris, quod vt mollis, ita & concinnius puto. pro δὲ χεῖρῶν idem δὲ χεῖρῶν habet, D oxippo superne figoato. Sophoclis versus in Electra, & qui infra de Oedipo, è tyranno eiusdem.

IN LIBELLVM DE ANIMI tranquillitate.

465. a. Calceum podagra) καλπίκος. & antiotatur in margine scripti, legi etiam pro ea voce πατερινοί. Budæus (quem gratitudinis causa nomino) calceum vertit: atque omnino hoc sententia exigit, vt sic legatur: quæ enim patricii ad pedem, anuli ad digitum, d'adematis ad caput comparati sit analogia? Ego non dubito quin καλπίκος Plutarchus scripserit, aut saltem καλπίκος, vt in vita Emili Pauli apud eundem legitur. nam & ante nimis cito pronisue cœpisse pronunciar, demonstratu non perinde difficile, atque ab hoc loco alienum est.

Librarium autem liberaliter (sic solent) egisse puto, qui cum & καλπίκος & καλπίκος vel scriptum vel pronuntiatum reperisset, nihil interuenerit vno καλπίκος vtrunque retulerit.

466. b. Postquam narrando explitaui.) ἔτα πρῶτος δὲ v. in scripto annotatum διελθῶν. quod malleis aut saltem πρῶτος. Paulo infra, & suauiter.) ἀποφιλῶν. ex eodem inferre, vt & aliquanto inferius καὶ ἄδων. & πρῶτον πρῶτον pro πρῶτον πρῶτον ex margine eiusdem. Infra in Epigrammat: Agidis quin sit ggggg ij

τεσσάρων, legendum non τρεσσάρων, facile Homerum qui legitur, sentiet. Infra porro ἀσπρ κύνες αἰ ὑλακτῶσιν οἰόμενος. scriptus ante ἀσπρ habet κσι. & legitur οἰόμενος.

Cui hoc tantum.) legi ὡδὲ πῶδ' ἰόνων, ἀφίσα πρῶται, οὔπες, cuique, aiebat Pittacus, hominum aliquid incommodi adest, qui autem non nisi vnico aliquo malo vrgetur, cum eo optime agitur. Legebatur ὡδὲ πῶδ' ἰόνων, quæ præta lectio magnum Budæum a sententia huius loci alio auerit. Sed beneficio scripti locum elegantissimum restituiimus. Eum subsequuntur senarii è Menandro vt videtur, supra etiã in libello de virtute & vitio adducti. Cæterũ aliquanto superius ista.

470. b. Non res mihi.] μὴ τὰ Γύγαι, &c. sunt versus senarii Iambici, & post μέλη abundat, abestque à scripto. Archilochi esse ex Aristotele & interprete Aeschyli constat.

471. f. Μεγαβύχο Persæ.) μεγάλου δὲ. Sic & in lib. de discrimine adulatoris & amici. Plinius tamen lib. hist. naturalis 25. cap. 10. ipsi Alexandro hoc euenisse scribit. Paulo ante προβέβαιον est legendum κείνων, ex libello de discrimine amici & adulatoris. & aliis. μιλοβοτάτ' ἀρίστατ'.] Sic omnino legendum, vn decaque hæc Plutarchus desumpserit. sicque sensit legendum etiam Budæus. & ita est in scripto, nisi quod, sub scripta defunt. nam in Aldino præterea accensus non recte positi, & ἄριστατ' impressum turbabar. Enimvero in libello de Pythiæ oraculis citat noster, & locus Pindari est prima oda Isthmiorum.

473. c. Apud Manes.] ὅσα Ἄδου ζῶντα φούμενος. In æde Plutonis, Budæus. Loquitur de Ocno, qui spartum torquebat, quod a fellis atroderet. Prop. lib. 4. Eleg. 3. alludit his verbis:

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Aeternumque tuam pascat aelle famem.

Meminit huius picturæ Plinius 35. 11. Sed vbi fuerit ea, non refert. nam mihi illud ὡδὲ ἄδου admodum suspectum est. Apud Pausaniam in Phocicis res eleganter describitur, & pictura apud Delphos in tabula Polycleti fuisse ea perhibetur. Apud Suidam tamen in ἄνου πύκα dicitur bis legitur de hac ipsa re ὡδὲ ἄδου, vt mutare non libuerit quicquam. Apud Diodoram Siculum vltima libri primi bibliothecæ pagina res non dissimilis perhibetur.

473. f. Vicissitudine quadam,] παλίντροπος. multo concinnius est, quod legitur in scripto supra hoc verbi notatum παλίντροπος. & πῆξου scribendum quiuis videt.

474. b.] ἀπαντι δαίμων. Hinc emendari potest Ammiani Marcellini locus sub finem libri 21. Cæterum hi versus apud Clementem Alexandrum sic leguntur, Στραματ, ε. pag. 256.

ἀπαντι δαίμων αἰ δρι συμπαρίσταται
Εὐδὸς γνομένω, μυσταγογός τῆ βίου,
Ἄγαθός· κακὸν γδ δαίμων οὐ νομιστέον.

475. b. Quibus etiam absentibus.] καὶ μὴ παρόντων: καὶ μὴ δεεταν, ex scripto implendum. Quid enim inquit Menandri verba non sunt hæc, & φησίν, inquit, illud suspectum. ex eodem scripto etiam versus heroicum ad finem paginæ emendarem, nisi mallet ex ipso Homero. est enim allusum ad verba Sarpedonis ad Hectorem, Iliad. ε. 484.

476. b. Ipse Deus, simul atque volam.] λίτσι μὲ δ δαίμων. Versus est in scripto vitiat. Est autem desumptus de Bacchis Euripidis. verba sunt Bacchi ad Pentheum vincula minantem. quæ Plutarchus elegantissime, vt solet, ad philosophiam accommodauit, qui vnicus est poetarum recte intelligendorum, vtiliterq; vsurpandorum, quæ ii dixerunt, modus. Ante Plutarchum Horatius noster eodem plane modo hunc ipsum Euripidis locum νοημα πικρῶς exposuerat in epistola prioris libri quadam ad Quintium,

Ipse Deus simul atque volam me soluet. opinor
Hoc dicit, Moriar, mors vltima linea rerum est.

Ibid. d. Fatuitatem quandam.] αἰνῶν γδ. Vide ne sit αἰνῶν legendum. Quamquam etiam αἰνῶν potest tolerari, vt puto. Nam molesta est latetias etiam rerum suauium. & vt poeta ait-- αἰνῶν καὶ πικρῶς ὕπνος. Scriptus non variat.

477. a. Horum non alius.] ἦδ' ἄλλος recte. in scripto exstat, est autem hexameter.

Ibid. b. Roris quidem marini.] ἁλῶσιν ωτρίδας ὀκκινωθεῖσας non intelligere me, sed suspectas habere, non dissimulo.

Ibid. e. Videntes, non ipsi.] ὀρώντες αὐτοί. ex scripto locus restituendus ὀρώντες· οὐχ ὄπτες αὐτοί. & πορίζοι.

IN LIB. DE INEPTA VERECUNDIA.

530. d. Polysperchon.] lege Πολυπέρχων, non Πολυπέρχων. & sic erat in scripto margine annotatum etiam infra. Dictum de hoc alibi. Paulo post præbenti præbebitur.] δειπνίσσις, αἰ δειπνίσσις. Sic restitue ex Græcæ linguæ proprietate. nam δειπνίσσις est cenare, δειπνίσσιν cenam præbere. Sic infra de fraterno amore, Ἄ τρεις πιαται δειπνίσσις τῶν ἀδελφῶν. Qui de Lafo Hermionensi cognoscere aliquid auct, indicem locorum in Leopardi E. mendat. lib. 2. cap. 23. reperiet.

532. a. Faci vt resurramus.] παραίτιται τὸ συμφέρον. In margi-

ne scripti est παραίτιται. quod probo. mea versio ad vtrunque quadrat.

533. d. Intellego bene.] τὸ μανθάνω. alludit ad Euripideæ Medææ verba:

καὶ μανθάνω μὲν οἶα πολλήστω κακῶ,
Θυμὸς δ' ἡρεῖσσαν ἦδ' ἐμῶν βουλευμάτων.

534. d. Plus habent.] καὶ τὸ ἄγισ. μὴ legendum, & ἔσθ' non καὶ & ἔπ. recte scriptus. & infra τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγ. non πρὸς.

IN LIBELLVM DE FRATERNO AMORE.

478. a. Dokana.] Quæ initio libri sunt πρὸς τῷ δοκίαιον, citat & explicat Eustathius Iliados p. 744. Nota Π qua geminos, si dus cœleste, astronomi signant, valde huc quadrat. Interpret nescio quid Philadelphus heic commentus est. De Molionidis vide Eust. in Iliad. λ. 749.

479. c. Ingens profectus.] οὐ πρὸς τὸν οἶον, ὅς τ' ἐξευρηκέναι, scriptus habet, οὐ πρὸς αὐτὸν οἶον, deterius aliquanto, neutrum sententiam habet planam. ego suspicor legendum οἶον, pro οἶον, putat, vt sit sententia, eum qui vel vmbra amici adeptus sit, existimare se non inani bono ditatum. Ad hoc Menandreum etiam in libello πρὸς πολυφιλίας allusum est.

480. b. Euerit.] καταλυομένων scriptus, non καταλυμένων, quod nihil est. ex eodem & alia possunt corrigi id genus mendata. vt ὄπτι νέαις, non νείαις, &c.

Ibid. d. Aliam ducens vxorem.] ὄπτι γάμων. lege, non ὄπτι γάμων, quod nullo sensu legitur & in scripto quoque ambigua erat scriptura. ὄπτι γάμων autem est etiam ducere vxorem, non ueracem prioris matrimonii liberorum, vxoris nota. historia autem etiam in apophthegmatis tradita, lectionem veram confirmat.

481. a. Ad solis ortum.] Ἄ γων αἰθέροισι. Versus sunt de Phœnissis Euripideæ. Sed illud ἰσοπέδα πικρῶν etiam apud Aristote-

lem receptum non est Eteoclis, sed Iocastæ quod visum fuit monere. Hoc autem nolui dissimulare, μόνιμον mihi multo magis probari, quam νίμιμον. disputatur enim quæ imperia sint durabilia, itaque tantum abest μόνιμον vt tollerem, vt etiam rogates hic eos cuperem, quibus fide dignorum suppeditat copia, an non ipsi quoque in melioris notæ libris Euripideis μόνιμον inuenissent. quæ præterea disputans adferre non absurda videri posse videbat, sciens prudensque prætereo. Vide an non pro κακοδρέοντες legendum sit παρόντες. Aliquot post versibus, ἢ χαλεπῶς αὐθις ἀναλαμβαίουσιν. In scripto est ἀναλαμβαίονται, ουσι supra scripto & pro σύγγεν. εἰδέν. σκυθρ. habet scriptus melius βλέπειται quam εἰδέν, nisi hoc supra est à correctore allitum.

Ibid. e. Parari alios posse.] κηῖσσι μὲν γάρπ φίλοι. alluditur ad Homericæ Iliad. ι. 406. Statim, Mulier illa Persica.) Vxor Intaphernis, quæ marito & filiis fratrem prætulit. historia est apud Herodotum in Thaleia.

482. a. Peccatis quibusdam.] ἦδ' ἀμαρτημάτων. legebatur nullo sensu τῶ ἀρετῶν. Sed scriptus habuit veram & à nobis redditam lectionem.

483. a. Permutationem.] τὰς μεταθέσεις. τὰς μεταλήψεις in scripto, & hoc supra annotatum. Idem paulo post ἀπολογιστάμενον

... per : non per n, quod & fecutus sum paulo ante ... Legendum videtur, h. n. de Agamemnone locus est Iliad. x. 122.

486. a. Administrationem rei. lego δικουρῶν ἑπτῶν. noster in scripto ἑλατῶν. hinc & ex sensu difficile non fuit corrigere locum. verti autem debuit, rei suae familiaris. verum ego suspicabar ὀικονομῶν heic vel legendum vel intelligendum. scilicet, fratrum & conomios eos fuisse & ministros, non participes imperii: quomodo hodieque in Hispania & alibi maximo natu filiorum principis viri hereditario principatum tenente, ceteri fratres quasi clientum & famulorum muneribus fungi persaepe audio. Paulo ante alluditur ad locum Homeri Iliad. 7. 227. valde eleganter.

487. e. f. Lauacris Aedepis.] ὁ ἐδίδω. legitur in scripto ἀδίδω, multo rectius. Sed in Stephano nostro eam rem ab-

unde explicauimus.

489. d. Non dictum, sed factum.] ἔργον οὐ λόγος. In scripto, ἔργον ὁ λόγος. utrunque neque inelegans est, & dubiam lectionem facit diuersitas. οὐ tamen malo, ut dicto factum anteferatur. ὑπεβολῆς autem cum mihi esset suspectum, deprehendi id in scripto ex correctione esse: neque constat quid ante ibi fuerit. certe legi sic non debet. fortasse ὑπεβολῆς οὐδὲ μίμω, aut οὐδὲ ὑπεβολῆς, nisi ὑπεβολῆς quis malit. & pro σιωπῆσθαι, quod habetur in margine, est ibi in textu κατακλιθεῖς, pro verbo προσέειπε, quod non coheret, legendum est ut habet scriptus, προσέειπε. mox est & in margine ἐδίδωσθε, sed ἐδίδω in textu. Quod sub finem libelli legitur de etymo vocis ἀδελφός, obcurum est. sed apud Athenæum libro nono δευτεροσφίσι. δελφίσι exponitur μήτε, ut ἀδελφίσι sint uterini. ab α pro ἀμα posito. & δελφίσι.

IN LIBRVM DE GARRVLITATE.

503. c. Profiliat. μηδὲ αἰετῶν. Hæc quidem vox nihil (mihi notum) significat, scriptus habet αἰετῶν, quod magis uterque probat. Cum enim lingua sit ἑρπῆδον, volui eam & reuolui miraculum non est. ac fieri potest, ut allusum sit ad aliquem poetæ alicuius locum, nobis nunc occurrentem: ut in ἠνία συχαλόντα, quod esse Homericum constat, Iliad. ε. 226 alibi. Quid si est αἰετῶν, ab αἰετῶν profiliat? Sed μηδὲ in ἀλλά hic esset mutandum, Porro scriptus legit. Ἀχαλινῶν γὰρ, οὐταμίον οὐδὲ ὀικονομῶν. quod secutus sum. Euripidis locus est in Bacchis.

Ibid. e. Pedesque inferre choreis.] Locus Homeri exstat Odyss. ε. 465. Scriptus habet ἀνώγει, & in margine ὀρχήσασθαι αἰετῶν. Ex eodem ὠδὴ pro ὠς δὴ, & distinctionum notas cotrexeris. Item non habet hæc verba καὶ ὀρχήσασθαι.

504. a. Pro sua quisque persona.] συμβεβηκας pro συμβεβηκας est in scripto. quod non probat. Neque enim consilium deibeaturumve de certis propositis inter pocula puto: sed quæque symboli loco aliquid sermonis in mediam attulisse.

505. a. Alio utgente negocio.] ὅτι πῖνος ἄλλος ἐπιγῆν. allusio ad Homericum, cuius locus non occurrit, neque vacat quætere, ἐπεὶ πῖνος ἄλλος ἐπιγῆν.

506. a. Facundissimo.] λογιώτατον. quid enim sit λογιώτατον; scriptus recte, sed hoc leue. Paulo post οὐτὸν πῶμα μασόν lege, non σῶμα, idque in scripto supra vocem σῶμα fuit allitum, quam tamen genuinam esse adeo liquet, ut etiam nullius codicis fidem secutus eam fuerim pro σῶμα recepturus: nam non ob oris modo, sed oculorum quoque, & aliarum corporis partium continentiam laudatur Vlyses ab Homero & Plutarcho. quod totum perit, si σῶμα legamus: viger, si σῶμα. Porro apud Homerum Odyss. 7. 494. ὡς δὴ πῶμα σῶμα λέγεται, legitur, ubi hic ἦν πῶμα σῶμα πῶμα δῶμα. Sed non solet Plutarchus syllabas apicesve locorum, quæ citat, ubique appendere. ut alibi etiam docuimus. Id quoque dissimulare nolui, quod de lingua iudicium Pittaco hic tribuitur, id Bianti in libro de septem sapientum conuiuio adscribitur. tamen si μνημονικὸν ἀμείρισμα, cum aliis hoc quoque potius crediderim, quam ut diueriorum esse eos libros autorum assentiar: maxime, cum vnum post alium scripsisse probabile sit, & modo hunc modo illum secutum. Neque est ignotum, idem apophthegma sæpe diuersis tribui. De lingua censura & admonitio efficacior est D. Iacobi in sua ad Christianos omnes epistola. Paulo post παρρησίαν ἄγρουσα. quam malle legere παρρησίαν ἄγρουσα? certe in scri-

ptis libris versati qui sunt, ex nostra lectione illam à librario oscitante potuisse effici facile intelligunt.

Ibid. e. Omnino autem.] πῶς ἴλαο. legebatur ἄλλοι. Sed in scripto expressissime est ἄλλοι, idque sententiæ congruit, cui alterū efficit. Omnino (inquit) qui tu in atcauam alteri aperuit, id effertem eum libere accessare non potest. cur enim ipse non tacuit, si res silentio proinde se at? cuius igitur alter, qui eam effertisset? Sed pro ἄλλοι σιωπῆν, legerem ἦν πῶ, sententia communis. Sed non multum refert. Multo etiam rectius videtur εἰρημῶν παύσασθαι, quæ εἰρημῶν, quod habet scriptus. non est et id est quod sit ἔργον & σιωπῆν, adeoque ἔργον.

508. Lysimacho.] Λυσίμαχος sequitur πῶς ἑαυτῶν. quod expunxit, etiam in scripto reperit. Si qui tamen omnino retinendum putat in erp. erp. scilicet, solum ad se.

509. c. In mente nuntiam.] πῶς δὲ. scriptus, senarii sunt, ac videtur esse dialogismus. Infra ἄπαι, πῶς πῶς δὲ πῶ.] sic scriptus. non ἦν plane enim illud abundat. proditorum horum mentio est etiam πῶς πῶς apud nostrum. Quod ad equos prodentem atmet, alluditur ad Dolonis fabulam Iliad. x.

510. c. Certaminibus de rep.] δημοκρατίας. pro eo est in scripto πολιτείας. Sed ego vocem bene elegantem retineo. qua etiam in iustis theibus politicis vsus est Cicero ad Articum, libro nono, epistola tertia. Iambicus autem octonarius οὐ φιλαίφρωνος, & c. extat etiam apud nostrum in Poplicola, & Epicharmo tribuitur. Paulo post, legendum est cum scripto κερδῶνον πῶς οὐδὲν ἀγαλλίσκουσιν. ubi nos male distinctio loco ve bi primam syllabam amisimus. Locus Platonis qui paulo post citatur, est in Protogora.

511. e. At Atticus.] de hoc supra versus, ut conuicio, comici recitabantur, in libello de curiositate, 99. 27.

513. c. Non te pre subiecit.] leg. οὐδὲ σῶμα οὐ πῶμα. ὑποπῶμα ἑστίν est respondere, subicere. itaq; legitur in scripto, & vultur alibi a Plutarcho aliq; non ἐπιπῶμα. infra λυκῆ σαθμῆ πῶς πῶς λόγος οὐδὲν ἀδελφῶν. sic scriptus. articulo omisso, noster sententiam ambigiam reddiderat, cum ἀδελφῶν adiectiuum iungi cum σαθμῆ videretur. pro uerbum est λυκῆ σαθμῆ ab Erasmo illo Magno non male explicatum.

514. d. c. Semper debet.] πῶς δὲ ἀπὸ δῶ. Sic scriptus. pro δῶ, impressi habent ἑαυτῶν, sententiæ detrimento.

515. a. Profligantes.] πῶς πῶς ἑστίν ἀποπῶμα ἑστίν. Sic scriptus, quamquam ἀποπῶμα, quod nos habebamus superne à correctore annotato utrum melius sit, obcurum non puto.

IN LIBELLVM DE AMORE DIVITIARVM.

523. d. Diuitia in se.] Legi enim, πῶς πῶς ἑστίν ἐν ἐν. Hic locus in scripto recte habet, male in impresso deprauatus. Paulo post κῶν ὄρα κροπῶντες, alludit ad Homeri Iliad. ε. 453. vocat autem hic currus inanes, quibus decertabatur, id est, vanitatem sumtuosam. Hic impiegit Erasmus, nescio quos magnificos currus architectatus.

524. f. Est hoc de Thrasonide malis.] Totus hic locus è comædia aliqua videtur desumptus: & conferri diues qui suis opibus non fruatur cum Thrasonida comico, qui amica po-

tics, copiam sui facientem non amet. cuius adeo sit hæc exclamatio:

Ἄπαι, ἀπῶν πῶν ἀπῶν πῶν.
Ἐὶ σαθμῆ ἀπῶν, ἐρῶντα δὲ σαθμῆ πῶν.
Sunt enim senarii sic legendi, & scriptus quoque comparatiuum habet πῶς ἀπῶν πῶν.
Hominemne Apollo, vidisti miserum magis,
Cui resque in amore infelicis essent sitæ?

525. d. Hinc adeo.] σαθμῆ πῶς πῶς. ita omnino etiam

in scripto est: sed monstri similis lectio. & ἀγε, non ἀγε. post
ὄφρα πηθεῖ, noua incipit sententia. δὲ autem ex scripto inferre post
ποεῖς δὲ.

526. c. Furtim potuerunt auferre.] ὅτι ἀκούοντες π μανθάνουσι.
λαοφάνουσι haud dubie, & vel εἴη, vel ὁ, π. Sed ἀκούοντες non con-
coquo. verba enim videtur requiri, quod furari significet.

527. a. Iis non vit.] Legitur οἱ μὲν χεῖρονται. sed ὅτι ex scripto in-
ferui, itaque demum argute dictum est, alias friger. non enim
contra obliuionem est, vti opibus suis. Sed vel non vti, vel male
vti, in vicio ponitur. Mox, caca reuera sunt.] legendum

ἀλλὰ πρὸς ὁ πρὸς πρὸς ὄν. αἰς, &c. & margine scripti. Eadem
Theophrasti sententia tangitur in vita Lycurgi, qui hoc Lace-
dæmone effectum dedisse perhibetur.

527. f. Quibus omnibus vtiquam.] Inter μαρτύρων & ἡ π μη-
δὲν defunt hac verba, quæ ex scripto inferas. αἰς δὲ πᾶσιν ἐμπυ-
πίων ἑαυτὸν. vtrum tamen ἐπιπυπίων potius quam ἐμπυ-
πίων sit legendum, quiuis viderit. ibidem etiam est οὐσαν. ἀλλὰ
οὐχ ὁ μόνον γε, &c. & αὐτὴ ἑαυτῶν. & τ' ἀγαπᾷ est supra τ' ὄρασαν.
ante ἀξίον deest ἔκ, nisi interrogatiue legas. μηδενός, nouam in-
choat sententiam.

IN COMPARATIONEM ANIMI ET
corporis perpeffionum.

500. c. Propter animam] πῖ πρὸν δὲ πῶ ψυχῶν. in scripto
est πῶχλω: nostra, quæ & verior est, lectione supra scripta. se-
quenti versu πρὸ πρὸ πρὸ ex eodem & necessitate lectionis
scribere.

501. b. Eas se recte gerere.] ὅτι πρὸν γέροντα pro ἀποπρὸν γέροντα scri-
ptus habet, & requirit sensus. Statim vero lege etiam ἐπεί

πρὸ δὲ. Infra, ὡς καὶ πύποις χεῖρον.] scriptus, ὡς καὶ δὲ πῶ
καὶ πύποις. & prope finē ἔκκερ. τ. οἰσίω. scriptus πῶν Ἀείω. Decla-
matione esse videtur eruditi alicuius, nihilq; habere Plutar-
chicū: nisi siquid scriptor non admodū perite est imitatus quo
facilius fero iacturam quod totū hocce non extat neq; admo-
dū cū correctore scripti libri laboro vbi reliquum inueniatur.

IN LIBRVM DE FORTVNA
Romanorum.

316. f. Fundamenta Romæ iecit.] Ἰσοβαλόμοιο. Budæus le-
git Ἰσοβαλόμοιο. Ἰσοβαλλέωσι videtur esse positum pro ordiri,
moliri. Mox autem vbi vulgò legitur ὁ βῆν. ἰεργον, & mendolum
haud obscure est, ἰεργον restitue ex scripto. Budæus facel-
lum venit, siue libri boni fidem, siue iudicium (quo mirum in
modum polluit) secuti. Vesta autem domicilium stabile no-
tari, non est oblectum.

καὶ Λούκοιο Κικίν.] Scriptus καὶ Λούκοιο καὶ Κικίν. sed nostrum
præfero. quanquam Budæus quoque ET interiecit, & fue-
runt etiam præter Cincinnatum alii fortes Lucii, vt L. Man-
lius Vulso & magnus ille L. Papyrius Cursor, atque alii Mox.
ὄρω δὲ καὶ Γάϊον μάχων, scriptus Κλάυδιον, inepta Claudii incul-
catione. in versu legendum ὁ πρὸ πρὸ πρὸ & αἰ πρὸ πρὸ. Gramma-
tica docet. Ego pentametro exprelli. Sed è Pindaro ci-
tatur oratione de Alexandro posteriore, & αἰ πρὸ πρὸ legi-
tur. Ad rem nihil interest, & de hac licentia professus sum
alibi.

317. c. Obitu mox euanescere suo.] εἴτ' ἀπεισιν ἀηδῆς. in vlti-
ma voce puto esse mendum. nam & ἀηδῆς minor est, quam vt
fortunæ destituenti debeat exprobrari. (præsertim cum res
aduersa non multas ferant λειπρωταῖς) & ἀηδῆς melius huc qua-
drat, euanescente subito fortuna, quæ splendebat. Enimue-
ro heic acerbum Budæus habet: cui vt me non oppono, ita
ἀηδῆς, tamen acerbum esse non facile credo.

318. a. Non enim incerta.] οὐ μὲν γὰρ ἀπεισῆς. Pro his in scri-
pto est οὐ μὲν γὰρ. Budæus, incompertam reddidit. optime.
Nam ita & Homerus vsurpauit Odyss. γ. 88.

Κείνου δ' αὐ καὶ ὄλεθρον ἀπεισῆς ἦκε Κρονίων.
De quo nihil auditur. Significat etiam, qui nihil audierit, libri
eiusdem versu 184.

Ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπεισῆς.
Vt atque significationem Eustathi. & Suidas agnoscunt.
Cui ego vocabulo incerta vsus sum, Pindari locus satis osten-
dit.

Ibid. b. L. Diademato.] καὶ Λευκίου δὲ δόμα. Budæus qua-
tuor fratrum nomina plane omisit. Plutarch. in Coriolano
Vittati huius mentionem facit: in scripto etiam erat δὲ δόμα.
Sed horum Metellorum historia non ita est obscura, vt non
possit constare de emendatione. & vt Scaurus κινὸς αἰ θρωπος
diceretur, ne scripto quidem libro ita perhibente, to-
lerare potui. Cur nouus vocetur, cum alioqui Scautorum
familia mature apud Romanos fuerit nobilissima, ex ipsa re
heic discet.

Ibid. c. Tempore vixit: cum iam.] γαγοναῖς ἦδθ. Etiam in scri-
pto signum est à correctore allitum, quod locum mutilatum

indicet. deest autem vox καὶ δὲ ἑρῶσαν ante ἦδθ: nam (quod sane
Plutarchicum minime est: etsi satis appareat de Charonea
paulo supra posita mentione, libellum Plutarchianum fuisse)
integra post pagina & amplius, hæc ad verbum pene repe-
tuntur. Quod mox sequitur de Fortunæ templo ab Anco
posito, quæ cognominis esset fortitudinis, aut saltem affini
nomine prædita: forte ad Fortunæ Fortis dedicationem re-
fertur. quamquam eam Seruio Tullo Liviui adscribit. Alio-
qui inter Fors & Fortis, vnde fortitudo deducitur, vicinitas
est nominum, quæ ἀπὸ τύχης videtur: quam fortasse autor stu-
diose & consulte institutam voluit dicere.

321. d. Ex validia roborebus.] ὡς περὶ ἂν δρυάδων. Scriptus δρυά-
δων. intelligit querna ligna. mox pro μούλιος in scripto est μού-
λιος (qui & Solonem vitiose pro Silone habet) ego nescio
quid sit legendum. neutrum enim horum noui. sane inter
socialis seu Marsici belli duces quidam nominatur Papius,
cognomento Mutilus, cum Popedio Silone. ibidem 25. (Cor-
pore exercitato) σωμασκήσας ex scripto reposui, cum seæde le-
geretur σωμασκήσας καὶ. mox πολέμου πύχλω. non memini me
legere hoc, & πύχλω mallem, ideoque belli portam reddidi.
de qua præter alios Virg. 1. & 7. Æneid. Consulis nomen, sub
quo Ianus iterum fuit clausus, ex historia & Numa nostri
posui.

323. a. In Abscymis.] ἐν ἀβησκούμας ὁπηρεφομένης. Sic omni-
nò est in Græco, scripto etiam, in quo pro μουσκάσας est ine-
pte μουσκούσας. Ego Cumas noui, ἀβησκούμας quid sit, non in-
uenio. suspicor autem pro ὁπηρεφομένης esse reponendum ἐπὶ
ἑρεφομένης: vt fortunæ puellæ, nec dum adultæ satis, sed certo
interim enutritæ loco nonos habitus videatur. Budæus hæc
verba omisit interpres, quia (puto) vti corrigentur ne ipsi
quidem succurrebat. Sed & illud ἢ ὡς ἐλπιδος videtur suppo-
sitium. Venus quoque ὁππαλάειος Budæo ignota fuit, vt &
ab aliis præterita. quam tamen ego non repudio. πάλαρος e-
nim calathum significat, nentium mulierum quasillum, ad
quem Caneus Ouidianus à Centauris relegatur. Plutarchus
in problematis fuisse ostendit, qui inde Talzium dictum pu-
tarent, omen nuptiale. Vt talem Venerem inter tam multas
fuisse non absurdum sit.

Ibid. c. d. Non dimissurum.] καὶ πρὸς δὲ. omnino lege-
rem καὶ μὴ πρὸς δὲ. quid Budæus legerit nescio, nam de trium-
pho in meis quidem libris nulla mentio. sed & quæ sequun-
tur, integra non sunt. πρὸς δὲ ἑρῶσαν scriptus habet, non πρὸς δὲ σιω-
ερῶσαν. Sed deest aliquid. Deinde pro σιωποσῆσαι, quod scriptus
habet, & ratio probat, male legebatur σιωποσῆσαι, voce ni-
hili.

IN I. DE ALEXANDRI FORTVNA.

327. c. Porrigentibus manus.) σιμήτην αὐτῶν. sic scriptus idque historia & sensus requirunt, non ὄψιμα. neque Budæus historiam mendo posthabuit.

328. f. Prophasiam.) οὐδὲ προφῆσας. scriptus προφῆσας. Apud Strabonem tamen lib. 11. legitur προφῆσας. de hoc alias. Idem ἐμπροσθεν habet. Sed neutrum expedit sententiam.

329. f. Non Medicum.) προσηγορία τῶν μηδικῶν, ἀλλὰ τῶν Περ. legendum est.

331. b. c. Quomodo putas eum.] πῶς γὰρ αὐτὸν ὄψι. forte ἔδει, vel οἶε, aut aliquid tale. sunt & alia passim in hac cuiuscunque autoris (magnic enim Plutarchi esse non credo, & Lylandri dictum, ne cetera persequar, Dionysio tyranno tribuitur) declamatione, non optime coherentia. quæ facile obseruaueris. & finis non adest, nisi fallor. aut certe abruptitur oratio, præne insolenter. sicut & Fortunæ oratio, cuius initio mentio fit, non habetur. Idem de secunda oratione iudico.

IN II. DE ALEXANDRI FORTVNA.

336. d. Libertum se P. R.] ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων. Sic & scriptus & ratio. Nam non Romanum, sed libertum Romani populi se professus est. Mox μέγα δὲ τὸ ἀρχαῖον. scriptus τῶν habet. deest vocula, deinde ἐπέμπετο κατὰ μὲν αὐτῶν ἰσοἀρχίας. probe.

337. f. Luxuriant.] Metri causa scribe ἀδίκητ. nam (quod ante nos notauit quod sciam nemo) tres sunt senarii de comædia aliqua sumpti. Paulo ante hexameter est κῆμα γυνή apud Aristophanem equitibus.

338. c. Non plane) οὐ πάντως, ἔπειν. non πάντως: ex scripto, cui ad stipulatur ratio.

339. d. Ferrens ille.) σιδερέος ὀκείνος. alludit ad poetæ alicuius Doricum versum de homine durissimo alioqui, sed vi amo-

ris emollito. legebatur ὀκείνος, & in scripto spacium voculæ erat, in margine vox præcisa, quæ tamen ὀκείνος videtur fuisse, quod sensus postulat. Paulo infra, τὸ δὲ δῆμα τῆς βασιλείας, scriptus ἀσίας. Sed φέρων aut aliquid deest, ne sequentibus quidem integris.

341. b. In Maragandis.) ἐν μαραγάδοις, supra priore oratione: vbi hoc idem refertur, πρὸς μαραγάδοις legitur. paulo post habebis μαραγάδοις. mox versus Homeri de Iliad. ε, totus erat etiam in scripto. Locus de Minerua est Iliados δ. 128.

Ibid. c. Parum abfuit.) lego, μικρὸν ἔσθ. nam legebatur πρὸς μικρὸν, & in scripto παρομικρὸν. atqui neutrum erat Græcum Si πρὸς μικρὸν legere velis, per me licet.

IN DE ESV CARNIVM I.

993. e. Penetratu difficile.) δυσδιασπαιῶν. è scripto. nam concinnior vox videtur, quam διασπαιῶν. est autem δυσδιασπαιῶν, quod non facile discedat à se aut diuellatur, non facile intercapedinem admittat, ideoque visu haud facile penetretur. illud autem ἐκρίνε πῶς εἶσι quid sit? alluditur deinde ad alicuius poetæ versus. me in tantilla re piget molestiæ coniectandi.

Ibid. f. Radicem alicuius herba.] stirpis. est quidem φλοιὸς cortex. sed quin herbam etiam aut stirpem significet, nihil impedit licere suspicari. Vide caput octauum libri quinti Symposiacōn.

994. c. Lolii aristam.] ἀίρας σάχχου. loliginis, sic scriptus. nā ἄρας quidem non minus huius loci est vitium, quam lolium tritici, sed & ὀλεβάχου scriptus habet, vbi nos ὀλεβάχου. acutiores viderint quid sit substituendum pro hac voce: mihi ὀροβάχου succurrebat. nolui tamen acutioribus præiudicare. Statim. Quid? si quis orat.] τί οὐκ εἰ ποιοῦν. ex scripto. Neque tamen omnia recte habent.

Ibid. Operam impensam.] valde sunt deprauata hæc. τὸ φιλαίον quid sit nescio. Ego φιλαίον suspicatus sum scriptisille autorem: oleo pro opera insumpta posito, cum ad lucernam scripta esset oratio. Sed hæc est coniectura, nihil aliud. Post.

Ibid. e. Sublatam.] Scriptus rectissime ἀποκαταμεινῶν.

995. a. Non Malleo.] τυσάνω, quam vocem non noui. à τῶν videtur τυσάνων non abesse sua origine, vt fortasse instrumentum, quo fecitur aliquid significet.

γῶνάμ πῆ ἐπειτα.] Hæc verba bis posita sunt, haud dubie falso. In scripto posteriore loco sunt expuncta. Pindari verba desunt, nota in Olympicis, vide proverbium, sus Bæotia. de Heracliti dicto, alibi annotauimus. Autor se Bæotum facit: magnum Plutarchum esse vix credibile puto. forte ὀκλογῆ fit eius ex oratione aut commentario hac de re composito: nam vbi est id, quod posterioris orationis finis, nobis quidem, pro-mittit? Reliqua non optime coherent.

996. b. Machinam tollit.) ἀίρη pro ἐρεῖ debere scribi, certum est. notum est quid sit machinam tollere, & θεὸς ἄπο μηχανῆς.

IN II.

Ibid. d. Recentibus.) πρὸς ἀπὸν. scriptus πρὸς ἀπὸν. sed alterum malo, In eodem erat ὀδύνας, quod est rectius, & est (vt apparet) versus Hexameter. malim quidem κικλῶν legere in eo, aut saltem (si quis v breue vult, cum in Homericis κικλῶν ad apocopam accedere potuerit (yaprefis) κικλῶν, miscens, vt ad originem nominis κικλῶν versus respiciat. scriptus sane habet κικλῶν. nisi forte ὀδύνας participium est verbi ὀδύναω, participio. Emendari videtur posse proxima periodus, si ita legatur: οὐ μὲν ἀλλὰ εἰ καὶ ἀδύνατον ἢ ὄψι. τ. σ. τ. αἰαμῶφρητον, ἀίχουμένοι, τῆς ἀμαρτανιόντι χριστομέδω καὶ τὸν λόγον.

997. c. Ac fastigia.) πρὸς φέρουσαι nimirum deest πρὸς ἀπὸν, aut aliquid tale. sed πέρους vox est huc nihil faciens. legendum videtur ἐρέους, quod ὀρόφου significet. Nam alibi Plutarchus fastigium & ianuam discrete coniungit, hoc referens.

Ibid. 24. Initio.) ἀρχῆ δὲ μοχθῶ. non ἀρχῆ ex sententia, quam alibi quoque à nostro positus senarius aperit. & οὐ ante δευαποδύται ipsa loci sententia tollit. & pro ἀδύνατος τε, ἀδύνατος γὰρ ποίει, vt & πρὸς τῆς φύσεως pro πῶς. pro μέρη δικαίω, vellem ὄψι δικαίω.

998. a. Philosophiam ad Scythas.) Σκυθίας φιλοσοφῆσαι. deest Constat, apparet, videbitur, aut aliquid tale. Sed & πρὸς quid hic sit aut agat non video. & Pythagoras certe non negavit, sed affirmavit, esse quandam homini cum brutis societatem. Stoicos negasse isthuc, cum aliunde euidenter patet, tum ex huius etiam orationis qualicunque fine.

Ibid. b. Qui Epitedaieus.) ἑπιδήδειος πρὸς σιγρησῆθ nomen suspectum vt & Polemarchus. Sed in libro de terrestriis cum aquatilibus comparatione, in ipso exordio idem legitur, ἑπιδήδειος ἐλέχθη: vt appareat non esse proprium, sed hoc significare, dignum supplicio habitum.

IN LIBRVM, QVOD PHILOSOPHVS præcipue cum proceribus debeat colloqui.

776. a. Sorani.) Λορκανόν. scriptus Σορκανόν, habet. Forte Σορκανόν. ea fuit nobilis familia. Erasmus quidem præterit. & superne ad φίλιαν τιμησίνην, allitum φίλιαν τιμῶν. & in Aristonis dicto ἔπειν pro εἶπειν. Sed vereor ne hæc & alia id genus si indicem, non tam in librarios, quam in ipsum videat non nemini inquirere autorem: qui mihi hic quoque nequaquam videtur Plutarchus magnus. quædam tamen ex scripto emendauim in meo libro.

777. a. Inspiceres mores.) ἐφοράμενον non ὑποράμενον. Est au-

tem vsurpatio Homericæ versus Odyss. p. 488. quod non videtur obseruasse interpret. Loquitur autem de nobili Africani legatione, cuius mentio apud Tullium in Lucullo, alibi, & apud alios.

Ibid. b. De Elenchis.) in textu πρὸς ἑλέχων φιλοσοφῶν nihil est. suspicor scribendum fuisse πρὸς ἐλέχων φιλοσοφῶν.

Ibid. c. Non est sedatio.) ἔσσει. apparet velex poetica πῶς τε τῶ μελέσσειν, versus est: heroicum. qui stabit si legas οὐ γῶσις, οὐδέ τι, & μελέσσειν, Mox: ἀδμινιστρίσι) τῆς τῶ προσπίλου θυγῶ.

πρόσιτ. vtrum proprium nomen est Prospolos, an admini- strum significat? Ego sane ignoto, & rei non memini. sed po- sterius amplector. Versum apparet esse heroicum, sed μη- χανήσαντο non congruit, forte πηχύνσαντο, aut quod in margine scripti est μαχλήσαντο, quam tamen vocem non probo, cum ne μαχλοσύνη quidem antiquum Eustathio videatur. ibidem pro μύσα quod nihil est, legitur μύδα: & in margine μύσα.

καταχύν elumbem versum reddit: etiam καταχύναι, tamen si vna syllaba minus. Vtut legendum sit (neque enim μύδα impro- bo, etsi vox ambigua est) sensus videtur, iratam Venerem iis quæ præscriptione amoris malis artibus circumvenirent & expilarent adolescentes.

Ibid. e. Eos duntaxat.) Ημεμὴν in ἡμᾶς μὴ μόνον libere ex- punxi.

IN LIBELLVM AD PRINCI- pem indoctum.

779. d. *Atque est homo.*] οὐκ αἰὲρ ἔφυ. in scripto notatur legi etiam ἔφην. vtrumque stare potest. ex Lucullo Plutarchi appa- ret ἔφην rectius legi, vbi hoc ipsum refertur.

780. c. *Oromasides.*] Persarum deus, vt apparet, nominatur μασρομάσδης. is à Plutarcho Ὀρομάσδης & Ὀρομάζος etiam voca- tur, in vita Alexandri de Iside, in Psychogonia. sic & ab aliis. μασροῖν quidem mensis huc nihil facit.

781. a. *Ius & fas.*] Κλείτω δὴ. Hoc κλείτω perspicue falsum obrepit, neque satis liquet quid pro eo reponendum. forte γῆρας aut ἔκ οἴδης, vt in Alexandro Plutarchi, vnde & ἔμην hinc elapsum reduxi, cuius mox mentio fit. pro θύμνος ἰαυέ- νος ex scripto ipsa etiam sententia flagitante, reponendum;

& δὲ quoque interuersum, vt sit εἰ δὲ δὲ. Mox pro ὠφέ- λους legerem ἀφελίας. Sed scriptus habet ἀληθείας. certe vel simplicitas, vel veritas rectius quam vtilitatis Dicæ attri- buitur.

782. a. *Suum adiungentes.*] legi enim πάττοντες ἑαυτοῦ, est et- iam in scripto παρῆττοντες, nullo sensu. paulo supra παρῆγμασι- μυεῖας in margine est παρῆγμάτων quoque legi posse. & vere.

ibid. b. *Dementia moribus.*] ex eodem margine αἰόλιαν scri- bendum pro αἰόλιαν quod cum Erasmo falleret, factum est vt redderet, effectibus effectum addit.

Ibid. a. *Quamque statim.*] οὐκ ἔδ ἦδη. Infra de virtute morali legitur ἔλκει & pro σάλον σάλλω.

IN LIB. DE VIRTUTE MORALI.

441. b. *Excitant.* ἀγείρας. scriptus ἐγείρας. Locus est in Me- none. Plutarchus apertius eodem alludit initio πολυφιλίας. Paulo superius. οὐ δὲ διαίρεσις. scio posse hoc ferri, si inter vo- luptates & eorum tempora diuisionem velis interpretari: e- go tamen οὐ δὲ πῶς αἰρετοῖς suspicor fuisse scriptum, aὐτὴ αἰρετοῖς. interpretatio vtrique satisfacit.

Ibid. f. *Principium exhibeat.*] ἀρχὴν ἀσφοραῖς καὶ ἡύσιον. hæc non sunt integra, ἀρχὴν ἀσφοραῖς καὶ ἡύσιον scriptus, & ἡύσιον in margine forte nostris deest verbum παρέχει, aut simile.

442. a. *Gubernante opus habeat.*] δέομενον. τὸ κρατύντος, κω- βερνώτος, σωτήριον, aut quidquid tale, quod excidit. ὅτι πλείον ἔχει. scriptus ὅτι πλείον, quod placuit.

443. b. *Non foris uagetur.*] πλάσσειμενον ἔξωθεν. legendum ar- litror πλάσσειμενον, ne longius abeat à vestigijs vera lectionis coniectura.

Ibid. f. *Quæ semper eodem modo.*] ὡς τὰ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ mon- strum est. forte ὡς τὰ αὐτὰ, καὶ αἰεὶ ὡς αὐτῶς. Nam τὰ αὐτὰ vocare videtur id, quod sui semper simile est, neque sit ἕτερον πῶς vlla mutatione. quo pacto Deus verissime dicitur ἰ αὐτῶς. Pl. ex.

444. d. *Eiusque gratia appetitus.*] καὶ δέομενη δὲ τῆς παθητικῆς videtur legendum καὶ δέομενη δὲ τῆς τῆς, & c. vt τῆς ad ὄμα re- feratur: itaque etiam sic conuertit.

445. a. *Stuporem animi nullo sensu.*] ἀπαθείας. Hæc ἢ de meo infererem: nam vox αἰαθησίας corrigat vocem ἀπαθείας. & Stoici ἀπαθῆν hominem ita fingunt, vt tamen αἰαθησίας eun- dem ipse non profiteantur.

446. a. *Impellit ira.*] ἔλκει γδ ἦδη. sic & scriptus. & supra ad principem indoctum. & versus aliter non stat. & οὐδὲν re- ctius hic legitur. Peior Iambicus ex libello de poetis audien- dis & metro ac sensu est emendatus, αἰήρηται & sententia fla- gitabat, & scriptus habet. Iam in Timonis Sillo legendum est ὀππὴ ὀρούσαι, & μένος ὄς ῥα. pro ἰω τῆ legitur in Sympliciis. ibid. d. *Equabili quietem.*] ὀμαλὴς καὶ ἀφυκτον. lege cum scri- pto ἀφυκτον. quod motus & exagitationis est vacuum.

ibid. e. *Fe is motu.*] γαλῆς φόβω. ex scripto reponendum pro γαλῆος φόβω. & versus prioris μόνον idem recte pro μόνον.

447. a. *Non animaducentes.*] id est, qui non animaduer- tamus verba hæc. οὐ σωρίζοντες. non sunt integra, neque sen- tentiæ coherent. refert eorum sententiam, qui affectus ipsius ἡγεμονικῶς motus & opiniones putabant. & si legas, οὐ σωρίζον- τες quarto casu, congruent omnia.

Ibid. *Evidentia.*] ὡς τὴν ἐπαρξίαν. refellit hanc opinio- nem vt euidentiæ & sensuum indicio pugnantem. legebatur ἀνεργίαν. sed is error etiam alibi fuit à me notatus, & mox idem τὸ ἐμφανὲς dicit denique etiam infra Stoicos in æquandis pec- catis errantes notans, idem habet.

448. e. *Et adulescentes.*] ὡς αὐτὴ καὶ. Scriptus ὁ ἀπρωῦ. non placet, cum aliud exemplum superiori subiungatur. Mox pro μελήσει lege μελήσει, & ἦ καὶ αὐτῆς τρόπον πνα δὲ τὴν ἐπαρξίαν. alias nullus est sensus. & mox: ἐμφανίαν: εἰ τὰ αὐτὰ πῶς, & c. Hæc quis sit genuina lectio, docti, puto, omnes fatebuntur. Paulo ante in senariis de duplici verecundia ἑκῶν mutandum in οἰκῶν, ex scripto, ita quidem etiam flagitante sententia.

449. a. *Conturbationes.*] quid vocabuli sit σωρίζοντες, nondum didici. ego σωρίζοντες legi, quod & vicinum voci nihil signifi- canti est, & à sensu minime alienum. agitationem enim quan- dam ac conturbationem aut conuulsionem significat: vt cum in olla quæ coquuntur, rudicula vel cochleari ex-gitan- tur, ἑορῆν cochlear significare Græci docent. inde ἑορῆν ἑορῆν, durch einander rubren neque sane sophisticas δὲ καύσεις agno- sco, & δὲ ἀκροῦσις aut aliquid tale puto Plutarchum scripsisse nam non ita multo post voce δὲ ἀκροῦσις utitur hæc significa- tione. 437.3.

450. c. *Fuit isto tempore.*] πῶν γένον. Hic versus non constat & ex loci sententia legendum videtur:

πῶν γένον ὅτ' ἔπαυτ', ἀλλ' ἑκῶν ἠροίμαθα. Sic autem rectius vertissem:

Fuit isto tempore, quo non hæc decreuimus, Sed illa. --

451. c. *Anellere.*] addendum colliquando ve separare. ἀπο- πῆξιν. legitur ἀποπῆξιν, quod est mordicus anellere, demor- dere: sed nunquam potui credere recte sic legi.

IN LIB. AN SENI GERENDA sit Respublica.

783. b. *In altis.*) εἰς ἀπὸν non ἐπὸν. extat & in comparatio- ne au malium terrestrium cum aquaticis.

Ibid. d. *Arce tyrannica.*] οὐκ ἔστι τυραννίς. legendum παρῆ- νειοῖς, αἰεὶ, in qua tyrannus munita stipatus, quasi in carcerem compactus, viueret. & ἐγκρατῆς ὡς τῶν lego, non σῶς.

784. c. *Militum.* * Αἰ.) οὐ γδ ποσὶτον. Locus mutilatus. quod vbi sensu, asteriscum margini addidi. supra ibidem 4. *Non ma- le.*) μὴ καλῶς, aut μὲν aut nihil lege, aut scribe καλῶς si senten- tiam commodam quaris.

785. a. *A filiis.*] ὑπὸ πολλῶν. immo ὑπὸ παίδων. Certe & Ci-

cero in Catone, tradit à filiis Sophoclem accusatum, quod desipiens rem familiarem negligeret. & Lucianus ὡς μακρο- βίων filium Iophonem accusatorem nominat: & cur eum πολλοὶ accusassent? Facile etiam parodi Sophocleæ verba ex ipsa tragœdia correxeris.

ibid. b. *Paulum tragœdum.*) Παῦλον. Hic quis fuerit nescio: certe nomen merito suspectum mihi esse quibus crediderit. Interpres Polum posuit, nescio quid secutus non equidem memini me nomen eius inter tragicos alibi audire aut le- gere, nisi quod pro histrione sumitur in Politicis præceptis, & de

de gloria Atheniensium quod huc non facere videtur.

Ibid.e. (Voluntate eum.) πόντον ἀφροδίται. Locus later. & vox αἰπὴ non quadrat. qui dicit ἀφροδίται ναίταις scriptum fuit. ut nautis conferat, nauti non in portu constituta, sed in alto deserta Veneri festos agentibus dies? Sed nihil tale de nautis comperi. Videant docti. Interim dubitari non puto an προπίπτον non sit ῥαπτόν legendum. ἄλλω autem pro ἄλλω lego. & ibi docui ἄλλω etiam feminini esse, quod vocant, generis.

786.c.d. Quorum quasi opifex. οἱ οὐ δημιουργοὶ ὄντ' ἄν haud dubie, aut saltem ὄντ' οἶον.

Ibid.e. Quomodo Del. ἄσπερ γὰρ οἱ τὸ Δηλ. vel γὰρ abundat, vel deest aliquid, prius puto verum.

788.b. Aes vsibus. λάμπει γὰρ ὁ Senarius est, & χαλκός initium alterius, qui etiam hoc ipso in libro in tegete refertur, pag. 481. Locus autem est mutilus. & videtur tale aliquid fuisse χαλκός. τῆ δὲ τῆ στήματι ἀσπείρα οὐκ ὀρθῶς κακόν. Sed & illud ἐσφαλμένον non cohæret.

789.b. Missum iam nunc. κατεπιθῆναι κήνη. apparet ἦδ' ἴσθι fuisse scriptum: sed quid pro κατεπιθῆναι scribi debeat, nō assequor. In voce ἀμφιπέλα alluditur ad Ο. γ. α. 190. Ex horro, seu hortenses philosophos dici Epicureos, ex aliis Plutarchi locis, ac aliunde est notum.

Ibid.d. Tumultum & Sirepium. Σιράσια πεισὶν recte scriptum est, sane tralatio est non nimis verecunda, ut tumultum & fremitium significet, qualis est fluctuum maris ad ῥαχίαι. profecto autem sequenti pagina rursus ῥαχίαι est cum φόρος

coniuncta, verū à fine quarto neque ira multo post Λαδάς memnon rex regum dicitur: quod si ita scriptum est, eo dicitur. quod sub se reges multos ea in expeditione habuit.

791.b. Sicut Ibin dicitur. ἄσπερ τὸ ἴβιν. quid rei aut materię medicę sit ἴβιν, adeo non reperto, ut mendosum non dubitem locum. ἴβινος δὲ virosūm significat. De Ibide aut accipi posse quis putet, aut quid ei cum reb. aromaticis rei? Fortasse ἴβινος est scriptum, aut quidvis aliud. Videant naturę rerum periti.

792.a. Facere se hoc. ὅτι πῶ ποίη. Post hæc verba curauia-steriscum signari. Desunt enim alia, quib. causam reddit, cui tali vesceretur pane. Polibii liber ex quo hæc referuntur, perit. & tamen si apud Tullium in Catone, ac in Suidæ collectaneis ac fragmento Diodori Siculi de libro xxxi. plura de Masaniffæ feneçta ac duricie referuntur: tamen inde quod hunc impleat locum, peti non potest, quod sciam.

793.b. Omni magistratu. πᾶσι τῶν ἐπαυρόμενοι. Sic Græcos loqui non puto. ἐπαυρόμενοι lego. 208. 40. Quod de sacerdotibus Ephesæ Dianæ scribitur, ομοίως ἐκαστον posterior vox in ἐκαστον aut in ἐκαστῶν mutari debet. in vtrum, non contendo. Certe Strabo lib. xiv. Eunuchos scribit fuisse Dianæ Ephesæ sacerdotes, qui Megabyzi dicerentur: sed ita, ut secum haberent sacras virgines. de quibus ut accipiam monet me terminatio in λω, ethi accentus non respondeat, vitio (ut infinita a lia) librarii fortassis. nam καλοδῆν quidem accusatiuam requirit: nisi insolenter loqui voluit Plutarchus. Mutila sunt quę sequuntur, sensu interim liquido.

IN LIB. DE PRÆCEPTIS GERENDÆ Reipublicæ.

798.d. Ferre fortunam. λυσις καὶ ὑπερθε γαλάνας. Verba sunt Poetæ alicuius, Pindari puto, aut vilius Lyrici: sed corrupta. Scriptus habet παρήσας. mallem παλέσας. Sed nominatiuus deest, qui cum χαερέσι (super ζ in scripto ξ est annotatū) congruat, & accusatiuus quem regat. Ego totum in mea versione omisi, cum sensum nullum exprimere commodum possem. Homerilocus qui initio citatur, est Iliados i. 55. Illud satis mirari non possum, quod interpretes Saguntius hunc librum Traiano inscriptum perhibet, præmissa etiam ad eum præfatione, quæ nusquam (puto) extat: quando ipse quoq; Menemachi nomen minime omisit, cui hæc præcepta conscripta & dicata sunt. neque vero is Traianus fuit, sed Sardibus natus, ut ex hoc ipso libro sub finem non obscure liquebit. Librum Plutarchus suum agnoscit, in principio libelli de capiendâ ex hostibus utilitate.

800.c. Consternata.] legendum ἀυρόμενος. Sic est etiam in scripto. Librarius π & τ in vnam superne lineam contraxerat, ἄ. inde ineptum πυρόμενος inscius finxit. Paulo post pro Ἰούλιος scribe Liuius, ex Drusi historia. V. Latinum aliquando per v exprimere Græcos, notum est: ita hic videtur λούλιος fuisse, ac totidem literis, ordine mutato, subrepsisse Ἰούλιος.

801.b. Cum Demosthenes. non valde mihi artidet hic Demosthenes. fortasse pro eo legendum δημοπικέως, plebeius.

Ibid. Adnitricem tamen. ἀλλά πῆ legi ex scripto, non π. idem. ὅθεν pro ὁσπ' εὐστροφ. &c. habet. & infra Ἰκπίνω non Ἰκπίνω.

803.a. Quam iudicialis. δικαστὴν κῶν μάλλον. δικαστικός habet & scriptus & impressus: & interpretes, admittat in causis forenses dicendâ acrimoniam, sententias, &c. nullo vtrunque sensu. Ego sententiam sum sectatus, eamque restitui. Qui Rempub. gerunt, eorum oratio in deliberatiuo genere quin præcipue versetur, obscurum peritis non est. In suadendo autem & dissuadendo quin vel principatum teneant, graues nobilium hominum sententię, exempla, apologi, aliaque id genus nemo ignorat. Paulo ante ἀγυμνασίω πειλίον legi pro λόγῳ. quod & in scripto erat, & λαβαί omissum, perperam. Post ὅτι δὲ ἦν ἐφόρον.] ἐπ scriptus, non probo.

804.c. Rapax, clamator.] lego κερράκης, scriptus κρη κράτης. quasi si propria essent nomina clamatorum hominum. inepte: sed & κρη κράτης vitiosum est. ego restituo ex autore vnde est petitus. est enim senarius Iambicus ex Equitibus Aristophanis in Cleonem. Cycloborus, ut ibi & in Acharn. habet scholiastes, torrens est apud Athenas. itaque obstreperam & asperam vocem eius fremitui comparat. Interpretes horum vidit nihil.

Ibid.e. Quomodo Ladam. Ὁ ποὺ δὲ ἄσπερ ὅτι του Λάδα. Hic locus mutilatus est. Ladas Alexandri magni cursor fuit nobilis, cuius in Argolicis quoque Pausanias meminit, ut statua ob victoriam donati. meminit eius Solinus, ut mirifice celeris, his quidem verbis: Primam palmam velocitatis Ladas quidam adeptus est, qui ita supra cauum puluerem cursitavit, ut arenis pendentib. nulla indicia relinqueret vestigiorum. & innuit Iuuenalis, — locupletem optare podagram.

Non dubitet Ladas. — Ipsa vox, Varino & aliis tradentibus, hinnuleum significat, animal velox. Enimvero hæc verba ὁ φόρος λω, &c. adhuc extant in epigrammatis Græcis, sed longe diuerso à Ladæ historia sensu: de cuius celeritate nominatum libro eius farraginis quarto extant eulogia. At in secundo libro luditur Pericles quidam ita tardus cursor, ut dubium reliquerit, sederitne an vero cucurrerit. sane dum ipse adhuc funis qui ad catêres solebat esse, sonitum exaudiret, quippe à catêribus nondum latum progressus digitem, interim iam alium confecto cursu coronatum fuisse. atque adeo adscribere epigrammation libet.

Τὸ γὰρ δὸν Περικλῆς πῆτ' ἔδραμον, ἦτ' ἐκείνητο
ἠδὲ οἱ δὲν ὄλας. δαμμόνιος βραδύτης.
Ὁ φόρος λω ὑσπληγῶς ἐν υασι, κρη σφραγῆτο
Ἄλλοι, κρη Περικλῆς δακτυλον οὐ σφραγῆτο.

Esto autem, quod fieri potuit, ut in vetustiore aliquo epigrammate hic ipse versus in Ladæ laudem positus fuerit, qui tanta celeritate stadiū confecerit, ut adhuc sonante à laxatione carcerum funiculo ipse coronam adeptus dicatur: quem versum alius (ut non ineleganter fit) in diuersam vsurpatit sententiã: certe verba sequentia πρὸς βέβαιον ἢ Σριαμβέβαιον nullo modo cum Ladæ historia aut hoc versu cohærere possunt. nam in Ladæ laudē epigramma etiamnum hoc fertur, plane ad simile modo adscripti, ut suspicari possit, fortassis initium tantum epigrammatis esse: ut in alio disticho etiam ea in fuerint, ὁ φόρος, &c. sicut quod extat distichon priori disticho est ἀνὴρ σφοδρῶν. Ita enim habet.

Λάδας τὸ γὰρ δὸν εἰδ' ἤλατο, εἴτε δὲ πῆτι,
δαμμόνιον τὸ πᾶσι, ὅδ' ἐφράσσει δὴνα πῶν.

Quod ego magis puto, quia eodē libro, titulo in medicos, aliud tetra-stichon extat, omnino ex forma prius adducti, atq; huius de Lada, expressum. Ἰππῶς τῶν γράδρ, &c. Monstruoso interprete figmento loci huius dissimulationē occultarat. ego in mea versione pluribus verbis expressi. vox ἐνθα etiã in scripto est. paulo ante λω εὐδύς ex scripto & sententiã est scribendum.

806. a. *Africanus autem*) Ἀφρικανός δὲ. Non dubium est, quin Africani vox spuria sit, quamvis etiam in scripto expressa: neque enim vllum obliurum ego Africanum noui, vllum talem Pompeii amicum. Reposui ergo Ἀφραίνιος, nam tamen si hæc historia à me, quod meminere, alibi lecta non est; id tamen constat, Afranium Pompeii bello Mithridatico legatum eiusdem singulari studio Consulatum in annum V. C. 694. esse consecutum, tradunt hoc diserte Cic. i. ad Atticum. Dio lib. 37. Tum vox Afranii Africano ita est vicina, vt indolentus librarius, cui ille ignotus esset, facile potnerit hunc substituere. Huc facit, quod superiore anno itidem M. Pupius Piso, quem Pompeius & ipsum legatum Mithridatico bello habuerat ad comitia præmissus à Pompeio, operaque & favore eius vsu Consulatum obtinuit, teste eodem loco Dione, vt is videatur esse, cui Afranius hic concessisse annum dicitur. Itaque meam emendationem doctis probatum iri, gratamque historie non inelegantis restitutionem fore confido. Si quis quid certius afferet, agemus gratias. Interpres quidem hoc quoque mendum dissimulauit.

807. a. *Violentorum adulatorum.*) οὐ μὴ μόνον. Scriptus habet βιαζομένων. & nostram lectionem superne notatam. vide Equites Anstophan. vbi non αἰαμισθαρνεύειν est, sed ἀναπηδύνειν.

811. c. *Administrare.*) οἰκοδομεῖν. scriptus οἰκοδομῶν. equidem οἰκοδομεῖν val μῶν malim. Apparet eum præ fuisse liquoribus dimictiundis, & facinæ, pasta, altarumque rerum ad annonam pertinentium procuratori.

Ibid. e. *Omnibus præst.*) πάντα κέρδι. in margine scripti πᾶσι πᾶσι. quod & malo.

813. f. *Pardala nostro.*) Παρδαλῶν τὸν ὑμῖν περὶ. de Pardala sub finem libri est, neicio an de eodem. scriptus ἡμέτερον habet

supra notato. credo autem ὄρων pro ὄρων scribendum. quamquam sic quoque accipi potest, eos finium suar potestatis oblitos, magistratuque abusos, exitium sibi attulisse. alias iurandi oblitum acciperem. Cæterum neque φελεγ, neque φλεγ. vt scriptus habet, sed φολεγαίδριος scribi debere notum est. Mox scriptus pro πλῆθει male habet πᾶσι.

814. c. *Estque utile.*) καὶ κερπὸν ἔκ ἐκ. Locus hic non est, ni fallor, integer. Si ante hæc verba Periodum finias, ἔκ δελεας, & λαμβάνοντας pro πῆς legas, vt ἐξενέγκαι σημασιν significet citare, proferre, cohærebit. Scriptus omnino cum impresso conuenit.

815. e. *Stheronem.*) Σθῆριον. Sthenis vocatur in vita eius ad eodem. pro σθῆριον scriptus (sicut & alibi legitur) σθῆριον.

816. f. *Mercede conducto.*) μισθῶ πᾶσι. in scripto est μισθῶ πᾶσι. quis autem est ὁ πᾶσι λέγων: forte τὰ πᾶσι λέγων. quomodo ὁ δὲν πῆς λέγων est apud Plutarchum in Cicerone. vt alibi docuimus: eoque minus me huius pœnitet coniectura, quod παραφρασεῖν verbum in vita Aeschini infra legitur. ὅ ex scripto supplendum post pro πᾶσι μὲν.

817. e. *Necessitatis prescriptione.*) ἀνάγκη. Scriptus in margine ἀπῆρας, quod malo. nam & ἀνάγκη & κάμνος completitur.

821. b. *Incredita.*) ἀκρατα, non ἀκρατων. scriptus & lex carminis.

824. d. *Quæ iniuria affici.*) πᾶ μᾶλλον. πᾶ legebatur, confuso sensu. Scriptus πᾶ habet, pro παρόντις autem legerim παρόντις aut παρόντις.

825. b. *Delphi Craterem.*) Δελφίαν τῆς οἰκίας. legebatur etiam in scripto, ἀδελφοί. Sed ego populum hoc, non priuatos fecisse, arbitror. ἀφῆκε. pro ἑνὶ κ. ex scripto.

IN LIB. DE VITANDO ÆRE ALIENO.

827. d. *Plato in legibus.*) Locus est libro octauo.

Ibid. 9. *Eos autem vult.*) Lego δὲν δ. legebatur etiam in scripto δῆ. sed infinitum nimirum sententiæ series requirebat.

Ibid. e. *Neque videre sustineamus.*) μὴ δὲ ὄραν. deest verbum, puto αἰετῶμασιν aut simile. nam αἰετῶμασιν subiectiuum etiam scriptus habet.

Paulo post αἰετῶμασιν. vox huc nihil faciens. in scripto supra notatum est αἰετῶμασιν, inuolutos, quomodo Horatius se sua ait se virtute inuolueret. 472. 9. Ubi par erat contradietio ad sola vitia cupiditatis, ut nos inuolueret: inutilia autem ὄρασιν, &c. Sic plenius expressimus Græca.

μᾶλλον δὲ οὐδ' αὐτίς. scriptus non sine littera, μᾶλλον δὲ αὐτίς. mox δὲ ὄρασιν ἴστω δῶν οὐτίς. Alludit ad vultures Tityi Odyl. λ. 578. ἐφίεσσι & sensus requirit, & scriptus habet. mox ὄρα

οὐδ' αὐτίς. lege οὐ pro οὐ.

ἐν αὐτῇ, sic & scriptus, & est Homericum. Ilad. γ. 20. & per se alibi. quid enim hic ἐν? Solebat autem Crates versus Homericos alio dei otuere, sciteque illis vii, vt alibi tradit præter alios etiam ipse Plutarchus, cuius rei hic est exemplum. Fuit ergo primus versus,

Καὶ μὲν μικροὶ εἰσείδον χαλεπὴ ἀλγέροντα.

Ad imitationem Tantalii in Homericâ Necyâ. 581. Cleanthis responsum est mutilatum. Aliquanto supra locus est fœde distinctus, post Musonii responsum. Sic lege, & intelliges, κλέειν αὐτῶν τῶν ἀπομνηστικῶν τῶν φαινομένων ἐόντων, &c. Versus Empedocleos qui sequuntur, corripui in libello de Iside & Osiride, sub finem fere ex Odyl. ε. 264. & 439. Locus est, vnde nullo negotio emendabit, ἰσώδαι in ἰσώδαι. ac leges deinde γὰρ ὄρασιν ὄρασιν vos. --- καὶ δὲ σαυτῆς.

IN PLATONICAS QUÆSTIONES.

999. f. *Contentionibus.*) ἐν ἐρείσι. hoc ex coniectura) nam scriptus hunc librum non habet Jepono. pro ἐρείσι, quod etiam in Aldino est. Emendaui & alia ex iudicio, quæ facile & obseruabuntur, & (vt ipso) probabuntur. Numeros problematicis addidi. infra ὁ μαζῶν τῶν πᾶσι μὴ εὐροντος, μὴ illud videtur officere sensui. Sub finem quæstionis est πρέφοντος manca sententia. Ego asteriscis additis ostendi, sicubi non integram esse locum aut mendosum putarem.

1001. a. *In Phædro Lysiam.*) Καλλιπιδαν. vide an non sit μνημονικῶν erratum, si vox corrupta non est. hæc sane verba in Phædro leguntur. Ἐν τῷ πῆσι δὲν δὲ ἐπὶ λόγῳ σοὶ ἀπλῶς εἰπομένῳ φᾶιδρός τε καὶ ἔγῳ, Δυσίαν τὸν πᾶσι λοζου παπῆρα αἰπῶ μινος, παλὲ ἔβδ. τοιοῦτων λόγων. Non dubito autem quin recte legerim γένεις pro γένησις, euidenter id ipsa loci huius sententia docente. ante τῆ μεταφορᾶ locus est mutilatus. Paulo post ἐφ' εἰαυτῆ. lego ἀφ'. inde καὶ κριτικῶν lege κριτικῶν ἐν ἔβδ. εἰδῶν, & c. manca.

1002. b. *Obsui exilitatem.*) εἰς μακρότητα. lego μικρότητα. cum alterum non congruat.

Ibid. c. *Et vero differis.*) Καὶ μὲν ἀμερῆς. sic emendandum, cum confusis distinctionibus præterea καὶ μὴ nullo sensu legatur.

Ibid. d. *Privationis expert.*) ἀπασις σπέρματος. profecto σπέρματος, soliditas nihil hic, nisi petitionem principii facit: &

linea ac superficies σπέρματος κατὰ εἶδος sunt, soliditatis omnis expertia vtique, non tamen ἀμερῆ. ludicent docti, an non sit legendum σπέρματος. nam σπέρμα, punctum, quo lineæ diuiduntur τῷ ἀμερῆ proxima, est priuatio, σπέρμασις. Sic Aristoteles γ. πῆσι ψυχῆς docet, ἢ δὲ σπέρμα, καὶ πᾶσι δαιρέσις, καὶ τῶν οὐτις ἀδαιρέτων δὲ λῶν, ἀσπέρμα σπέρμασις. Quod autem non multo post infra de unitatis, punctique natura dicitur, videtur esse repetitum ex Aristotele, ὑστέρ. αἰαλ. α. cap. 23. & 25. quæ quia alibi explicauit, hic omitto. quæ præcedunt, mutila sunt, sensu satis perspicuo.

1004. e. *Vna causa adferri.*) ἰπάγειν lego. nam hoc verbum congruit, non ἰπάσιν.

1005. f. *In loca vacuata.*) κενεμέναις est scriptum pro κενεμέναις, quod res ipsa docet. In quæstione 7. in animæ definitione Aristotelea ἐν πλῆθει εἶναι esse nō ἐνδελέχεια, sciunt docti. Mox ἀειθμῶν γῶν erat. at sensus genitiuum exigit, & eo casu legitur apud Plat. pag. Basil. vl. 482. vnde hæc descripta sunt.

1006. e. In Empedoclis versu dum lucem intercipit.) ἰφισαμῆνι lege. In dicto Pythagoræ de tempore τῶν πόντων ψυχῶν, τοῦτου mundum videtur significare, aut potius locus esse mancus. aliter in Placitis refert lib. i. cap. 21.

1007. f. *Imum in iis.*) νίατον δὲ τῶν. forte νίατον δὲ, ἢ ἐν τοῖς ἴστω. σιλ.

Et alia sunt remedium desiderantia. 1008. c. Cum ratione.] δὲ γὰρ τῆ. certe sensus εὐλόγως poscit, aut ἢ ἀλόγως, nisi forte ἀλόγως malis. Ibid. Hirtum circa aures.] ὅτι ὡπαλάσιον. erat ὅτι ὡπαλάσιον. quod quidem stare non potest, & Talafius male huc vocatur. ὅτι ὡπαλάσιον. esse legendum satis constat ex Phædro Platonis, vnde hic locus desumptus est. Supra similem errorem

notavi in de a Delphico, ἐξ ὧν τελέωντας πρὸ ἕξω δὲ τελέωντας. 1010. c. Euenus quod.] ἢ λέγεται, ὡπ. L. cus lac et & confusus, ac qui solis conicētus periculose curādos appareat. Eueni dictum etiam in lib. de adul. & am. diser. referitur, idemque Prodicus tribuitur in præceptis de tuenda sanitate. Ut semel dicam, quid de locis hæc abs me præteritis senserim; satis mea versio docebit. neque ingrati erimus meliora docti:

IN LIBRUM DE PRIMO FRIGIDO.

947. c. ἰάνεδχ vocat Homerus.] Iliados. 103. & Iliados. 600. de qua voce supra etiam aliquid annotauimus.

949. b.] Natura ordine] ὡς φύσει πρὸς τὸ πῦρ. legitur etiam in Aldino (non enim habet scriptus noster hunc libellum) ὡς φησι, nullo sensu. Plumbeas autem Aristotelis ἀκόντες non intelligo satis, quanquam etiam in sexto Symposiacorum, capite quinto & octavo sit eiusdem rei mentio.

949. c. Sursum exhauiunt.] παρὰ ζῶντα ἢ ὑδάτων ἀναρόσιν: vnde hoc verbum huc non quadat. Infra cum hoc argumentum refellitur, proxima pagina ἀναρόσιν legitur, quod & ipsum nihil (quod sciam) significat. ἀρῶν quidem est haurire, & ἀρόσιν idem dicitur.

951. a. Non ab aere.] τὸ ἀέρος τὸ *ον. Locus corruptus, & mancus. vide autem an non pro εἰ γὰρ ἀπὸ αἰθέρ, legendum sit εἰ γὰρ αἰθέρ. sensus quidem hoc flagitat. Paulo post, ὅτι γὰρ ἀπὸ ὀροῦ. Turnebus legit ὀροῦ, cui facile ad stipulor, voce ἀκροῖ, quasi digito hanc lectionem demonstrante, aliquanto inferius pro οὐσας πυρώδεις, scribendum οὐσας πυρώδεις: non quidem

sum nescius atherem etiam feminino genere dici à Grecis sed neque id huc facit, & τὸ ἀπὸ αἰθέρ scriptum est perspicue.

952. a. Tanquam clauo] ὡς ἀπὸ κλίω Hoc quid sit, sane non assequor, & mendum suspicor. Forre ἢ ὡ legendum. Paulo ante magis etiam probabilem.] ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ lego cum Turnebo ἀπὸ πηλαιωπρον. Post ex Empedocle ὁ δὲ ἰω φιλίππα referatur. quod si quis recte legi putat, quid sit ὁ δὲ ἰω v. lim explicet. Ego σπαιδασίω legendum arbitror: quæ vox & b hac lectione non procul abindit, & sensum satis commodum præbet: cum Eustathio teste sit ὁ δὲ πὸ ἀπὸ δῶ, & πὸ σπαιδρον significet. κλίω.] hæc vox mihi valde est suspecta, neq; habeo quod commode subiiciam. Turnebus Vestam legit, cui vox σπαιδισ suffragatur. ut sit ὁ δὲ πὸ ἐσάαι ἐσά. nō n ignoro ab Ebraeis vocem deducit: sed id huc nihil. sicut οὐδὲ λέων nihil est, & locus non integer. Sed paulo post χαλκίαι scribendum, cum male habeatur χαλκίαι. & de lapidibus eum loqui non sit obscutum.] ὡς ὁ πρὸς πηλὸς πη. Vide hac ipsa de re Plutarchum libro sexto, problemate quinto συμποσιακῶν.

IN LIB. DE GLORIA ATHE- NIENSIVM.

345. c. Apparet initium libelli abolitum esse, aut interceptum. Neque dubium est, quin hoc initium præcesserit Themistoclis responsio ad eos duces Atheniensium, qui quilibet qualiter re bene gesta se ipsi æquabant. quibus ille de ferij & die τῆς ἑβδομάτης apologū retulit. res nota cū ex aliis, tum ipso Plutarcho in vita Themistoclis, de fortuna Romanorū. alibi. Post 510. pro Tolmia Tolmidā posuimus ex ipso Thucydide: a Ibidem 18. A Themisthogene.] καὶ Θεμιστοκλή. γὰρ φαίνεται: est repetendum ὡς ποιοῦν, nisi aliquid desit. Locus Xenophontis est initio tertii ἐπιπέδων. Clitodemus quid h istoriæ scripserit, nescio: atq; adeo an hoc nomen sit integram, apud Plur. & alios & Cleodemus & Chdemus historici citantur: neque tamen nescio ista nomina omnia eodem recidere. Διοκλῆς, Il. geminō legitur apud Athenæum libro decimotertio δεκάτοιο φιλῶν. vbi citatur testis amoris inter Demetrium Phalereum & Lampetonem. 346. a. Colorum temperationem diuersorum.] φθόρων. recte sic legitur. vide infra Symposi: vnde versionis nostræ rationem cognosces.

Ibid. c. Deliberarent.] ex sententia necessitate διαβουλεύμενοι scribitur, cum singulari nominatio legatur h istoriæ cum iniuria. Post de pictara pugna τὸ ἀνελκίμα nihil quadat.

347. c. Eræensis.] Ἐρασιππος ὁ ῥωμῆ. Sane Atticum hunc hominem fuisse iudico. π. γ. minauri. Sed gentile hoc mihi suspectum est. Apud Stephanum reperio ἐρασιππος δὴ ἄνθρωπος φιλῆς ἰταπῶν δῶν πρὸς. at inde hoc vix potuit d. duci, malle ἐρασιππος.

Ibid. d. Mississe.] ἀπὸ σιλαῖ. solæcismus est, n si ἀπὸ σιλαῖ legas. Post ὁ λεγόμενος.] ἢ ἢ καὶ, ex sensu.

348. b. Vi lege Areopagite.] In Græco est leg. cantum, ne quis Areopagita cōmœdiam faceret. ego latam ab Areopagitis puto, qua omnem huiusmodi scriptionem vetarent. meminit non vao loco Flaccus noster. Infra 514. 29. Cornigeri.] Κερῶν πρὸς forte κερῶν. Sed omnia sunt confusa.

349. c. Audi.] Ἀλά. Κλῆθ' ἢ καλῶ. Sic legendum, nō ἀνα ἰσθῶν. Piodricum est, supra quoque citatum de fratre: nō amore. Quid autem est paulo post νηροπάλαιος.

Ibid. e. Sexta ultra decimam.] ἕκτη δὲ μὲν. habet Græcus: ita sexta die dicitur Chabrias apud Naxum vicisse, quod mendo non vacat. In Camillo scribitur, circa plenilunium esse factum, ut fortassis scriptum fuerit hic, ἕκτη δὲ ὅτι δὴ κατὰ ἀπὸ μὲν, &c. & sic planissime legitur in Phocione. Certe decimam sextam mensis diem παύσεσθαι mox ipse ponit hic.

350. b. Rei ad Plateas gesta.] ἑβδομημίσιαι νίκης. vnde nota est Acistidis ad Plateas res gesta. itaque lego τῆς Δεσπίδου ὡς Πλαταιῶν νίκης. Mox Τερασθούλου καὶ Ἀγίου. Locus mancus: Thrasubuli h istoria nota est. Archiam tyrannicidam nullum noui, sed Archiam Thebanorum tyrannum à Pelopida interceptum scio.

351. a. b. Cononem de iniuria.] Ἐύνονος αἰτίας, est legendum. αἰτίας ex ipso Demosthene. Libellus hic est capite sine truncatus, & alias varie deprauatus.

IN LIBELLUM DE EXSVLIO.

599. c. Lacedæmon nomine cinem] Οὐνομα, καὶ Σπίοτες. Pentameter mutilatus. Totum hoc carmen Fuluius Ursinus, vix longe harum rerum callentissimus, præfixit fragmentis Alcmænis à se congestis, & cum feminarum Græcarum, aliarumque Lyricorum fragmentis in lucem datis. secutus (pute) bonos codices & eruditas coniecturas, neque me pigebit cum bona ipsius venia adscribere.

Σπῆδες ἀρχαῖος, πατρίων νομῶς, εἰ μὲν ὡν ἔμιν
Ἐπὶ φρονίμῳ κέρμει, ἢ πὲρ αἰὶο θεοκέλας
Χρυσὸς πορὸς, ῥ' ἄσπις καλὰ τὴν πανανῶν ἤμιν Ἀλκμαῖ
Οὐνομα, ὅτι Σπῆτες ἔμιν τὸν αἰὶο νάετις.
Καὶ μούσα: ἐδούει Ἐμίλιδας αἰμὲ πρῶτων
Θῆκαυ Δεσπύλλειο κρείσσονα ὅτι Πυρῶν.

Voces κέρμει & βύνηδος explicatas in Varini lexico: in πλεον est synalæpha, vt cum que insolens. Dal yem Ph y g fuisse tyrannum, & vicinā Bithyniæ apparet, vnde vbi & lacui nomen.

600. c. Commigratio.] τὸ παροδοῦ κατὰ σιέ, ὡς τὰ σινδύχιν ἢ σιμόλλι vocabulo voluit vix non obliuata n mis diligenter proprietate, se i sermone ὑποκαταστήσας ad affectionem eius cui scribebat accommodato.

601. b. In Diotam.] Μελίτις εἰς Διδάμυδα. Melita dicitur esse Oeneidis tribus auct Plutarchum in Solone, & alios, meminit Stephanus, sed Διδάμυδα nullam inuenio, ἀλλ' ἄλλα habet Stephanus, δῆλον Ἐγεidis tribus, à Dionio Hercubis amatio. Locus de Deo & iustitia est Platonis libro quarto de leg. b. μακρῶν προμακρῶν ex sensu reponendum.

hhhhh

602. a. Ad Euxini] *ἄκραι δὲ* Senarius est, sed scazon, nisi pro Πόντου poeta aliud scripserat.

Ibid. c. Cinarum asperam.] *Κίνδρον*, nomen vitiosum ut puto. Sed verba sequentia *σκληραὶ*, &c. Iambicum faciunt senarium.

Sterilemque duramque, & rebellem cultui.

In fine pagina *οἰκίον* lego *οἰκίον*, aut *οἰκίον*.

Ibid. e. *Leuē cūpressim*.] *ἑλαφρὸν καὶ παρ*. Hæc Pindarica non sane vacare puto menda.

603. a. *Berecynthia arna*.] Vide Strabonem in calce duodecimo. Epigramma autem Theocriti Chii in Aristotelem, cuius aliquanto post fit mentio, integrum ex Aristotele refert Eusebius libro *ἑσπερίων* X V.

604. b. *Non curæ nobis est*.] *ἴδεναι μέλει*. Sic sensus requiritur *μῆ μοι*. deest tamen *ἀπαπόδοσις* ad illud *ἀπὸ θῆς*. Versus Euripidei de Athenarum laudibus partim sunt ex Erechtheo, & referuntur à Lycurgo in oratione contra Leocratem (pro *ἑσπερίων* *βουλαίς*, quod expungere nolui, ibi est *ἑσπερίαις ἐκπυμέναις*) mihi nostra magis placet lectio. est autem omnino scribendum *ἑσπερίαις*, ut & ratio poscit, & isthic legitur. Reliqui *εἰ δὲ πέρριον* aliunde sunt adducti, & mutili. legendum *εἰ δὲ*, & *κεκραμένον ἀμοτο σῶν*. De Herodoto Plinius libro duodecimo, capite quarto. Strabo libro decimo quarto, alii.

605. a. *Troadem Lyco*.] *Λύκων ἐν Τροάδι*, legebatur *Γλύκων*, ego philosophum Peripateticum Glyconem inuenio nullum. De Lycone autem libro quinto, Diogenes Laertius scribit, eum Stratoni successisse, *Τρωαδὶς*que ab eo dicitur. pro *κῆν* non sum veritus reponere *χῆν*. nam Aristo Chius fuit, quod ex Cicerone, Plutarcho & aliis est notissimum. atque adeo in quibusdam libris incuria operarum Aristochius legebatur. Cæterum locus vitiosa distinctione erat deprauatus, & Critolaus Stoicis adscriptus, quem ex Cice-

rone abunde constat fuisse Peripateticum. *εἰ* autem, non *εἰς* legendum est, ut supra *εἰ πῶ* *Πελοποννησῶν*. Si, inquit, Stoicite iuuant, &c. Quod autem Cleanthes Lyfius dicitur, falsum est. forte legendum *Λύκος*. Affus patria Cleanthes fuit testibus nō tantum Diogene & Suida, sed etiam Strabone libro 13. Clemens Alexandrinus *ἑσπερίων* eum facit *Πισαδέα*, ut fortasse *Λύκος* hic dicatur. quando etiam in Lycia Affus fuit. tutissimum est *Ἀφῶς* legere pro *Λύκος*. & manuscriptis in libris tantæ vicinitates sunt horum elementorum, ut errare librarius indoctus facile potuerit.

Ibid. c. *Philippus*.] *Φίλιππος ἐν ἠπείρῳ*. Videne sit *φίλιππος*. nam Philippum quidem historicum non noui, nisi quod Athenæus cuiusdam Philippi meminit alicubi, qui de Legibus scripserit. Tamen Suidas Philippum Amphipolitam historicum refert, qui de Rhodo & Co scripserit. Ego Philistum malo.

606. b. *Mihi male faciunt*.] *πιοδοντας*, asterisco indicatum volui deesse responsum Theodori, quod apparet germanum fuisse eis quæ apud Ciceronem feruntur. non magnum esse, quod cantharidis vim sit consecutus. iussit fortasse eum hæc quoque purpuratis suis minari. Indidem intelliges Cyrenem ei patriam fuisse. Versus de Phœnisæa Euripidea, ex ipso poeta corrigere cuiusuis est.

607. c. *Castumque Apollinem*.] *Ἀπίλλω* legi, ut constare senarius, & simul tententia. Empedoclis autem versus ita poteram ex coniectura corrigere, ut fortassis mea pro ipsius verbis substituerem, quod fecerunt in aliis alii. Sensus quidem etiam de mendis elucet. & alibi versus refert de dæmonum pœnis ac suppliciis Plutarchus. & hexametros debere esse omnes conitat. notus est etiam hic Empedoclis versus:

χαίρετ', ἐγὼ δὲ ὑμῖν θεὸς ἀμβροτός, ἕκαστ' ὀνητός.
pro *φῶ* paulo post *φῶν*, restitui.

IN LIB. DE INVIDIA ET ODIQ.

537. b. *Fide maiora bella*.] *ὡς περ ἀπίστους πινά*. forte deest *πολέμοις*. Sunt & alia quædam ralia. sed *δὲ οὐκ ἐπὶ χεῖρα* ἐν οὐδέονη non

libuit mihi, occupato in Plutarchianis.

IN CONSOLATIONE AD suam vxorem.

608. b. *Laturam me presente*.] Sub initium, *ἵσταν ἡσυχίαν*. legerem *ἡσυχίαν*.

Ibid. c. *Bilis vacuitas*.] *ἀσολία* ἢ *ἀσολία*. lego *ἀσολία*.

609. a. *Non enim in bacchantibus*.] A lusio ad notissimos Euripidis versiculos è Bacchis, qui etiam in Ti. Graccho notantur.

Ibid. c. *Admiracionem traxeris*.] *παρέχης*. malim iisdem literis *παρέχης*. Sed statim pro *χάρωνος* lego *χάρωνος*. credo e-

nim Charonensem à Charone urbis instauratore filio nomen dedisse. Plutarch. initio *πολυπραγμ.* proximæ paginae verso quarto. *ἴσταν* expunxi, quod sensui officiebat. Mutilata sub finem & in fine restituet, cui *ἀπὸ πλάτωνος* copiam faciet. *πολλῶ* quidem facile fuit pro *πολλῶν* reponere: & versus integer etiam apud Plutarchum extat in altera consolatione, *φύνη δὲ ἵππος ὠκιστὰ πύλ.* &c.

IN LIBELLVM DE FATQ.

Huius libelli dissertatio salebrosa admodum est, & in emendando quoque nimiam diligentiam non adhibui, cum viderem frustra me sine codicum auxilio laboraturum. facilius integrum hac de re commentariolum compositurus, quam hic meas cogitationes periculo curiositatis expositurus. Versio mea aliter habet interdum quam Græca sonant: correxi enim in meo libro quædam ex Platone, alia Grammaticis fretus rationibus. paucula tamen quædam annotabimus. 568. d. *Ad fatum quod*.] *εἰ μὲν μὲν τῆ κε. δὲ ὄσειν*. Post *εἰ μὲν μὲν* deest verbum, ut *εἴρηται*, *εἰρηδω*, aut simile. Ac legendum *τῆ δὲ κατ*. non enim obsecrum est, descriptionem hanc aliter esse fati. Deprehendi postmodo etiam Turnebum idem sensisse, vitam incomparabili doctrina. *ἑσπερίαις* *αὐτῶν* *πύρατων*. pro *αὐτῶν* lego *ἀνευ τῶν*. *τῶν δὲ οὐλοῖ*. *δὴλον*. *ἀλλ' αὐτῶν* *μὲν* *τῶν ἐπιπέπων*.] *μόνον*.

571. a. *Tim si neque ortus*.] *ἴον εἴπε ἡύσει*. Qui hucusq; nullum orationis defectum senserunt (in quibus meum nomen nolim profiteri) ii videntur mihi nihil hîc quoque de-

buisse desiderare. Satis enim respectu reliquorum & continua & commoda atque apta videtur esse ratiocinatio.

Ibid. c. *Cuius etiam contrarium*.] *οὐτὸ ἀπὸ κλειμένον ἀδωάτων*, Res ipsa *δυνατὸν* poscit.

573. d. *Igitur postquam uniuersum*.] In Timæo, editionis Basilienfis, pag. 481. locus est integer. inepte asteriscis tot heic notatus, quod idem etiam de aliis intelligas velim.

574. b. *Loquitur Theages*.] legebatur *θεατῶν*. At prope finem Theagis verba hæc extant, indeque nullo negotio emendabis hic vitiosa. Paulo ante *πῶ εἰμαρμένῳ γενναίῳ*. lego *δὲ εἰμαρμένῳ γενναίῳ*, nisi mutilum locum velis putare.

Ibid. d. *Ignaua oratio*.] Ex Cic. de Fato & aliis hæc *ἀργαὶ* restitue pro *ἀργαί*. Nam *ἀργός* λόγος, sophisma fuit; mala fati interpretatione fretum. Apparet non librum hoc esse, sed Eclogam, neque integram, neque satis accuratam. Et tamen quidquid est, versio & emendatio nonnullo nobis labore constitit.

IN LIB. DE MVSIQA.

1132. c. *Sine triplex*.] *ἢ προμελής*. forte *περιμελής*, ut infra. Cæterum supra. 1132. a. *Philammonem Delphum*.] *φιλάμμωνα τὸν Δελφόν* legendum est, non *ἀδελφόν*. quod mendum

etiam alibi annotauimus. hic quidem statim Delphorum mentio est, & infra Delphus dicitur. Delphum fuisse suspi-

suspiciari licet etiam ex Ouidii 11. Metamor. Ceterum ego magis commentatio qua n annotationibus hunc librum indigere puto. & alicubi asteriscis signavi, quae vel mutila mihi, vel falsa videntur. Rem ipsam fortasse tractandi suus erit aliquando locus, & ea de nobili mathematices parte harmonica differendi copia, quibus doctiores excitemus ad hanc quoque scientiam in lucem è tenebris excitandam. Dux tantum nobis, & autor opus est.

1141. d. *MVS. Dicam.*] Versus Pherecratis apparet esse senarios: & plerique constant: sed septimus sine, octauus initio caret. ego operam his ex coniectura emendandis nolui ludere. *Α' μ' εν* pro *εν* legi ex puto sensum iubere. Nam de voce *α' τ' κ' α' s* non admodum dubito, cum supra in libro vtrum doctrina an bello clariore fuerint Athenienses, malus hic d. thyraborum scriptor Atheniensis commemoratur. In-

ferui etiam personarum literas primas. Et post M. videtur *ε' α' i*, aut aliquid desiderari. Abundat *βαδίζω*. Quod autem sint *νήλαροι*, apud Aristophanis scholiastem inuenies in versum Acharnensium, qui habet *νήλαραν περιχάτων*. Suidas inanem verborum pullationem & superuacaneam exponit, *πριπόμενα*.

1143. c. *Unde Paon componatur.*] *Ξυνοισιν*. Vox suspecta, si genuina est, *συδισιν* significat, constitutionem, à futuro verbi *φείρω*. Ego etiam in vertendo multa dissimulaui: rem non inexplicabilem quidem, sed tamen obscuram & difficilem in medio relinquens, cum non esset pertractandi locus. Paulo post de *δ' ε' παύειν*, *παύει μ' ε' χ' ο' α' s*. illud *χ' ο' α' s* nihil huc facit. malim *χ' ο' α' s*: et si & hoc lubricum. Sed de his, vt spero, accuratius suo loco & per ocium,

IN EPITOMAM COMPARATIONIS Aristophanis & Menandri.

In hac laborare nolui, cum neque extet Menander, nisi in reliquiis: & ex Aristophane possit qui vult curare cetera. vt

ex Acharnensibus *περιχόρωπις* (*Haarvverm*) pro *περιχόρωπις* & *πυρόν*, pro *γυρ*. Vti nam ipse Plutarchi proferatur liber.

IN VITAS DECEM RHETORVM. Antiphonte. I.

833. a. *Ectionea.*] *ε' π' τ' ε' ρ' ο' s* η' *ε' π' ο' ν' ε' i' a*. Etiam in scripto vitiose legebatur, η' *ε' π' ο' ν' e' i' a*. idque interpres secure fuit secutus. ego historiae fidem imploravi, quae extat apud Thucydidem libro octauo. Stephanus quoque & Suidas ita vt ego correxi, legunt, alterumque Piraei promontorium fuisse Ectioneam tradunt.

Ibid. *Mansuetior.*] *α' μ' ε' π' s* π' *α' ν' η' μ' e' ρ' o' t' e' p' e' s*. Videntur esse verba Theopompi, initium eorum, quae is de Antiphonte scripserit. Scriptus pro *ε' α' o' s* *α' s*. habet *ε' α' s*, quod non proba. Et haec verba sic ibi habentur: *α' μ' ε' π' s* *α' ν' η' μ' e' ρ' o' t' e' p' e' s*. Habet etiam *π' η' ν' η*, & quid hoc rei sit, docet Suidas, itaque aliquoties citat Athenaeus & infra Plutarchus sub finem primi capituli, secundi libri Symposiacorum. itaque *π' η' ν' η* amoue pro *π' η' ν' η* lego *π' η' ν' η*. non enim puto vel legatum eo iuisse, vel legatum à Dionysio, vtut tyranno, interfectum.

Historiae meminit etiam alibi Plutarchus, vt de discrim. adul. & amici. Sed & in vita Antiphontis orationum reliquiis praefixa est *π' η' ν' η*, hac ipsa de re.

833. d. *Hippocratem praetorem.*] In vna linea duo vocabula expungo, *ιατροδ*, & *ψήφισμα*, quorum posterius ex insequente versu irrepleat, prius plane ridiculum est. & à deo medicorum Hippocrate Coo mutuo nulla commoditate sumptum. tamen si interpres *ε' ρ' a' t' o' d* omisit, vt Atticum quoque Hippocratem scilicet medicum efficeret. Paulo ante pro *α' γ' η' λ' i' a' s* puto legendum *ε' i' σ' α' γ' η' λ' i' a' s*. nullum enim comperi crimen isto nomine. Mox pro *ε' π' e' ρ' a' t' e' i*, scriptum secutus *ε' π' e' ρ' a' t' e' i* lego, quae vox & Graeca est, & huc quadrat. Sic infra in Lycurgo. *κα' i' π' Διόνυσου* *γ' e' a' s' e' ρ' o' n* *ε' π' i' s' e' ρ' o' s* *ε' π' e' λ' u' s' i' o' s*. Sub finem *ε' i' s* *π' η' ν*, deest aliquid. Interpres multa monstra habet, & inter alia Dinarchum: ad quem nihil hoc quidem iudicium pertinebat.

ANDOCIDE. II.

835. a. *Reditum flagitantis.*] *α' ν' d' o' c' i' d' e' s* *δ' e' o' μ' e' n' o' s*. Legebatur *κα' θ' o' λ' o' u*, & vitiose interpres in totum. sed *α*. & *Δ*. litterae sunt persimiles. Exstat autem oratio Andocididis de suo reditu. Sunt autem supra etiam mutila quae iam & ambigua. maxime de *ε' ρ' o' d' o' s*

α' ν' d' o' c' i' d' e' s historia, quam tamen ex Alcibiade possis, & ipse cognoscere Andocide. Quid sit *π' o' e' a' n' o' n* *σ' e' l' i' n' o' n*. fortasse alius aliquis inueniet. ego quaerere non possum. Totum isthuc, Herma Andocideo corrupto interpres omisit.

LYSIA. III.

Ibid. c. *Eudemum & Brachyllum.*] *ε' u' d' e' m' o' s*. scriptus *ε' u' d' e' m' o' s*. forte *ε' u' d' e' m' o' s*: *β' r' a' c' h' y' l' l' o' s* autem post dicitur: et si vitiose Brachylus impressum sit.

Ibid. d. *Cum aliis ecc.*] *μ' e' t' α' λ' i' o' n* *π' e' i' a' n' o' n*. Imo *π' e' i' a' k' o' s' i' o' n*, vt est apud Dionysium Halicarnassensem in huius vita: vbi *ε' κ' λ' o' u' θ' e' i' s*. falso in Paris. legitur, in Aldino melius *ε' κ' λ' η' θ' e' i' s*. est enim scribendum *ε' κ' λ' η' θ' e' i' s*. quod noster voce *α' π' α' d' e' i' s* exprefit. Sed & vox *κα' λ' i' a* ante *Ο' λ' u' m' π' i' a' d' i* est ita posita, vt videatur

deesse aliquid. Et Clearchus mox Cleocritus dicitur.

835. e. *Antemeru.*] Locus corruptus, vtique autem legendum *ε' π' o' s*. non *ε' ρ' e' i' u*. scriptus recte. Philisci epigrammatis primus versus est vitiosus, *ε' s* abundante, & sine deficiente, nisi *δ' e' i' s*. est per *ε' π' η' ζ' e' i' u* repetendum. quod non censeo. vix sensus elici posse videtur, itaque meas diuinationes si flocci facias etiam, non succensebo. dicendum quippe putavi mihi aliquid potius quam nihil.

ISOCRATE. IV.

836. d. *Erechthiensis.*] *τ' o' d' ε' ρ' e' χ' θ' e' i' o' s*, scilicet summi Pontifices erant, vel alibi, vel adeo Athenis, ciues neutiquam primarii, & qui tibicinibus alendis quastum facerent: esse autem aut haberentur, vt est de huius patre apud Philostratum & Suidam, ipsi *α' u' λ' o' π' i' o' i*. Interpres harum Vitarum Robertus Britannus perhibuit eum sacris mediocriam ciuium praefuisse. nimirum falso. Non ego primus de huius libelli vitis conqueror. Sed hic quidem mederi facile potui. Memineram enim apud Stephanum in *ε' ρ' e' χ' θ' e' i' a* legisse me, *ε' π' ε' i' σ' κ' r' a' t' e' s* *ε' u' ε' ρ' e' χ' θ' e' i' o' s*, & insulsus librarius literarum sectatus similitudinem, locum corruptit, notiore *α' ρ' χ' e' r' e' i' o' s* voce pro *ε' ρ' e' χ' θ' e' i' o' s* ingesta.

Ibid. e. *Myrrhinusio.*] *μ' y' r' r' i' n' u' s' i' o*. post haec verba, aut haec, aut his respondentia extrita sunt *α' ρ' χ' o' n' o' s* *Α' θ' i' u' n' η' s*, *Λ' u' s' i' o' n* *μ' i' λ' u' s*

ν' i' a' p' r' o' s. Remita habere, facile deprehendes. Dionysii Halicarnassei de hoc oratore inspecto libello. *κ' e' n* quoque scribendum est, non *κ' i' o' u*. Fuit enim natus Iulide Prodicus, in insula Ceo. Suidas & multi alii. Hoc mendum & alibi haud raro obrepit.

Paulo p. st *β' o' t' a' n' o' s*.] sic & scriptus nomen mihi suspectum.

837. a. *Orationes composuisse.*] *l' e' g' i* *α' m' o' i' s* *Δ' i' m' e' λ' e' t' i' k' a' s*. Eadem coniectura fuit doctissimi amici nostri Wolbi, quem vt virtus eius singularis, & doctrina merito suspicienda poscunt honoris causa nomino. Quid enim sit *μ' e' m' a' r' t' u' r' i' k' a' s* in hoc loco? Et pro *ε' i' p' a' n*, *ε' i' π' i' n* legerem *δ' i' a' n' o' n* *δ' e' i' s* vt cunq; potest ferri, et si *α' δ' i' o' n' o' n* idem mecum malit.

Ibid. d. *Leges Aethemien.*] *μ' o' d' e' t' e' s* *Α' θ' i' e' n' α' i' o' i' s* aut nominatio h h h h ij

casu est gentile legendum, aut legendum est *νομολογίας* quod mihi magis arridet. Illud porro *μοναί* vitiosum est. Quid si legendum sit *χρηματικῶν μόνων*; Sed summa fieret praegrandis. Denique infra est, ipsum docuisse decem minis: quas pro mille accipi drachmis, si centenarum drachmas (quod nouum non est) in minam veniant, non video quid veteri: Scriptus *Χρηματικῶν* habet.

Ibid. f. Ad Philippum.] Τὸν δὲ περὶ φιλιππῶν etiam scriptus habet *πέντε*, sed non arbitror eum plures ad Philippum orationes scripsisse. Caterum proxima periodus distinctionibus plane erat sca data. Quod autem de opibus dicitur, haud dubium est ad Isocratem, non ad Aphareum pertinere.

838. a Ad instruendam irremem.] περὶ μαρχῶν reponere ex sententia. Infra ostenditur, Plathanen Hippia oratoris vxo-

rem fuisse, vt non vsque adeo sit difficile sententiam elicere: verba mutet cui licet aut liber.

Ibid. c Qui in globum.] βλέπντες non βλέπουσα. scriptus recte. Mox pro ἀκρωτηρίω ipse quoque ἀκρωτηρίω mallet.

839. a Diphorum, hoc est bis.] διφορον scribe. nihil arguti, διφορος quidem in se habet. & biga interpretis nihil ad rem. διφορον autem legendum, facile ex ioco patet, vt quia bis attulisset mercedem, non iam Ephorus, sed Diphorus dicatur, ludente in verbi sono Isocrate, vt sit bifer, ὅθεν τὸ δις φέρειν. Mox vbi ὑποδείκνυται χρεῖας legitur, ego mallet *ισοείας* legere cum Wolfio meo: notum, in fine *κρινόδης* scriptus, non *κρινόδης* habet. Pro Vficie Sosiclem legi debere, VVolfio adsentior, morem nominum sequens.

ISÆO V.

739. e Quas habuit contra suos tutores.] Hoc ex historia notum est: itaque scriptum librum eo libentius securus sum, qui *ὁμηροποικῶν* expresse habet. Quid enim sunt λόγοι ὁμηροποικοί; aut quid hic faciunt? Ex iis quæ Isæi orationibus præfixa sunt, καὶ τὸν Πελοῶ. πολ. legendum apparet. non *μὲν* permu-

tatio librariis vsitata est. Apud Suidam legitur, absque mercede Demosthenem fuisse ab Isæo doctum quod considerandum puto. cerre ex vita Demosthenis, qua Ciceronianæ a nostro opponitur, satis constat, ne minore quidem mercede discere potuisse Demosthenem.

ÆSCHINĒ VI.

840. a Cothocides.] Scribo Κοθωκίδης non *κοθ.* quamuis in scripto etiam sit. Sed secutus sum Philostrati lectionem, & Apollonium, alterumque qui vitam Æschini præfixam scripsit, Suida etiam Κοθωκίδης habente, & apud hunc literarum ferie dubitationem tollente.

Ibid. b Alciamantem.] Αλεωδάμαντης. apud Suidam est Αλκιδάμαντης ἢ Ελαίπυ. & eius mox in Demosthene fit mentio. atque adeo in altero etiam Plutarchi Demosthenē,

vt qui Demosthenem eruditit: itemq; in Lucianica Demosthenis laudatione. itaque Leodamantem missum feci.

Ibid. c Probalanthus.] προβαλλανθίου lego προβαλινθίου. Est enim *δῆμος* Pandionidis tribus Probalanthus, vel Stephano teste. Proballusios autem & Probalecios non notii.

Ibid. e Aphobum.] Αφῶβον forte Αφῶβην, vt Apollonius in vita Æschinis, qui & φιλοχόρη alterum appellat.

LYCVRGO VII.

841. e Scriba ciuitatis.] γραμματεῖς. Hæc vox omissa locum totum confuderat. Est autem in scripto & Aldino.

842. c Calei Abronis filius, curia Batenfis.] βατηθῶν. Sic & supra initio, & hic scriptus. & Suidas ait Baten *δῆμον* Ægeidis tribus esse. κατὰ δὲν vero nihil est, mox pro αἰεζωνίος lego Αἰεζωνέος. hic enim *δῆμος* est notus.

843. c Quibus substruebantur.] μεσοκλειεῖς, nimirum κίονες non μεσοκλειεῖς. Vide Pollib. libr. 3. cap. 11. Onomast.

Ibid. d Status liberi.] δουλείας. ἐπικαλ. Videtur aliquid desiderari. Ibis auis est anguibus infesta, ita Lycurgus nialos tollebat. Videtur esse senarius ex comædia aliqua. & *ἔειν* legendum. sed & ὠ inferendum est inter ἀδάναιται ἐρεχθίδας.

Ἐναντιμείν in fine non commode legitur. nisi datiuo casu dictum est, vt φρεασπί, & alia. Nam *ἰουονιμά* tribus Pandionidis *δῆμος* est etiam Stephano. Ego scripsissem *ἰουονιμέος*, vt Παυανίεος.

DEMOSTHĒNE VIII.

844. a Gylonis.] Γύλωνος ex ipso Plutarcho sic emendare in promptu fuit. Attice δὲ ὁ δῆμος scriberetur. sed quia hoc sæpius hic repetitur, & apud Laetium quoque in Polemone, & alibi sic legitur, in medio relinquo. Et quia huius summi oratoris vita cum in Parallelis Plutarchi copiose est descripta, tum alia extant de eadem permulta, non sane volui hic nimis esse accuratus. Vide autem nonne pro ὅτι πνεύσιν ἢ πνεύσιν ὁμοειδήσιν ἄνθρωποι λέγονται, legi debeat ὅτι πνεύσιν ἄνθρωποι. In historia de Callistrato ἐμπαιδίου vocabulum est mendosum. Vbi succurrere non potui extemplo, asteriscum alleui.

844. d Literam R.) Ridiculus error est in *ῥώμῃ* pro *ῥώμῳ*. Interpres: Et ita facultatem dicendi consequeretur. Caterum vide an pro ὁμοποιήσασιν non sit legendum ὁμοποιήσασιν, vel ex Cicero- ne notum est, Demosthenem suæ artis (rhetoricæ nimirum) primam literam pronunciare aliquando nequiuisse.

845. b Lamachum Terinaum.) Τριναρία in altera vita est *μυρριναίου*. forte *μυρριναίου* à Lemni urbe *μυρριναίου*. Fuerunt & Attici, *δῆμον* μυρριναίου. Ternia urbs est Italica, de qua Stephanus & Plutarchus in consolatione ad Apollonium, Elisium Terinaum Italum appellat. Sed id huc non puto quadrare.

846. d. e In Æaci templo.) Τὸ Ἀἰακείου scribe ex Plutar. cum δὲ ἀκρωτίον nihil sit: nec sciaque vbi confederit, qui ad Actæum confederit, vt habet Britannus.

847. d Decennio post.) δεκάτω ἔτη. de meo adderem *σένον* autem scriptus habet pro *πένον*. liquet.

Ibid. e Ab Ephialta.] scribe *ἐφιάλτου* legebatur *Ἀφιάλτου*, & in scripto aliquantò rectius *Ελεφιάλτου*. Ephialtu nomen etiam alibi in historia Attica occurrit, sed Demagogus iste Ephialtes, qui Perficam tractat Pecuniam, in Hyperidis vita nominatim commemoratur.

IN HYPERIDE IX.

848. d Alphenum.) Αφηνός. scriptus Αφηνόεις, & sic infra habetur.

Ibid. e Honoribus.) Διουσῶν Τιμῶν, non *τιμῶν*. Aldinus & scriptus recte. Caterum obiter hoc monere lubet, ex hoc loco intelligi posse, quid sit quod in fine Demosthenis est *ὑπομνήσασιν Διονύσιος*.

849. b Purgauit se de.) ὅθεν δὲ ἡρώς sic ex scripto. (& sententia quidem postulante) corrigo. sed ex sentu & iis quæ præcæferunt Γλαυκῶ ὅθεν πνός δὲ scribendum.

850. a Scimus Antip.) Ὅσα δὲ. malim *οἶδα μὲν*. sed non ita multum refert. Paulo supra Leosthenem pro Demost. ex historia belli Lamiaci reposui, quæ vel è Phocione Plutarchi nota est.

IN DINARCHO X.

850. b Asiam peragr.) ἐπὶ ἡμῶν sic recte scriptus, quod in impressis in *ὁμή* degenerat.

Ibid. d Recusaret βυλομένον. Equidem contenderim legendum *βουλομένον*. Non enim (puto) accusasset Proxenum, si

is vltro de facto domi suæ furto se inquiturum recepisset.

Ibid. e Contra Aristog.) ante *ἀετοχίης*. addendum *ὁ καὶ*. Ea enim extat oratio Dinarchi.

IN DECRETIS.

Ibid. e. Leuconensis.] pro Δευκονείς scribi debet. Δευκονεύς. Sic supra in Demosthene bis, & infra Suidas, ante εὐς infert. se ibit enim Δευκονεύς. δῆμος τῆς Λευκόνδος οἱ Δευκόνιοι. infra τῶς, ante ἐλευσίνια addo, & τῶς δῆμογ. lego. Sed & alia sunt manca.

8. 2. a Stratoles Euthydemii F.] scribendum fuit Εὐθυδημου Διομηδέως. scriptus & Aldinus habent εὐθυδημου Διομηδέως. vt

cur corrector εὐθυδημου Διομηδέως scripserit. idque interpres amplexus sit, non possum conicere. Sed legendum est Διομηδέως cuius δῆμου supra quoque in simili errore abolendo fecimus mentionem.

Ibi. b. c. Imperfecta.] ἡμίτερα non ἡμετέρα. Sic scriptus, & supra quoque opera intellige semiperfecta, ἡμιτελέα.

IN REPVGNANTIIS STOICORVM.

1033. e. Hic ergo est.] τῶν οὐδ'. Nisi quid deest, πῶς τις videtur omnino scribendum. et si τῶν etiam legi potest αἰαφορακῶς. moxque τῶν μάλιν. non ὅτι 1034. c. Vt Plato.] Locus est in Protagora.

1036. a. Causidicorum in morem.] κακοδῶνα. Hæc vox vitiosa est, sententia non obscura. Murilum est etiam ὁ λόγος. Ego video in plerisque vitiatis quid sit sequendum, idque mea versio (nisi fallor restabitur) Sed commentarios scribere heic non iustitiam res sunt obscuræ, & non tales, quales breuiter Grammat. ca. aut scriptoris alicuius testimonio possint emendari. Sunt enim heic argutiæ contra spinosas Stoicorum argutias.

1037. e. Omissa clausula.] ἀρῆλαψιν. plane contrarium ἀρῆλαψιν. quasi vero non obseruare opportunitatem & modum suos discipulos iubeat medicus. paulo ante sic legenti sensus occurret. ὁ νόμος, εἰ μὴ δὲ προστάξει εἰ π. καὶ τὸν, &c. deinde εἰ δὲ μέγα lege meo periculo μέγα. Locus non est integer. Infra τὸν φάλλον, non genitio plurali legendum duxi. Et pro κῶμα π. repono κῶμα π. aliquanto post ὡς δὲ ἴν ὁ ἴμυτο: liquet. τῶς καὶ τὸ σφῆρον. ἄρα, lego καὶ τῶ σφῆρον, ἄρα, nolui omnium quæ corrigenda esse ex mea versione & iudicio liquet, rationem reddere.

1041. b. Idanthyrus.] Ἰδάνθυρος. In Apophr. legitur Ἰδάνθυρος. Apud Strab. xiv. Idanthyrus. Infra de communibus noticiis Ἰδάνθυρος, qui locus facit ad hunc explicandum apud

Herodotum libro 4. Indathyrus. Verba Chryssippi, quæ mox sequuntur, non sunt integra. Infra. ἀ γῆρας ἐπαρῆ. Sic castigabis. cum totidem litteris fœ de legeretur. ἀ γῆρας, ἀ ἐπαρῆ.

1044. b. Nam præter hæc.] ἐπι π δὲ. Versus Græcos integris bis ex fine libelli de audiendis poetis. Ego totos Latine posui. P. uolo infra τῶ ἀρῶν, ἡλυδῶ. Locus viciatus.

Ibid. f. Idem in exhortatoriis.] ἐν τῶ τῶς ἀρετῆς. Deest numerus libri, fuerunt autem aliquot. Et supra tertius citabatur. quanquam & absolute eisdem ἀρετῆς. Mox ἐ πὸ φάριν π, deest τῶ ἀρετῆς, aut aliquid tale. Post τῶ μάλιν, καὶ μὴ ἀρετῆς, & ἐ inferui, vt sententia cohæreret.

1047. a. In ornatu.] ἀρετῆς κόσμον legi, non patrio casu. Sed ὁ viciolus est: sensus ἀρετῆς requirit, & ἀρετῆς, non ἀρετῆς, ὅτι ὡς ἐπὶ λέγοντες. Si hæc recte habent, ὅτι ὡς ἐπὶ λέγειν est inconsiderate loqui quidquid in buccam venerit, nulla repugantiæ aut constantiæ habita ratione. Ego tamen loco verbi ἐπὶ puto scribi debuisse ἐπὶ λέγειν.

1048. b. Si agrotarut.] ἐ πὸ νοσήσαι. legebatur νοσήσαι. Sed hoc voluit Chrysippus, virtute præditis magna mala iuxta minimis tolerari. Itaque cum amissioni totius rei perditionem drachmæ opponat, intelligere autem malum non sit: sensus cum offensionis leuicula morbum opposuisse.

1049. f. Cum causam motus.] Αἰδέσθω. forte ἀ πον & ἐρέφονα, non ἐρέφονα: item non πεπρωμένοι, quæ vox Græca non est, sed πεπρωμένοι.

IN COMPARATIONEM TERRESTRIVM ET AQUATILIVM ANIMALIVM.

Dilogus est, colloquuntur Autobulus & Soelarus. Perlonarum notas ego perspicuitatis causa adieci.

959. b. Ad demulcendos.] Ἰνιτιο statim. ψυχῆς καλῶν. Tametsi fieri hæc potest lectio, mihi tamen magis probatur quod in Chomene legitur Plurarchi nostri hoc ipsum dictū referentis ἀρετῆς. quæ vox est elegantior, & οὐκ ἐν, ὡς ἐπὶ, καὶ ἐν, ὡς ἐπὶ, id est (vt vno verbo dicam,) blandiendo & demulcendo excitare significat, vt Suidas & alii testantur. & sic Aristophanes aliquoties in Equitibus vitur, vt cum lator ille se oraculo demulceri & ad remp. capessendum dicit excitari. τῶ μὲν λέγει ἀρετῆς με. δὲ μάλιν ὅπως πῶ δῆμον οἱ τῶ ἴμι ὅτι προσπῶν ἐγὼ. In Laconicis est κα καὶ ἐν quod nihil, puto signifiat.

Ibid. d. Et sub celo volat.] ἴδωται. Vox mihi valde suspecta, nisi si hic προσπῶν significat. Scriptus habet αἰάπ. & in margine, quantum ex reliquis (erat enim marginis extremum, vnaque cum eo litteræ abscissæ) colligere potui, ἀρετῆς πῶν πῶν χροῖον πὶ δῆμον) βουλεύματα. quod sane est multo concinnius. hi versus citantur etiam à nostro ἀρετῆς.

Ibid. e. Dignus supplicio.] ἴδωται. de hoc monui in annotationis adorat. 2. de elu carnium. ad ὄρκους habet ὄρκους, super scriptum scriptus.

960. a. Cum enim heri dixissemus.] λογισθεδ παρέξωμεν. Inter hæc deest εἰρηκότες aut tale aliquid.

Ibid. d. Cuius quoduis animal.] οὐ πᾶν γὰρ sensus requirebat inferi, & legi per interrogationem hoc comma quasi patenti fin.

961. c. Sed quasi parare.] μάλιστα, καὶ ὡς οὐκ εἰς θυμῶδου. Inter μάλιστα & καὶ scriptus habet optime interfecta hæc (si pro καὶ legas ἀλλά.) ἀλλ' ὡς οὐκ εἰς θυμῶδου πῶν χροῖον. Mox μάλιστα ἐμφάνει scriptus. μάλιστα autem, non μάλιστα stare potest. Et post φλαυρότητα ἔχει, aut aliquid tale deest. δυνάμεις etiam scriptus habet, & Aldus. interim hiat contextus. Paulo infra Δὲ τὸ λογισθεδ. locum ἴδωται pro δὲ scripto distina-

tionibus confusus fœ de vitiatum corriges vnus litteræ momento mutans.

963. a. Quantum homo prudentia.] In Græco heic homo dicitur ἰσχυρία animalibus prestare aliis. Sed ἰσχυρία plane est. eam vocem pro genuina ducere. forte ὅτι μὴ δέσ. nam & hæc tolerari, adeoq; laudari potest in iis, qui non sunt Promethei.

965. a. Munera rependens.] pro αἰπὸν δὲ & ὀδύνη legi αἰπὸν δὲ & ὀδύνη, è libello nostri de Fortuna.

Ibid. b. Dionysii Delphici.] ἀπὸ Δελφῶν. Impressi ἀδελφῶν scriptus φ. Græzus πῶν δὲ ἀπὸ ἀδελφῶν nepotes conuertit. quod si quis sequi vult, non contendo. Ego in libro de ciuilibus præceptis, & alibi etiam, similem errorem detexi atque sustuli. Sed & ἀρετῆς. ἡμῶν μὴ ὡς non cohæret. Deest ἴδωται aut aliquid aliud. Videtur enim dicere eos Aristotimo additulos esse.

Ibid. e. Est * alii.] ἡ μὲ ἀρετῆς. Hæc verba quin sint mutilata & vitiosa, dubitari non potest, & sane deesse puto aliquid. nam in hanc sententiam orsum fuisse Aristotimum piscium infestationem, vt alios steriles diceret (id est ἀρετῆς, pro qua voce ἀρετῆς subreperit) alios procreare contra leges naturæ. Si quis hæc verba ἡ μὲ ἀρετῆς, &c. accipere vult pro clausula forensi, non litigo, Sed à τῶ ἴδωται exordium quale sit, vides. præsertim cum statim alia lex Platonis citetur, quasi alia ante adducta, quæ nusquam extat. Amplius. Mox legendum εἰν ἀπὸν. est enim Heliodi vers 521.

967. c. Quod autem minutat suas res.] Locus valde corruptus. τῶ ἴδωται ἀνιμάτων. κερμάτων scriptus habet. quod non omnino improbari debere videatur, siquidem posterior lectio, cuius mentio sit à Plutarcho, constat vt κέρματα sim res minutæ quales etiam commortas formicæ in suas reconduunt cavernas. Quod ad priorem attinet, eam ex ipso Arato restitui, quæ in Valderiana est quam Moreliana plinior. ὄρκους, vtrobique legitur: recte scilicet, si cavernam ὄρκους significat, quod alibi nondum memini comperisse & luhhhh ij

spicabat ὄψις potius legendum. nisi forte quia cibum ὄψις significat, etiam cavernam μετ' ὄψις poeta significat, seu penum, ubi formicæ cibum reponunt. Festus Auienus (Neque enim hunc locum à Cicerone versum extare puto) sic vertit:

Cum proprias solers sedes formica relinquens
Oua cauis effert penetralibus, &c.

Virgil. Georgicorum ita:

Sæpius & rectis penetralibus extulit oua
Angustum formica tetens iter. -- quem secutus sum.

Apparet autem hos legisse, ut hodie legimus, ἐξ ὄψις. Quod ad aliam lectionem attinet, diuinare liber eam ἐξ ὄψις fuisse, qualia à diuisione & compositione vocum ambigua non in scriptis tantum, sed etiam in dictis occurrunt tam multa, ut Elenchi etiam sophistici inde oriantur. *Ibidem 38. Synceris & meris.*] ex scripto ἀσφραγιστοῖς, reponendum, cum sit ἀσφραγιστοῖς, pro elegante voce absurdum. Sunt & suspecta multa, quæ m' ito.

969. b. *Cursus flexibus.*] ἰσχυροῦς, scriptus, ἰσχυροῖς. quod quadrate opinor. Obiter pius lector notet Deucalionis columbam in Græcorum fabulis, de Noachica historia traditam. Paulo post οὐδὲ τὸ Πρωμάριον.] nisi quid excidit, οὐδὲ μάλλον.

Ibid. d. *Aquibus Hesiodus.*] Vide pag. vlt. conuiuii septem sapientum.

970. c. *Nis forte nihil iuris.*] Legendum est οἱ μὲν δὲ λυσιστάχοι. Scribebatur traiectis particulis, & perperam distinctionibus positis ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμ' ἄνθρωποι. Mox ὁ δὲ αὐτὸν δρᾶσαι scriptum erat. quod plane absurdum producit sententiam. Ego cum ad αὐτὸν viderem in scripto inferne allatum à correctore ἀσφραγιστοῖς, & canis proprium nomen existimavi, quale & Capparus paulo ante occurrit. Paulo post ὅτι ἄνθρωποι ἀσφραγιστοῖς. legendum ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωποι.

971. d. *Cernæ.*] ἰσχυροῦς. In scripto est ἰσχυροῖς, plane ad aliud animal relata hac calliditate. Sed id librario puto debere.

973. a. *Valde ridiculi.*] ἢ καὶ πολλοί. ἢ καὶ πῆρ πολλοῖς scriptus. Locus est obscurus versio mea docebit te quid sentiam. Quod de Iuliana ex Aristotele dicitur, est lib. hist. animal 4.9.

974. b. *Formicarum cavernam.*] μετ' ὄψις & μοχ μετ' ὄψις scribo. Legebatur μετ' ὄψις, & οὐ μετ' ὄψις, quæ cum nihil significarent, historiam in emendando secutus sum, quæ & infra in qua est. naturalis viginti sexta traditur, & apud Ælianum de anim. hist. lib. 6. cap. 3. Paulo infra in Orygii historia, Orygii habet scriptus, in magno, cum Orygii apud Aristotelem Ælianum.

975. c. *Exstinguuntur.*] ἐγκοπέσονται. sic legendū sensus docet, non βέβαιον. scriptus habet ἐγκοπέσονται, proflus vitio. Il-

lud autem quod sequitur οὐχ ὄψις ἀλλὰ κωιδὸν non satis assequor forte οὐχ ὄψις.

976. c. *Plumbi similis.*] μολυβδαίνη, non δὲ, quod tamen & in scripto est: sed in syllaba esset breuis. Omnia quæ ego vidi Homeri exemplaria habent. Iliad. ω. 80. Deinde verba hæc ἐπιπλάσθης δὲ ἰσχυροῖς. δὲ δ. mendosa sunt: quibus tamen voluit declarare cornu ante hamum filo annecti, ne morsu filum piscis abrumpeter.

978. a. *Vescam enim.*] scilicet ὡσπιν. Legebatur ὡσπιν, & in scripto ὡσπιν, quod quid sit, non assequor. Sed nimirum affinitas literarum κ & μ, errorem peperit.

Ibid. c. *Retrahi in se.*] legi ἔπαλιν αὐτοῦ ἰσχυροῖς. Legebatur mutilata voce πᾶν.

979. c. *Excepto ellope.*] ἔλλοπος. Hoc vocabuli poetæ pro quouis pisce sumunt. vnde piscari est ἐλλοπεύειν, Theocrito Idyll. Vide Eustathium in Odyss. μ. 252. & Athenæum libro septimo, ubi docetur esse cum acipensere eundem. quod idem est apud Plinium lib. 9. cap. 17. Et si in fine lib. 31. videatur negari. Certe descriptio priore loco tradita cum Plutarchianis optime conuenit. Et confirmatur hæc opinio Nigidii Figuli verbis apud Macrobiū 3. Saturn. 16.

981. b. *Eas amicitias componere.*] ἀσφραγιστοῖς. ὁ δ. Vtunque hæc coherent, sed puto legendum ἀσφραγιστοῖς ὁ δ. sic enim sententia erit concinna. Infra ὅτι δὲ ἰσχυροῖς. ὅτι pro ἔπιν legitur falso. Alteram enim causam refert, cur tam multi in Euxino nascantur pisces. ἀφ' ἑποῦ καὶ ἰσχυροῖς.] lego ἰσχυροῖς, aut κωιδὸν. De hoc pisce vide Eustathium Iliad. ω. 407.

983. d. *Tale quid in Delo.*] Δήλο δὲ ποτὶ. Versus est Homericus Odyss. ζ. 161. ad quem eleganter alludit locum. Quæ præcedunt de apibus admodum sunt vitiosa. Sequitur autem locus valde corruptus: neque vllam ad eum restitutum in scripto est auxilium. Quod ad nullum (siquidem is est Græcorum τεύχλα) attinet, est apud Athenæum esu eius Venerem extinguit, sterilitatemque induci, lib. vii. v. forassis Veneri is piscis ideo fuerit immolatus, & dicta ἀσφραγιστοῖς τεύχλα aut aliquid tale. ibidemque Diana sacer piscis dicitur. Abstuisse eo ut sacro Eleusiniis mystas, & Iuanois Argiæ amittitam, habet etiam libro nono Animalium historia Ælianus cap. 51. & 65. Sed his adhibitis reducia fortasse aliqua curari potest: capiti mederi non possum.

984. b. *Delphini in morem.*] Δελφίνος ἰσχυροῖς. forte ἰσχυροῖς, sicut legitur 7. Symp. cap. 5. pro ἀσφραγιστοῖς malim ἀσφραγιστοῖς. de Hesiodi caduere locus est mutilus. Sed integra historia sub finem conuiuii septem sapientum extat. Γοσθίδων.] Non scio qui sint, & an ἰσχυροῖς. ut sit in mare de saxis quibusdam Penthidibus præcipitata. Pro Σικωθου legi Κωιδου. & in insula & scriptura vicina. In fine libri Sophoclis verba coherent, inserto post ἀμφοῖν vel εἰ, vel ὅτι.

IN LIBRVM DE ANIMI IN TIMÆO PROCREATIONE.

1011. b. *Individua est.*] τῆς ἀμεριῶς. apud Platonem ἀμεριῶς legitur, cui τῆς ἀμεριῶς μοχ opponitur. Sed & τῆς ἀμεριῶς pro eodem paulo post ponitur. καὶ ante κτ' abundat, & εἰς ἀς pro ὅσας mendose legitur.

Ibid. c. *Alterum quietis.*] Legebatur μονῶν ψυχῆς, proflus contra sententiam. τῶν τῶν vocat nimirum μονῆς, quieris motui opposita principium, ut τῶν τῶν mutationis. Sic itaque lego hunc locum. συμμιχθέντων (ἰσχυροῖς, &c. τῶν τῶν) ψυχῶν γ. nec dubito quin sic etiam Turnebus legerit.

1013. c. *Tangi viderique.*] ἀπὸν ὄρατον. καὶ inserui inter hæc duo vocabula sic & Turnebus.

1014. a. *Quod alienum.*] ἀσφραγιστοῖς τῶν ἀλλοθῶν τῶν λόγων. illud ἀλλοθῶν plane repugnat sensui. ἀλλοθῶν aut aliquid tale requiritur.

1014. d. *Quæ ab eo.*] ἀπ' αὐτοῦ. malim ἰσχυροῖς. sed quia aliquando istæ particula confunduntur, non contendo. qui confusionem librariis, non autoribus imputandam credent, ἰσχυροῖς reponent, dixi de hac re alibi.

Ibid. f. *Quo pacto id defendent.*] ψυχῆ * γὰρ οὐ ἴσθοντες. quo eandem modo inebuntur. Turnebus: siue meliorem lectionem, siue coniecturam secutus, quam valde probo, & si quid legendum duxerit suspicari lubricum. Post verba Platonis ex ipso autore corrige, ac nostra versione: & quidem non vno loco. sed compluribus.

1015. d. *Ignorans Eudæmus.*] Videndum an is Eudæmus sit, qui supra Eudorus legitur, ut & infra de mediocritatibus.

1017. c. *Quam mundum.*] ἰσχυροῖς * ἢ τῶν τῶν. Quin magna hic de libro sit facta iactura, ne obscurum quidem est. ego indicare id allitis asteriscis potui, nihil præterea. Numerus autem, qui à Pythagoreis γάμος seu coniugium vocatur, is est qui varius: ut cum aliunde tum ex libro de Et apud Delphos notum est. Vide etiam secundam quaestionem in problematis Romanis. Nam alia ratione etiam senarium γάμον dici infra intelliges. Sed quæ asteriscum subsequuntur verba, plane sunt mendosa. quod vel ex eo perspicuum fit, quia negatur quadratū numerum, ternario ad unitatem adiecto, effici, quo falsus dici potest nihil. Dicā quod conicio. Numerus 36. ut est apud nostrum in lib. de Iside & Osiride, παρακτῶν seu quaternio Pythagoreorum, ac sanctissimum iusiurandum habebatur. Cuius cum hic fiat mentio, non dubito quin de eius constitutione egerit Plutarchus, & ad ψυχογονίαν à Platonis Timæo discrepantem accommodatū. Is autem procreatur ex duabus primis quas vocant progressionibus quatuor terminos cōprehendentibus, minimos scilicet numeros, hæc impares, altera pares. nam & unitas hic pro numero habetur.

Imparium 1 3 5 7 Progref.
Parium 2 4 6 8 fio.

Voluit autem (ut conicio) Plutarchus ostendere qua tuo syzy-

fyzygiis (quibus omnes numeri, vt expositi sunt, in vnam contrahuntur summam) istam tetradyn colligi, quatum tres prima neque pro se ipsa, neque inter se copulata quadratum gignant numerum. Nam 1. & 2. sunt 3. 3. & 4. sunt 7. 5. & 6. sunt 11. atqui neque 3. neque 7. neque 11. neque rursus 10. (vt 1. 2. 3. 4.) 14. (vt 1. 2. 5. 6.) 18. (vt 3. 4. 5. 6.) 21. (vt 1. 2. 3. 4. 5. 6.) quadratum nullum referunt numerum. at si quarta syzygia, quae ex 7. & 8. colligitur, nimirum 15. tribus prioribus addatur, iam liquido quadratus numerus 36. constituetur. Ex his facile iudicabit lector, primae syzygiae mentionem excidisse, & secundae nomen: vbi pro μῆς sit περὶ ἄδος legendum. & πῆρην μὲ ἄδων, & η, & c. Idem intelliges octo primis numeris ordine expositis, & binis coniunctis: sic

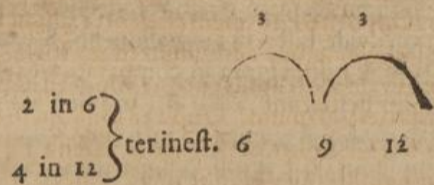
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.
3 7 11 15.

Ita ipsa syzygiae quoque, primi quadrati numeri (qui est 4.) intervallo aequaliter se consequuntur. Caetera studiosus arithmetices dispiciat, mihi monuisse satis est hoc loco. non enim scribo commentariam. Paulo post ἐπιτομήν πρὸς τὴν ἀριθμητικὴν legendum, ὅς ἐστιν, sicut & infra pag. 639. habetur. Sed librarius eam descriptionem omisit: nos in gratiam lectoris id quoque laboris sumpsimus. Sic ergo habet.

3. 9. 27. tripla }
1 } progressio.
2. 4. 8. dupla }
Summae 5. 13. 31.

Harmonica

Arithmetica.

1018 a. *Figura* κ μ β ο.] ἐστὶ τὸ μ κ μ ζ β. Hæc inferui, cum res ipsa ita signaretur, sicut & illud, π δ ε α λ μ κ, ε ζ, atque adeo vt loco lucem adferam, digamma ei accommodatum subiiciam.

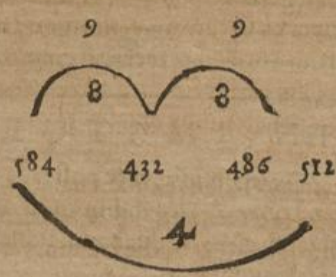

Ibid. b. *Quot diebus*.] ἡ ὄσσοι. Aldinus ὄσσοι. nescio vnde tam poetice: & μῆρας pro diebus. lego ὄσσοις ἡμέραις. Mox ἐφ' ἐπέξει ἀρχῆν. lego ἀρ'. Mox posterioris ἐπὶ τῆς περιόδου τῆς ὀκτώ, καὶ ἀφ' ἑξαμηνίου, temere inculcatum est, ideoque expungendum. Ibid. d. *Vi media ad summam*.] ὁ μὲν μὲν ἐστὶν ὑπὸ τῆς. sic omnino est legendum. non ὡς νῆπι τῶς μὲν ὡς, vt enim ex proportionibus sesquialtera & sesquialtera duplam componi constat, sic ex δσζ. πσδραβν & δσζ. πινπ componitur integrum δσζ. πασων. nam Gsolreut (verbigratia) & gsol re vt, distant δσζ. πασων cum a G ad c sit quarta vt vocant, a c ad g quinta. Sed & quod de medietate harmonica proxima pagina subsequitur, meam lectionem tutatur. ex mea translatione & hæc & alibi, vbi in aperto res est, colligetur quid senserim & defendi posse arbitrer.

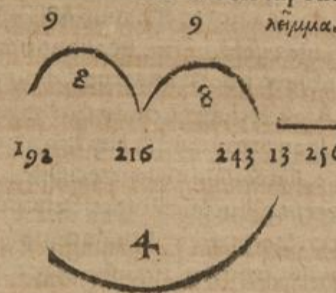
1020 a. *Cum autem dixisset Plato*.] ἡ μολίων δ. Hunc locum ex Platone & Procli in eius Timæum commentariis restitui. ὅτι pro αἰν scriptum fuisse inepte, patet.

Ibid. c. *Habet sesquioctauum*.] ἐπιγδων ἔχων ἴη. Dubio procul insigni menda est fœdatus hic locus, & obscura sunt reliqua, neque admodum (si quid video) à Timæi Platonicis interpretibus horum sententia vel intellecta vel expressa. Primum hæc sic lego, ἐπιγδων ἔχων ἴη, καὶ οὐτως πινπ. Sunt enim continue proportionales numeri sesquioctava ratione 64. 72. 81. At volebat de Platarchi quidem sententia Platone inter extremos quorum alter alterum eiusque trientem contineret, hoc est inter duos sesquitercios duos sesquioctavos continua proportione interlicere, quam ad rem ierant futuri oppido apti, si per senarium multiplicati essent, de

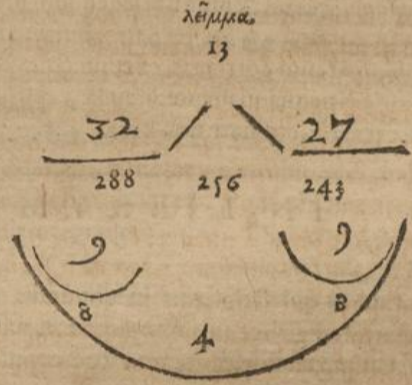
cuius dignitate supra fuit dictum. Ita enim 64. erat in 384. euasurus, itaque omnino ea habituta, quam Plato requirebat, progressio.

Δείμμα autem erat futurum 26. quantum scilicet 512. vltimus penultimum 486. excedit, at δείμμα 13. modo esse debuisse, supra est explicatum. Itaque, non 384. sed 192. primum numerum ponit Plutarchus, ex 3. in 64. productum, cuius rei causam ipse tradit numerorum hæc est expositio.

1021 f. *In numeris est inter 256. & 243.*] ὁ ἀριθμὸς τῆς σκ. Hæc ὑπερέχουσι πρὸς αμγ, aut aliquid tale excidit. Sed & mox ἐπιγδων pro octava parte à librario potius quam autore positum puto pro ὀγδων aut ὑπογδ. Non piguit autem alterius sententiæ delineationem subdere: quæ quidem mihi neque minus concinna, neque minus mathematica quam prior videtur.

1022 c. *Nam sesquialtera*.] π δ ἡ μολίων. Verba sunt depravata, sententia non multum detrimenti passa. Sesquialterorum, inquit, mentio postmodum à Platone fuit neglecta, quia compositis seu additis proportionibus sesquialtera & sesquioctava, statim sesquipla emergit, nam proportio quæ scribitur addita ad eam quæ notatur gignit proportionem hoc est sesquialteram, quod norunt eruditi. Lego itaque sic, π δ ὀπσρεπυ τῆς ἐπιγδων πσρεσδμάνε συμπηροδπει ἐπὶ ἡ μολίων, mox ὅμιν αἰ αὐτῆς προ ἡμῶν restituere. manifestum hoc, & sic Turnebus qui & in fine paginae πινπσὴ nobiscum legit, & ὅσσι. In quo nimirum respicitur ad χ illud siue χασμὸν qui in Timæo commemoratur.

Ibid. d. *Pares & plani*.] ὅτι * κατὰ τὴν αὐτῆ. Defunt multa, quæ haud dubie de numerorum elegantem habuerunt progressionibus & harum comparationibus commentationem. sed quid facias? 1023. b. *Qui harmoniam*.] ἀρμονία πσρεχοντα. Omisit hæc Turnebus, quia mendosa erant, & legebatur ἀμδρπια. Ego ex ea quæ sequitur sub huius libri epirome titulo ecloga hunc locum correxi. 1024. d. *Ipse motus diuersus*.] ὡς δ π δ προν. Turnebus legit, vt versio eius suggerit, ὡς δ π δ προν οὐ κίνησις, ἀπσπρ οὐ δὲ σάσις, aut forte ἐπ ταν τῆς σάσις, nam recepta lectio est vitiosa, lege οὐδὲ ταν πινπσσις, quomodo plane in ecloga habetur, & sententia si gignere videtur, paulo ante δδζαε ὀδρβρε, non αὐ δρβρε, legimus maxime ob vocem πινγμῶος. Sed & illud alterum quod defendi vtcunque potest, relinquimus. 1027. c. *Quarum vna eadem parte*.] Hunc locum ex ipso Platone, vt & alia multa, integrauimus.

1029. c. *Bestiarum coagula*.] εἰσὶν αἰ πινπαι, pro εἰσὶ καὶ πινπαι lego. & tamen non coheret. & supra δ' ῥεος pro ἀρίσσις, h h h h iij

ex sensu. Iam κατ' αἴτιαν non est obscurum quin ἀπαξία pro manarit, & ἀποφασίαν pro ἀποφασίαν. Paulo post τὸ ἡ πάσι θεοῖς vitum est, suspicor legendum τὸ ἡ πάσι, οἱ δὲ, &c. & ἀσπίδων non dubito quin res poscat, non ἀσπίδων, quod nihil est. Sant autem & alia partim à nobis correcta (vt cum τὸ αὐτὸ pro πύ-

πυ, pro διαρούσης ἢ τὰ καθεύδου, scripsi διαρούσης, τὰ ἢ καθύλη καὶ τὰ καθεύδου. item pro ἀπαρτησίμεθα παρεπιτησίμεθα) partim ob obscuritatem, & ne nimis temerari videremur, in medio relicta. Nam quæ subiungit r epitoma, epitoma non est, sed decerpta quadam ex libro fragmenta.

IN AMATORIIS NARRATIONIBVS.

772.c. Phido.] φιδῶν legendum, vt & postea. Ibi.c. Karapere.] συμπαρπάπη legendum, non σαι, nondum enim rapuerat, sed raptione in meditabatur. Post ἐπιπύμασιν autem deest οὐδ', aut tale aliquid. 774.d. Glifante.] Γελασιεύς. Apud Stephanum & Strabo-

nem libro nono, pro simplex legitur Γλίσις. sub finem huius narrationis κλέσις mendose, quanquam id fecit sit Politianus, infra τὸ δὲ pro τὸ εἰ πρὸς ἑλικ. repono & Θεβαῖοι pro Θεβαῖοι, non tam Stephani auctoritatem, quam analogiam fecurus.

IN QVÆSTIONIBVS NATVRALIBVS.

911.c. Quæstiones naturales.] αἰτίαι. causa enim redduntur eorum, de quibus est quæstio. Sic sua problemata Romanorum recum ἀπᾶ vocat autor in Romulo & Camillo. Ibi.d. Ut Laito visum.] λαίτος. sic aliquoties legitur. quis autem fuerit, si nomen hoc est integrum, dicam vbi comperit habuero. Arati versum ex Arato corriges. 946. In quæstione quarta vide an pro ὑπερδύσεα ὑπερδύσεα scribendum sit, vt 4. Symposiac. 2. sed & illud eodem recidit. 93.d. Euomit ore suo.] Locum Homeri ex ipso autore emendabis. Odyll. 1.322. & 71 pro π seculu inducente substitues. 924.a. Bis tantum appendat.] ἰσαμένον. appensum in trutina examinatum. id enim est ἰσαδαι, quod monui ne quis Græca cum Latinis comparans, de hoc loco in dubium ventat. Sc Plato Εὐπύφρ. ὅτι τὸ ἰσάδαι ἐλθόντες, τὸ εἰ τὸ βαρυπύφρ καὶ κορυπύφρ ὁσπερ ἰσημέναι. Illius ergo fontis aqua by eme bis tantum atque æstate appendebat. Caterum considera, an non in fine huius problematis rectius μαλακία legeretur quam μαλακί. Sed in tam breui libello multa sunt mendosa, quæ lector facile deprehendet. 925.c. Truicium.] τριπύφρ. Nisi fallor, hunc versum octonarium Iambicum etiam legi. Aiant adfiduo.] αἰαντὸν. Vide num legendum sit αἰαντὸν, ἢ πῆ ἀλλοις οὐ τὸ ἀπὸ πλάτῃ, τὸ εἰς τὸ τῶμα. Ὁ δὲ ita enim vt eunque coherent omnia. Sed cum corruptis, ex coniectura aliquid remedium referre sit res nequaquam pœnitenda, qui succenseat nobis, si quid excideat, diuinare non licet.

Ibid.e. Caernosa.] ἀθρλωιάδης. mendum est ἀθρλωιάδης. Ergo ὄφιν legi. scribunt Græci ἀθρλωίω genus siue apis esse, siue vespe, & eorum opus ἀθρλωίον vocari. notum est autem foraminibus esse refertum ceterum illud opus, quæ melle implentur, itaque suspicor ἀθρλωιάδης esse multis foraminibus apertum. Anstoph. in Vespis ἀθρλωίω pro domibus posuit, caernas scilicet. τὸ εἰς τὸ πύφρ non probo. Mallem εἶπ' ὄφιν, aut ὄφιν πολὺ. Cur vsq[ue]] τὰς ἀρκίαις, non ἀρκίαι. Aldus habet πῆς, quod si legas, expungetur ἔχειν, proxima quæstione. Ibid.e. Origani.] ἰσθίου ὄριον, forte ἰσθίου ὄριον. 928.b. Herbam edunt.] ἰσθίου ὄριον, ἢ να. hæc restituo pro ἰσθίου ὄριον, ἢ ὄριον καὶ. neque magnum est inter falsam lectionem discernen, & eam quam veram esse vel ex Eliano potest cognosci. vide historia animalium lib. 8. cap. 9. & lib. 5. cap. 46. Quin & noster supra in comparatione terrestrium ac aquatiliu bestiarum, κωίς δὲ (inquit) πᾶσι πῆ καθεύδοντες εἰς αὐτὴν χολιχῶντας. Atque ex eo ipso loco ἀσπίδων pro μασπομένω reposituris vo. e inutili & superuacanea: est enim ibi ἀσπίδων. 929.a. Nihil dentium auxilio.] ἀρκίαι. forte, ἢ ἀρκίαι δέοι τῶν ὄφιν. Ibid. b. Plerique horum.] οἱ πῆλοι locus mutilatus, vt & sequens quæstio. Mediolanensem codicem, ex quo & hanc, & sequentem, aliasque insuper octo quæ nobis desunt, vertisse se ait Gybertus Longolius, videre mihi non contigit.

IN LIBRVM PRIMVM CONVIVALIUM sermonum.

I Nter philosophos qui scripserint in conuiuio disputata, Pityanis refertur. Ego hoc nomine nullum noui philosophum, & vocem appellatiue accipere π & @ copula non sinunt, neque (vt puto) sententia patitur. 612.f. Equidem sunt] ἀμα γδ legendum est. & melius quadrat quam si ἀλλ' οὐ γδ εἰν legas interrogatiue, nam recepta lectio non potest stare. 613.a. In conuiuio.] vox πάροινον aliquid ab ebrietate profectum significat, non quod in conuiuio etiam sobrie diceretur, itaque eo sublato παρ' ὄινον scribes, ne quis ex vitioso loco (vt fieri solet) nouam obseruationem cudat. Ibid. b. Legibus imperato silentio.] ἡ θεομοθέει πῆ. non vacat mendo hic locus, & θεομοθέει quid rei sit, non plane puto scripi posse. Ex antiq[ui]tate liquet, Oresteum conuiuium vocari, in quo, ne homo scelerosus admitti peteret, altum seruaretur silentium. Quid si ἀθεσίω σιωπῆ legendum recte somnio. Quo modo exceptus conuiuio Orestes fuerit, nondum solutus scelerare, licet apud Athenarum legas lib. 10. & Suid. in χῶεις. Sed apud Euripidem præstat in Iphigenia Taurica legere, vbi ipse narrans, hæc inter alia dicit: Σιγῆ δ' ἐνεκτῶσαντ' ἀπόφθεγκην μὲν οὖν Δαίτις ἄρ' ἰμῶν, πομπῆς τ' ἀπὸ δῖα. Iunius hic neque mihi, neque (quantum video) sibi satisfecit. Quis enim videat omnia. Apud Macrobi. 7. Satur. 1. ad Areopagiticum iudicium refertur, ineptius quidem, & conuiuio minus accommodate. alias illud caput hinc magna sui parte exscriptum apparet. Denique Orestis conuiuium diserte describitur infra libro 2. συμποσ. cap. vit. πόπις legendum, non πόπις, satis constat Sed & pro εὐτυχῆς malim ἀτυχῆς legere, aut saltem ἢ omitttere. nam non male agitur cum in dicitis, quoties iis licet silentio suam insciam tegere: quam si loquendam esset, celare nullo modo daretur. Res est nota. Paulo post pro ἐργασίους, quod erat monstrum, Ἐργασίους restituo, non enim ignobilis est apud Plato. Hermogenes. Post τὸ πύφρ ἰσθίου ὄριον legendum, nam sic solent Græci, non πύφρ.

614.b. Succis imbuta aqua.] ἀποθέρμασι πῆ. Librarius per incuriam loco vitium non à quouis animaduertendum obrulerat. Vox est medicis non ignota ἀποθέρμα. ἀποθέρμα quid herba sit, nescio: neque statim pro verbena accipio quamquam eam magis incantationibus & lustrationibus adhibitam non nego. Ita quidem vt hic, etiam apud Eustath. in fine ferme commentarii in Odyll. χ. legitur: & apud Varinum in Lexico, eius verba referentem. ἢ quoque ante ἀποθέρμα, non admodum probo. Ibid. c. In tabula.] καταχευμένω. Locus vitiatu. Sed fabula etiam pueris est nota. non multo post τὸν κωίφοντα omnino legendam, non κωίφοντα. Fuit enim vt Vitis Auxomenos, & alii, ita & Cornupeta seu cornutus Sophisticæ farine syllogismus de quo alias. 615.b. Asaron appellabat,] pro ἀσάρων lego ἄσαρον. qui mihi non dabit myrtum esse quæ vocetur asarum, is ostendat esse, cui asareo sit nomen, ab ἄσῳ, canam. nostrum non paulo commodius potuit deduci puto: quamquam etymon hoc ab autore ad rem notam accommodatum, non à re ipsa deductum videtur. Plinius asaron inuenio vocitari. quoniam in coronis non addatur. 21. 6. Iunius ἀσάρων habet, quod vnde vel quale sit, non satis video, pro ἰσθίου ὄριον legendum ἢ ἰσθίου. Ibid. d. Adbiberant.] Hæc legendum ἰσθίου ὄριον. percussu aliquantulum, interpret. putant enim recte legi ἰσθίου ὄριον, at qui talium non est ridere affatum, & ea agere quæ hi agebant, & cur fuissent homines inepti ob ambitionem percussu? Ego verbum huc quadrans substitui, quo eodem profus modo lib. de repub. secundo vsus est Plato, vbi & alii sunt. Etenim, inquit, multi aliquantum subbiberant, vel adbiberant enim multi eorum sic satis. Est enim μετρίως ἰσθίου ὄριον, citra ebrietatem vino indulgere. paulo infra τὸ δὲ εἰς τὸ πύφρ dictio postulat, non ἢ. & μέλειν pro μέλειν reddidi, curæ esse. 616. b. Qui eo minor est.] Quanquam plurimi, vt pat est, à mo fit Adrianus Iunius litteraturæ cultioris decus, & optime de rep.

de rep. erudita meritis: tamen hoc quidem ei minime assentior, quod vocem δυντρεύνω quasi subditiā loco mouit. & δυντρεύνω eius loco substituit, eumque Latine dixit, qui missus apparat. neque libet huius versionis initium demonstrare, cum neque nesciatur δυντρεύνω esse diuidere, portiones distribuere, dictosque δυντρεύνω τὸ διατρέψαι καὶ διαίμαιν (vt sub finem libri secundi huius operis Plutarchus etiam testatur) & nihil hic loci sit δυντρεύνω. Nam hoc voluit Plutarchi pater: si conuiuiā à praebitore collocentur: ea ratione & digniori honorem deferri, honestiore loco dum accumbere iubetur: neque id eum qui posthabetur, & inferius collocatur, ægre ferre, cū hunc non praeipuisse locum superiorem, sed iussu Symposiarchæ cepisse videat: itaque ipsum adsuescitur, ac discere vsu locum dare & cedere potiori, cum hanc in conuiuiis honestiorem tenere animaduertat. Est enim δυντρεύνω secundū locum obtinere, δύνω φέρειν: sicut τρεψύνω primas ferre, & δυντρεύνω hoc ipso cōpote commemorantur (ne quid aliunde afferat) itidem vt τρεψύνω τὰ τρεψύνω. Hanc loci sententiā cum elegantem tum geminam esse, omnes mihi existimo eruditos ad stipulatores fore: eamque indicare habui necesse, ne quem Iunij autoritas abduceret & ad mutandum impelleret. Item & Biantis factum, delatum sibi arbitrium de amicorum lite recusantis, male expressit, διαίψαν cœnam vertendō. Sed persequi ista non est huius loci. Restituo etiam τὴν λεγόμενῶν. Sic enim proverbia solent citari, non ἀγομένῶν. Lacunas autem, quia nullus codex suppetias fert, ita vii inuenio relinquere coactus fui. ferent hanc mecum eruditi fortunā, dum aliquis aliunde impleat. Ipsum quoque Iunium video de multis ita desperasse, vt tota omittet problemata, nonnulla suo arbitratu continuasse. Sed Plutarchi verba reddere non possum simque, id si coner, nimis temerarius.

616.e. *Am si quidem.* Legi ei. Sic & Aldus, non μὴ, est enim dilemna.

617.b. *Ille Lyciorum rex.* Ἰσίδ' Ἐλλώων βασιλεὺς. atque versus non est Græci, verum Lyciorum regis, Iliad. μ. 311. vt sit vel μετυστικὸν autotis, vel libratii incurium ἀμυρτῆμα. Laodamantem ex ipso Homero reposui Odyss. n. 170. Paulo post ἐνὶ μάπιν κἀλλων locus decurtatus. sententia est: Atqui fatetur Timon, aliis non esse adimendum, quod vni deinde eximium deferas, forte scriptum fuit Ἰσίδ' Ἐλλων τὸ καὶ νῦν, τῶ ἐνὶ πίνιν Ἰδων, sed hæc coniectata est. Nam illud quidem δρόμου huc non facit, & ἀπὲς τοῦ χεῖν lego ἑπὶ π. paulo post αὐτὸ πῖν ἴσιν, inquit, honoribus aliqui æquales, cæterum morosi. apparet πιν esse caudam alicuius adiectiui.

617.c. *Alicui cognatorum.* Ἰσίδ' ὁμοφύλων. lego, tribulium, quid enim δρόμοι aut ὁμάδμοι in tali conuiuiō. tribulibus autē inter se conjunctionem peculiarem fuisse, non ignoratur. & τρεψύνω τὸ διατρέψαι τὴν τρεψύνω τὰ τρεψύνω. Hoc vult: etiam inter eos qui dignitate sunt æquales, tamen inuitatorem facile ordinem institutum, quatenus eorum aliquis genere, necessitate, aut etiam tribus conjunctione est reliquis ei propior, id Iunius non sensit.

618.a. *Ob nobilitatem.* διὰ τὴν εὐχρησίαν. lego ob sensum, & τρεψύνω τὸ διατρέψαι τὴν τρεψύνω τὰ τρεψύνω. genitio plurali, quem exempla requirunt sublequentia. Et in secundo versu Empedoclis in λιθόρρινον litteram p metri gratia geminato. significat eute seu tegumento laxeo munitorum buccinorum. sic χελώνη in oraculo Pythiæ apud Herodotum κλειστὸν ἐστὶ κραταίρενος, valido tegmine quam mendose ibi pro ponitur in κραταίρενοιο. καὶ μὲν πρό ναι μὲν lego. Sic enim legitur infra de facie Lunæ, commodius, nisi fallor.

Ibid. f. *Rexosus.* κραγαλιώνων. Forte κραγαλιώνων, petueritis studiosos & rixarum, κραγαλιώνων sunt etiam notæ ex Psalmo rudi. vide Snidam. post οὐ πύμας deest vox vna, ὅππην πύμας, ἢ πύμας, aut aliqua talis.

619.b. *Secundum hæc.* suspicor legendum δεξὶ πύμας.

Ibid. e. *Vox incensit.* Locus est misere deprauatus. Cæterum versus hic est Æschyli vitiōse etiam supra adductus in libro quod secundum Epicurum suauiter viui non possit. Exstat autem in Supplicibus. Est itaque legendum: οὐ γὰρ μόνον ὁ δυνά πικρὸν νόσον κερνήτην σφῶν. καὶ τὸ ἀχρῶλον, ἀλλά. reliqua sunt manica, & ἀποδοσῆν scribendum. sentus satis patet. historia Atchiæ, cuius hic mentio fit, recensetur ab autore in vita Pelopidæ, & de Socratis dæmonio.

621.a. *Insomnis.* ἄλυπος stare non preest, cum contrarium sit verum. neque enim video cur cuius intentio, vt etiam mœsticiam à curis abesse largiamur, nō magis noceat vinum, quam ei qui nullis curis angitur. Cogitavi ἀντὶ scribendum: quia curarum comes est insomnia.

Ibid. d. *Incundis vtili.* ἀφαιρέται αὐτῶ. Locus vitiatus. Sed & ἴσιν αὐτῶ καὶ scriptum fuisse puto. paulo ante pro συμπολιπὴν liquet συμποτικόν, legi debere.

Ibid. e. *Claudos saltare.* lege pro σάλ. quæ vox nihil significat, quam ego restituo, ea haud dubie est genuina; & explicatur à Polluce lib. 9. cap. de ludis, quanquam o paruo ibi legitur, sed litteram apud Helychium ordo ω magnum comprobatur, pro stella ante τρεψύνω τὰ τρεψύνω, reponit πῖν δυν.

622.c. *Musica quidem.* Versus hos corrige ex Erotico nostri Plutarchi, fol. 770.

Ibid. e. *Candaulem illum Lydum.* ἐπὶ τῆς πῖν. hic quidem nihil deesse puto, nisi forte Candaule nomen excidit. Sed & alterum asteriscum dimoris, si legas τὸν ὀκιάπιν. οὐ, &c. Nota est Candaule ex primo Herodoti libro historia. Paulo post. *notus inuis commede.* οὐ χεῖρον αὐτῶ. legebatur οὐ χεῖρον αὐτῶ, plane ridiculo mendo, quod non fuisse à Iunio deprehensum miror: præsertim cum hoc loquendi genus sit Græcis omnibus scriptoribus vsitatissimum. Præstiterit (inquit) de musica dicturum occasionem sumere à Theophrasti verbis. Sed pro δέφρον cur non fuisset ausus Theophrasti nomen reponere. Μοχὸς ἐκείνου καὶ τῶ τρεψύνω τὰ τρεψύνω τὰ τρεψύνω. καὶ τρεψύνω τὰ τρεψύνω τὰ τρεψύνω. si legas, licet asteriscum abolere, sententia quidem erit integra: legendum etiam αὐτῶ pro αὐτῶ & μανίαι τὰ ἀλαλάπιν. de quo vide annot. ad ὀκιάπιν. τὴν Σοφοκλέους πάλιν ὀκιάπιν. fuit legendum, alludit autem ad Oedipi tyranni principium.

623.f. *Calore excoctum.* Ἰσίδων ἑσπῶ. monstrum est Ἰσίδων. Eadem tenentur legitur in Alexandro auctoris nostri, &c. Quæ sequuntur mutilata sunt, pertinere ea ad Callisthenem constat. is enim vt alias, ita & in poculo recusando sua vsus fuit libertate, meminit & Plutarchus τρεψύνω τὰ τρεψύνω, vbi ἀλέξανδρος legitur: malo autem genitium, vt hic est legere.

624.c. *Palmas præipientem.* τρεψύνω τὰ τρεψύνω. hanc vocem non probo, neque enim excellere aut superare significat: fieri potest vt scribendum sit τρεψύνω τὰ τρεψύνω translatione, qua vsus Horatius dixit:

Sifennas barros vt equis præcurreret albis: Athenæus quidem, hunc locum nominatim citatis libro secundō, τρεψύνω τὰ τρεψύνω voce vsus est. Postea Homeri locum facile ex ipso quiuis integraverit poeta. Illud autem γλωσσικὸν suspectum habeo, & τὸ τρεψύνω τὰ τρεψύνω mutilum est. In fine capituli ante αὐτῶ μὴ est inferendum. Sic enim Plinius vigesimo tertio, octavo, & alii narrant.

626.b. *Remoueas florem.* ἴσιν ἡ δὲ μὴ. hæc multa sunt. sensus est: Si longius rem fragrantem à naribus dimoueas, πῖν μὴ, &c. Sed & illud τρεψύνω τὰ τρεψύνω non quadrat. Mox. *Non enim debet alteri ab altero.* Locus hæc emendari potest, si legas κραταίρενον ἀλλ' ἀπ' ἀμφοῖν ἐς τὴν μέσον δρῆμονία. sic enim tonderti, & ἴσιν; non πύμας. & ante ἐγγίθηται particula negans omnino requiritur. neque video qui asterisco notari potro debeat locus.

Ibid. e. *Metrium Florem.* Suspecta vox Metrium. sed rursum ita legitur lib. 5. Sympos. cap. 7:

627.a. *Ab te propositam.* Locus sic videtur integer. δὲ γὰρ λυκῶν, ὁ τρεψύνω τὰ τρεψύνω τὰ τρεψύνω τὰ τρεψύνω. Maculas eluit. τρεψύνω τὰ τρεψύνω τὰ τρεψύνω. sic scribendum pro καλιδῶν, & καινοτόπος, pro φ. Aristotelis locus est sectione 23. Problematum, & idem disputatur apud Macrobiū 7. Sat. 13. Ego verbis committiscendis quibus locum integritatem, nolui temeritatis culpam incurtere: lacunas relinquere malo, quam de meo implere. sensum in versione, puto, mea fetuli. Homericæ in promptu sunt.

628.b. *Horos ipsius.* τρεψύνω τὰ τρεψύνω. lege τρεψύνω τὰ τρεψύνω. & pro φλακῶν φουλλῶ τρεψύνω τὰ τρεψύνω nihil addubitan s paulo inferitis.

Ibid. f. *Postea solo verso.* ἀχρῶλον τὴν μεσοῖα. legendum est ἀχρῶλον μὴ τὴν μεσοῖα, vt citentur elegiæ ab Æschylo, cum iam solutus vertisset, & Arhehis relictis in Siciliam ad Hieronem se contulisset, scripte. reponendum etiam ὀκιάπιν pro datiuo plurali. vt ad Militiam referatur. Nymphæ autem Sphragitides, notæ Sphagitides, leguntur bis in Aristida nostri & in Bæoticis Pausania.

IN LIBRVM II. CONVIVALIUM QUÆSTIONVM.

629.c. *Scuttra: quibus* δὲ κάλλιου φιλίππου. Non sane assentior hoc quod fit. κάλλιου quidem scuttra etiam in libello

nominatur, quo ostenditur secundum Epicurum suauiter viui non posse. fortasse scuttram dicere vult, qui alienam

personam per iocum repraesentet.

Ibid. e. Talibus impetebant. Legendum ἐρωτηθῆναι, ἢ μὴ. Ὁ δὲ ἔσπευον. αἰσ σκευθῆναι ἡδονὴν ἡμῶν. Ex ipso Xenophonte hæc restituimus. Locus est libro quinto de vita & disciplina Cyri. Sed & illud ἀποθνήσκου etiam infra in hoc ipso capite sic legitur, & offendere significat. Et ἐφ' ἧς ubi erat ἔφρασις, legendum est. quid autem sunt ἐφρασις cum demonstrationibus? ἐφρασις obliquum est sed quid hic. forte legendum ἐφρασις, Ὁ δὲ β. β. αἰς, ut vocentur ἐφρασις ἀποδείξις ratiocinationes non propriæ, vernaculæ, & domesticæ: sed logicæ, vagantes, & alienæ, ideoque obliquæ & quasi aliunde oborto collo at ractæ, quales a scientiis repudiari ex analytica notum est doctrina. Sed hoc est coniectura, quid quid est.

630. c. De iis rebus.] τὰ ἑρωτῆσθαι legendum. Quæ sequuntur, ita sunt mutilata, ut neque admodum sit obscura sententia, & verba etiam comminisci possem quibus lacunas implem: si mea pro Plutarchianis potius legi, quam hæc aliunde expectari vellem. quin autem ἀκρόβουται mendium sit ex ἀκρόβουται factum, nemo gnarus sermonis Græci dubitabit. Euripidis versus est integer à n e positus, ut alibi legisse recordabar, atque etiam apud Macrobius 7. Sat. 2. quod caput & sequens cum hoc comparare expedit. Sed & Oedipi verba corriges ex Sol. hæc Oedipo Coloneo:

632. a. Sambaule.] Σαμβαύλα. Sic legendum ex Xenophonte constat, apud quem hic iocus narratur lib. 2. Cypriæ. Quintum pro Κυπῶν repositum è Macrobio pro μιδιώσις vide ne sit legendum μιδιώσις.

Ibid. e. Cumini sectoris.] κῦμινον. fortassis κῦμινον φέρειν, vix enim credo cuminum μετανυμῶς poni, pro cumini sectoris id est (ut Aristoteles 4. Ethic. Nicom. docet) præparato & sordido, qualem Theocriti Milo in Messoribus notat. Paulo post Sophocleum è tyranno versum reposito deletis asteriscis, neque vero deesse post ὀνομασίας quicquam arbitror.

633. b. Aducis naribus.] ἀκέλευσε τὴν ῥυτίην. Lacer locus, & Catandri Philippum, puto, non φίλον dicit. De Theocrito Chio aliter narratur in libello de educandis pueris. hæc ex Macrobio sensum possis adæqui: & verba etiam alia, nescio an eodem omiffis suggerere. pro δὲ post ὀφθαλμοδῶσαι δὲ legi. nam qui cum ophthalmia laborantibus consuecunt, eorum oculos mali contagione afficitur. paulo aliter est in libello de capiendâ ex inimicis utilitate.

634. a. *] Lego αἰς, & nihil desidero: mox αἰς, non δέ. Locus est de libro tertio Cypriæ Xenophontis. Cæterum illud ἀμφοτέρω hic quidem vox est nihili. mallet ἐλαφρότερον, aut quiduis potius quam istud. Sub finem capitis λόγον, ἀλλ' ἐξ ὧν, hoc aut prauum est aut mutilum, pro γαυροπικῆς aut ἐμπεπικῆς ipse sensus docet legendum esse. & πῶς δ' ἐμοδοῦν, nam poeta (ut apparet) πῶς δ' ἐμοδοῦν scripserat: sed ioci gratia Timagenes diuulsis vocibus in vomentem torferat. aliter hoc paulo est apud Athenæum lib. 14. prope initium.

635. b. Vellicandi.] δηκτικόν, non δηκτικόν. Cæterum initio capitis est Ζωοκλῆς ὁ ἀδελφός. quod verbum si recte legitur, ad Glauciam refero: ἀλλὰ ante κρία in fine puto adiciendum, ut μόνου habeat, quod ei responderet.

Ibid. e. Initium huius capitis lego Ἐξ οὐπνίου πνός ἀπὸ γόμῳ ἀδῶν πολλῶν ἢ δὴ γόνον, nam vox ὄφρα, facit, ut iudicem hanc esse sententiam, In somnio aliquo motum Plutarchum aliquando ouorum esu abstinuisse, cum tamen corde vesceretur, i-

taque familiares fecisse periculum cum corde vesci viderent, an ouum quoque esset: cumque id non faceret, suspicionem de se concitasse, ac si superstitione aliqua teneretur: ἐδῶν pro ἐδῶν metri ratio postulabat.

636. b. Cum ad unguem.] ἵπαι ὡς ὄνυχι. Polycleti dictum hoc est scitum, ut à tanto profectum artifice. Legebatur autem ἐξ vitiose. sententia est: Tum demum opus difficilimum fieri ac plurimum laboris atque industriæ requiri, cum materia iam subacta & utcumque præparata atque informata, ad unguem omnia fingendo limanda atque exigenda restant. Idem est in fine de profectu ad virtutem. Quod autem mox sequitur de cruce, ibi ψῆχον restitui, quæ vox papilionem videtur significare, & pro μῆσισι maluisse αἰνῆσι. de re ipsa videndi Aristoteles & Theophrastus & Plinius 11. 32. Bombycem esse crucam, aut cruce per similem, & texto suo confecto in papilionem mutari, sæpe vidimus. & meminit rei Ouidius in suis transformationibus. In sequentibus καθυσπερεῖν & ἄμω, γέπ. pro καθυσπερεῖν & ἄμω, γέπ. nemo mediocriter eruditus mirabitur puto me legisse.

638. c. Lyra ad tibiam.] αὐλῶν confidenter pronuncio scribendum, non αὐλῶν, voce οὐδὲν ἀπὸ τῆς πῆρας faciente.

639. a. Ordinem ratione.] ἴση. Totus locus est lacer. Hic quidem lego ἐφ' ἡμῶν, πῶς κ. χ. τ. ἢ ὄμ. & Homericæ in integrum restituantur ex Iliad. 5. & Odyss. 5. post ἔσπευον μῶμιν, puto legendum ἔσπευον μῶμιν ἢ ὄμιν, forte ὄμιν.

640. d. Erumpente humore.] ἰσκόθεν est in Aldino, ἰσκόθεν, non ut nos ἰσκόθεν Ego tamen ἰσκόθεν malim. Si, inquit, arbores illæ inciduntur de more, &c. tum pro κερνοδέεσσι omnino legitur ἐνοπέσσι, post γοναξίην * γαλακτοπύσις) ἢ γαλακπιῶν sit lacte abundare, amplius quam ad lactandum vnum infantem sufficiat lactis in vberibus habere. aut nihil hic, aut vox βρέφη sola videtur deesse.

641. c. Id autem considerem.] Distinctiones heic mutavi. sensus enim est, multa euenta suas habere causas proprias, quæ tamen ipsa pro aliorum effectorum causis opinionis errore habeantur. De vitice versus putavi esse senarium, itaque pro ἐ: legi poetice χ' αἰ: sed ἢ an recte positum sit, nescio. alii quidem scriptores masculino genere usurpant. Quid ἰσχυρῶς sit capite sequenti, non satis video. Iunius mercandum reddidit: ipse viderit. Initio noni capitis pro ἐξ ηγεῖτο haud dubium est quin sit ἐξ ηγεῖτο scribendum.

643. 6. Homericæ illa.] Ὀμηρικῆς legi, non ἰμβροικῆς, quod nihil significat. Notæ autem sunt Homericæ δαίτης εἰστος, moxque sit earum mentio. pro Ὀμηρικῆς quoque & ipso nauici vocabulo, Ὀμηρικῆς legerem. Paulo infra ἀληθῶν videtur φίλον excidisse, si tamen vox hæc est genuina, & non potius ἀληθῶν. legendum. Quis autem est, qui ut contra Agiam diceretur instigatus fuit? an potius ipse Plutarchus? ἢ ἢ in ἢ mutandum, & οὐδὲν tenendum puto, et si παρέλη στατε potest. φίλον potro & Ὀμῶν opponi satis est notum, itaque οὐδὲν ante νόμῳ inferendum fuit.

644. d. Vnum fiant.] ἕν γένηται. Sic legendum, deerat ἕν. Sed nota est Anaxagoræ sententia. pro τῷ legi τῷ. Sed ante hæc verba ἐπὶ μὲν δὲ σέφανον, non dubito quin exciderint nonnulla. Mox τῶν πῆσαι restitue. legebatur perperam ψυχῆς, quod fellit Iunium. Sors enim Fortunæ filius ab Eutipide dicitur. cuius rei ratio non est obscura, citat totum versus Plutarch. de solertia animalium. Illud autem γρόν πνός quid sit, nescio.

IN TERTIVM LIBRVM CONVIVIALIUM QUÆSTIONUM.

645. a. Ea dicere qua reticere. Pro βλέπειν ἀβέλπερον, ἢ σιωπῆν, si legas λέγειν, ἀβέλπερον ἢ σιωπῆν sententiam habebis genuinam haud dubie. & verba ipsius Plutarchi, nullius vel apicis detrimentum passa. Ibidem 28. Homerus cum caner et.] Ὁ Ὀμῆρος εἶπεν. Locus est sæde corruptus. Legerem autem ea quæ asteriscis sunt affecta, hoc modo: εἰδῶν τὴν κοινωεῖν (vel κοινῶν) τῶν οἴνων καὶ ἀρετῆς, γινωσκόμενον πολλῶν γόνιμων. Homericæ facile ex ipso restitues autore, cum locum tibi nos demonstraerimus.

646. a. Pulchre ardens rosarium.] χαλὸν φλέγοντα. non video cur asterisco locus notetur, nisi forte excidit αἰνῆσι. Videtur autem ad poetæ alicuius alludi locum, paulo ante δὴ μὲν ante καθύπερθε inferendum, ut cohæreat sententia, quæ tamen in voce ἀπὸ γαλακτῆς fatiscit, & ἢ κατὰ θέσιν non è legendum, dilectima monet. δολερεῖ ἑμῶν τα. hoc dictum etiam refertur de mali-

gnitate Herodoti, & est regis Æthiopum longærorum apud Herodotum Thaleia. sed & asteriscus ante ἐν τῷ αὐτῷ positus si recte est, permulta oportet periisse, ego nihil desidero.

641. a. Agenori.] Ἀγίνοειδης. Vide ne sit Ἀγίνοειδης legendum. certe enim patronymicum sine suo substantivo, aut etiam cum eo positum, vix puto. paulo post ἐκείνη ὄνυχι nihil deerit sententiæ, si legamus ἐκείνη. οὐ γὰρ ὄνυχι αἰνῆς. Vide autem ne pro ἀλλ' αἰνῶν scripserit autor ἀλλ' ἑφ. nam color eius, quod de lapide Plin. tradit lib. 37. cap. 9. ad vini (rubri nimirum, ἀγροπῆς) colorem accedens, priusquam eum degustet, in violam desinit. Rursum eodem capite, καὶ πνῶσιν. Iunius ἀπνοῶσιν legendum putat. ego cur impressa lectio sit deterior, modo vocabulum proberetur, non video. erit enim intendere, quod sit venis Baccho inflatis, ut loquitur poeta, & ebrii plures ita

inflatione quam laxatione (puto) laborant. inde αἰσθητῶν πρὸς ἴππῳ] πρὸς ἴππῳ vt existimo, nihil enim hic de somno. καὶ σέβει] lege meo periculo εὐσεβῆν aut potius αἰσθητῶν.

648.a. *Herbam autem alissimam.*] ἀλυσσῖν. Sic apud Dioscoridem, & alios, non ἀλυσσῖν. sed & Plinius ita habet 24. 11. etymonque ab eo & Græcis traditum, duo signa postulat. Vide autem an mendo careat, quod ibi legitur. Mirum est quod ad hunc sanem conspecto omnino fructi e eo siccati, quando & Alianus lib. 9. c. 3. animal. historiarum singultui eam herbam opponit, & nimirum λυζόν est singultu. Denique in fine capituli huius sententia ipsa monente ἵππῳ πρὸς ἴππῳ scribe, cum inepte legeretur δεινότητος, non enim calorem calor, sed frigiditas prævalens foras eicit in superficiem.

649.a. *Pro coronis propugnanciam.*] πρὸς τρυφῶνι πρὸς ἵππῳ, aut ἵππῳ πρὸς τρυφῶνι, forte, nisi sit elleptis πρὸς ἵππῳ, quod durum est credere, aut etiam suspicari. post μεθύσειν pro inebriare positum est, Attice, v. & capite septimo.

Ibid. b. *Altercum.*] id est ὄξυς κρύανος, seu herba Apollinaris. Iunio hoc quam faba magis probatur, cui maiorem in modum adfentior, & facile fuit ὄξυς omitti. lego etiam διωμάμεων, pro διωμάμεων. Idem etiam αἰσθητῶν legit, cum obrepisset αἰσθητῶν, vocabulum plene id ipsum, quod significat: μοχ πρὸς ἵππῳ, lego πρὸς ἵππῳ, ὄξυς ἵππῳ, &c. Idem in fine pagina legit ἀδελφῶν pro ἀδελφῶν, & sane herbam, quæ hac voce notetur puto nullam esse: & adianto folia esse æterna constat: frigidum sit, necne hic quidem non disputo.

Ibid. d. *Ue sufficienter.*] legendum est ἀρκούντως, quid enim sit ἀρκούντως, & πρὸς φιλαρίων, μη desiderabatur.

650.c. *Interpreti impulsim.*] pro ῥύμῳ, malle ῥύμῳ, statim ἀπὸ *, forte ἀπὸ χηρῶν, aut simile aliquid.

651.b. *Ut decem virilibus.*] Locus valde corruptus. Iunius pro δεκά legit δέκα, quod facile probo. Eo autem facilius loci huius iacturam fero, quod hoc ipsum argumentum apud Macrobius libro septimo, capite septimo Saturnaliorum integre expositum exstat, vt, si mea pro Plutarchianis sufficere verba licuisset, facile lacunam expleturus, & sententiam expediturus fuerim, pro δεκά legi δέκα, & pro συνέξῃ legi συνέξῃ. Sicut & infra ἐμμελῶν pro ἐμμελῶν. In Aldino hæc sunt monstruose depræuata, ex fine sexti capituli huc interpolatis, quæ plane sunt ἀπὸ πρὸς διήγου.

Ibid. e. *Me Luite.*] ἡ Φίλις λούει at hic supra vocatur ἡ τρυφῶν, vt corruptum esse nomen vel vtrouique appareat.

Ibid. *Verum enim uero.*] ἡ μὲν ἀλλὰ. Cuius hæc verba sicut, obscurum est. Flori vix sunt, neque enim opinor sua ipse prædicasse epicheremeta. ἵππῳ lego, neque enim quærit, sed responderet de vini natura Plutarchus, quas ei partes Thales ille medicus assignarat, cuius esse non puto, quia ridiculus sit si quærat de se ipso cur vinum crediderit esse frigidum, ideo ὄξυς scribit, & πρὸς ἵππῳ, neque deest quicquam. Fortassis verba sunt Apollonide illius, sed & ἵππῳ πρὸς ἵππῳ repono, vt dialogus cohereret, in ind. ce cap. tis cur ἵππῳ maluerim legere, quam ἵππῳ πρὸς ἵππῳ, aperiendum est.

653.c. *Acæna abduceret.*] ἡ δὲ δέπρον οὐχί. Locus laeet & suspensus. Vide Xenophontis Symposium sub siæm.

Ibid. e. *Non satis exalte.*] ἡ πρὸς ἵππῳ, omnino legetim ἡ πρὸς ἵππῳ, negat enim le omnium meminisse argumentorū, quædam pro-

ducit. Vide autem an πρὸς χηρῶν, quod nihil est, ὄξυς χηρῶν legendum sit: qua voce vitur non absimiliter pag. 696. & pro γυνίμεων post θεμελίων, κινούμεων: pro ἀνὰ δασύν, αἰσθητῶν, ὄξυς ἵππῳ, ἵππῳ malim aut εὐροβῖν. μοχ ὄξυς ἵππῳ, forte ἵππῳ ἵππῳ. Sunt & alia non satis integra: & manca de Thaletis in euita η- do coniugio astu narratio, vt ex re, & Diogene apparet infra πρὸς χηρῶν] forte ἡ πρὸς χηρῶν.

655.c. *Ne ad templum.*] ἵππῳ θεῶν, omnino hoc vult, ad sacra venire, itaque ἵππῳ θεῶν aut θεῶν legendum.

Ibid. d. *Pithægiæ.*] scribendum πρὸς ἵππῳ, male enim legabatur ἵππῳ γ. Sic Eustath. Iliados ω. Proclus & Zeza in Hesiodum & alii, atque ipsum vocabuli etymon. Vtinam vero additum esset, cuiusnam mensis vndecima die id fieret. Iunius Nouembri adscribit, secutus, puto, eos, qui ἵππῳ θεῶν sic vertunt. Huic enim mensi πρὸς ἵππῳ attribuit Suidas in voce χηρῶν, & noster discrete sub finem libri octauo, vbi γ suum locum obtinet. Eodem capite πρὸς ἵππῳ χηρῶν, ἵππῳ est mendosum. Capite sequente ἵππῳ πρὸς ἵππῳ] μὲν πρὸς ἵππῳ vel ἵππῳ. In fine legerem πρὸς ἵππῳ τ. α. κ. δ. α. κατὰ δέστυ μὲν κατὰ τὴν τ. δ. α. π. μ. π. α. ἵ.

657. c. *Quinque enim sesquial.*] πρὸς ἵππῳ. Ego nihil video hic quod desit, quanquam duobus asteriscis locus erat signatus, & ὄξυς post χηρῶν μένων (sic enim opus est legi) sustulit, ad δεῖν addito πρὸς, optime enim omnia sic habent, absque vilo hiata. αἰσθητῶν autem vox est vitiosa, & ex αἰσθητῶν ἵππῳ inculcata, pro χηρῶν aut simili, & pro φάσις malim πρὸς aut χηρῶν, εὐκλήτερον ex Hesiodo scribo, alludit enim ad versum ἵππῳ.

Ibid. d. *Aristonis.*] Aut heic Aristio, aut initio etiam capituli Aristio legendus, vt supra 1. Sympos. 1. Mox, Idam,] legitur ἵππῳ. Sed ego Idam esse legendum ex Apollodoro didiceram, qui libro primo Bibliothecæ scribit Iouem à Iunone nutriendum datum Curetibus, & Melisseῶν filiabus nymphis Idæ atque Adrastæ.

658.b. *Seirius hauriet.*] κατὰ δασύν vox nihil significat, pro qua omnino restitui debet κατὰ δασύν, à verbo κατὰ δασύν, ὄξυς πρὸς ἵππῳ nam quid Iunio in animum acciderit, cum verteret durabiles seruabit, non scio. Significat enim exsiccabit, torrebit. Homericæ sunt Iliados ψ. 190. Paulo ante. Humida resoluere, χηρῶν vox est hic nihil faciens, nisi forte deest πρὸς ἵππῳ, ἵππῳ aut aliquid tale. Mox κατὰ πρὸς ἵππῳ mendose & cum defectu. Sensus est, id sibi non probari, quod quantitati caloris causæ adscribantur, quæ proprietati debeantur occulta: & pro ὄξυς πρὸς ἵππῳ, lego ὄξυς, & ἵππῳ πρὸς ἵππῳ. Ostendit enim eundem calorem alio tempore plus, alio minus efficere, adeoque diuersis modis. Est instantia, vt Logici vocant, per interrogationem proposita.

659.a. *Terendo aptius.*] ἵππῳ πρὸς ἵππῳ. Difficile est ex coniectura medicinam facere, videtur autem de tritura loqui. In Alcmanis verbis pro μέγα, vocem genuinam reddidi ἵππῳ, quæ poetis est ros, δρόσις. itaque citat Plutar. supra quæst. natural. 24. pro ὄξυς πρὸς ἵππῳ legendum, sed ὄξυς πρὸς ἵππῳ sensui aduersatur.

Ibid. d. *Putrefacienti adstringens.*] Legendum esse sensus docet, ὄξυς πρὸς ἵππῳ πρὸς ἵππῳ. Nam non coheret sine ὄξυς πρὸς ἵππῳ, autem plane nihil habet in hac re loci.

IN QUARTVM LIBRVM

Coniualium quæstionum.

Initio statim ad πρὸς ἵππῳ, deest aliquid, aut δὲ in οἴλον δὲ δὲ abundat, lego etiam φιλία & εὐνοία. Ipse etiam sensus docet κατὰ ἵππῳ esse vitiosum, pro quo αἰσθητῶν recepinus.

660. d. *Philinum.*] Lege φιλῶν, traiectis literis erat φίλων, sed errorem tequentia arguunt. illa autem πρὸς ἵππῳ non coheret. Iunius mendosa quædam suas secutus rationes conuertit, & ἐκαστὸν φόνια, & alia. De Hecatomboniis, dictam in annotationibus ad conuiuium septem sapientum. De Elaphoboliis vide in libro de virtut. mul. cap. Phocides. nam Iunium hic non sequor.

661. d. *Quibus nihil.*] ante οὐδὲν ἄλλο κακόν, vt plena sit constructio, inierendum est αἰσθητῶν. & ἵππῳ δὲ statim pro εἰ δὲ scribendum ἀλεξιμματα.

662. b. *Et discubitu.*] κατὰ κατὰ κλῆσιν forte κατὰ κλῆσιν.

Ibid. c. *Ambabus manibus.*] ἵππῳ κατὰ πρὸς. Sic lego cum Iunio, vt intelligas χηρῶν.

Ibid. d. *Omnigena nos.*] Eupolidis versus ex Macrobii Sa-

turalibus γ. γ. sunt castigandi & distinguendi. pro ἀπαλῶν ἵππῳ bi est ἀπαλῶν, si legas ἀπαλῶν, non improbo, legitur & αἰσθητῶν. Sed vox hæc eadem de numero est, quæ non vno tantum modo efferuntur & inclinantur, quod hic docere non est opera. ἵππῳ autem probo, non μετρίκη: siquidem πρὸς ἵππῳ quoque nominatur, qui est myrica.

663. a. *Dulcia continuo.*] Empedoclis hos versus è Macrobio corrigas licet: nisi δασύν ποιεῖ vt dixerit à δασύν, pro calido, fieri potuit.

Ibid. d. *Githia.*] nimirum γίθια. Legebatur γίθια, quæ vox si quid significat, me id fallere fateor. Ego ne longius abirem, γίθια legi. Plinius 19. 8. Gith, inquit, pistinis anitum & anethum culinis & medicis nascuntur. Optime igitur huc quadrat. scolymos quoque non cinaras hortenses, sed agrestes illos carduos intelligo. Iunius γίθια allia verit: vt γίθια videatur legisse, de quibus vide Lexica.

Ibid. f. *Circa salem & cuminum.*] De his vide problema vltimum libri huius operis quinti.

ter, συμβολαί, neque conflictus esse, neque velitationes, vt visum interpreti: sed symbolum, quod a non ingratum neque parasitis hospitibus in conuiuio regi daretur, collatione: quam qui non daret, a symbolo esset. Notum est hoc, cum aliunde, tum ex ioco in voce ambigua συμβολή, quae & conflictum, & symbolum significat pro cœna datum, a Dicaopoli contra Lamachum usurpato apud Aristophanem Αχαρνίδου. Et eius interpreti: atque ad eo alii. Hoc ergo dicit Plutarchus (eoque modo saepe in hoc opere locutum, vt lib. 4. cap. 2. & alibi, facile animaduertat) se ista pro symbolo suo hospiti dare: quod & verbum ipsum ἀπαλαιν indicat. Supra lib. 1. cap. 1. συμβολῶν ἀπαλοῦται plane, pro ea quam quis e cœna sumeret portione, noster usurpauit.

682. b *Quondam pulcer.*] In his versibus de Eutela φέβει crines significat, est pentameter primus, & lego γυικη, εὐπλιδε* & αὐπιν, non αὐπιν. nam de eo qui se ipsum fascino erit, sermo est: βασκάνειν non βασκάνειν. In δινήονη (si aliud nihil legitur: neque vero aliud ipse requiro) est contractio, qualis in πμήνη pro πμήονη: de qua te alias dixi: forte sit δινήειν τοῦ βασκάνειν porto scribo, non σκοπάζειν, quod sententiam impugnat, & ἐφιν pro ἐφην, eadem de causa. Nam Plutarchus respondet Soclaro. sunt & alia mutilata, quae praetereo.

683. b *Egregio mali.*] Versus Homeri integri sunt Odyss. 115. sed καὶ ἐλαίαι πληθύνουσι lubens expunxerim: nihil enim ad εὐχρον recitatum. Eodem capite, vbi agitur de Empedoclis epithetis, ἀμφιρότιον scribo, v post o expuncto, secutus et ymologiam, & apparet Homerica epitheta ita sumptisse sibi usurpanda Empedoclem, vt proprie appositeque magis iis uteretur. Homerus ἀσπίδα vocat ἀμφιρότιον. Iliad. β. 389. Iouem νεφελιχρότιον passim hoc aeri, illud animae (vt de ea disputant philosophi) oppido congruit. de phœo mentio facta est in priore de elu carniū oratione. Versum Arati ex ipso autore licuit reponere.

684. a *Homerum*] κρία ἠερίεσσι. Locus Homeri est Odyss. 7. 615. vt obiter lectorem iuuem. Et Eustath. ibi hanc ipsam cum aliis refert expositionem.

Ibid. d *Colligerem.*] ἐκείνο ἐφιν. malim sane ἐφην, quia adhuc Lampriæ sunt verba, & solet iterare hanc particulam hoc ipso in opere noster. Noli tamen mutare, quia si ἐφιν legatur, excepisse sermonem aui Plutarchus videbitur (certe ἐφιν pro ἐφην mox sequenti capite ita positum fuit, vt obscurum non sit mendum) mox pro ἀπαλειν, voce hic nihili, σκοπάζειν subdi puto recte.

Ibid. e *Et Plato.*] Locus Platonis est in Timæo, Homeri est Iliad. nono 214. vbi carnes assandas sale Patroclus inspergit, hoc enim est πείπειν, vnde & φάρμακα πείπειν eodem Homero, vt mirer Iunium degustandi voce in vertendo vsus. Hunc ipsum Plutarchi locum in illo versu interpretando adducit Eustathius.

685 b *Equidem, inquam, causa hec.*] legi ego ἐπὶ μὲ δὲ εἶπεν. Legebatur δὲ ἔπειτα, voce non modo aliena, sed plane dialogum peruertere, vt meam, quam in corrigendo sum secutus, coniecturam non debeam vereri in probatum iri, praesertim cum huic orationi subtexatur.

Ibid. c *Itaque Stoicorum etiam.*] Asterisco hunc locum dudum notaueram, cum me, vt sit, non extricarem: neq; ad meditando inquitendum ve spatii esset satis. Quae interea loci animaduerti, & in aduersariis annotaui, promere ex iis non pigebit. Non enim inuideo gloriam huius loci restitui aliis qui edendo sua mihi anteverterunt, eadem sectati (vt nuperime deprehendi) vestigia, sed tamen corrigere meam versionem asterisco sublato libuit, & rationibus quidem indicatis. Sic ego lego: Διὸ καὶ τῶν Στωικῶν ἐνίοι πλὴν οὐ δόξα καὶ κρία γέρονται λέγουσι. hoc est: Itaque etiam Stoicorum nonnulli suam nihil aliud quam carnes esse aiunt: quandoquidem anima salis instar per eas diffusa, &c. δόξα καὶ κρία dici arbitrator mem, puram putam carnem, nihil aliud quam carnem, cum aliorum animalium uiuentium caro vtcunq; aliquid praeter carnem videatur esse. Olim ego νῦν in αὐ mutastem, nisi me Stoicorum mentio detinuisset, & mala vocum δόξα & κρία cohaesio. non enim tum legeram atrente, vt feci postmodo, septimum γραμματικῶν Clementis Alexandrini, cuius pagina 305. discrete dictum de anima sui pro sale data Cleanthi tribuitur, quem Stoicum fuisse vel Plutarchus satis reliquit testatum. Nam Plinius lib. 8. cap. 51. & Tullius quinto de Finibus nulli auctori tribuunt certo. In illo Clementis loco vitiose legitur Ἐσωπῶς pro Αἰσωπῶς, ac οὐ κελαις pro οὐ κακῶς, aut pro καλῶς. neque ἑσθητάς sunt, vt quidam incurcumspecte vertunt, setæ: sed flagella è setoso suis corio conse-

ct.: si Græcis credimus Grammaticis. Ne quid dissimulem, absque essent tam luculenta Clementis verba: de sue & est carnium eo loco tot auctorum testimonia cuantis: non erant sine hæsitatioe νῦν in αὐ mutaturus. non enim deerat cur ἰχθυῶν legendum cogitarem. & vt hunc ipsum Plutarchi locum accuratius perpendere post editam versionem, verba Platonis fecerunt, qui in libro de opificio mundi discrete hoc ipsum de piscibus confirmat, animam eis pro sale datam, vt sic quasi inanima animalia quædam à putrefactione defenderentur. Sed eum ad Cleanthis dictum allosisse, & quodammodo id correxisse, dicere (puto) licebit. in fine libri versus est, qui lucem & testimonium adferre potest Eustathio, in Odyss. μ. 252. scribendi omnes pisces ab Empedocle vocari κελαισῆνας. quem cum superiori coniectura si conferas, videbis Philonis dictum quam sit locuples

IN SEXTVM LIBRVM CONVIUALIUM quaestionum.

688. c *Communicata non minus.*] εἰς αἰτίαν παρέχουσι. Notum possum excogitare, quid sibi hæc velint. Sane σκοπάζειν non intelligo, vt Iunius, oblitus, sed qui cum cænis non interfuisse, ex aliis audiunt cum voluptate quæ ibi sunt disputata.

687. a *Ignis diuellit.*] vbi ἡ ἔσθη est, δῆσις scribit.

Ibid. d *Deminuendo nutrimento.*] Vocabula quædam per se spicue falsa in hoc capite, facile corriges, vt ἀπυλάστοντα & πικροὶ si scribas pro ἀπύλαστοντα & πικρῶ. sed illud ἐλάστον si integrum est aliquot à se verba desiderat. Videtur mihi sententia saltem sic explenda: Oliua salsa aut capparis non faciunt famem aut appetitum, eo quod deminuant aliquid de nutrimento, cum ipsa quoque cibus sint: sed sua acrimonia ventriculi os instigant, quid si ἐλάστον legamus? certe simplicissima erit sententia, minus penuriae alimenti fieri iis sumptis, quæ ipsa quoque sunt in ciborum sensu. post pro αὐτῶν scriptis καὶ πῶ, euidentis ratio.

Ibid. *Nobis oculi, caterique,*] ἡ γυμνάτων, δὲ η' ὄψι. haud obscure corruptus locus. Videtur sensus esse, non minus funem & sitim, quam sensuum instrumenta nobis ad nostri conseruationem largitam esse naturam, & futiliter tantas res meatuum immutationibus adscribi. post μικρὰν subieci ἕ, sicut solet fieri in comparatione.

688. d *Plantas sitire.*] ἁρῶδι, αὐτὴ δὲ ψιλῶ. Lego ἁρῶδι, τὰ φυτὰ. Terti capitis initium est mancum: titulus sententiam vtcunque illustrat.

689. c *Non ab isdem.*] lego τὴν γὰρ μὴ τῶντα. legebatur τὴν γὰρ μὴ τῶντα, quod fecit, vt locum Iunius non satis comode reddiderit. Sed ἀσπίσι hæc vox est mendosa.

690. b *Ita vt superficiem.*] τὸν φρέατὸν τῆς γῆς. ἤ nihil facit huic, forte ἐπιπλοῦσι aut quibus tandem aliud. res sententiam aperit.

Ibid. d *Inquam ego*] ἡ φιν legendum, non ἡ φην.

Ibid. e *Et in cūdibus.*] ἡ τῶν ἀκρόνων. vox hæc incudes significat, Iunius ἀκρόνων legit, & cotes reddidit. certe articulus οὐς ad ἀκρόνας non quadrat, & mox τὸς ἀκρόνας reperitur. Tamen post αἰ ἀκρόνας commemorantur, vt & cap. huius libri octaui, & in lib. de primo frigido.

691. d *Calefacit.*] λέπθὸς πᾶσιν. De prauati sunt Euripidis versus non leuiter. Suspiciatus sum aliquando non procul abiturus à scriptura recepta, si λέπθὸς ἀσπίσιν legeremus, & ῥιπίσις aut potius ῥήγισι. hoc plane congruit, illud à ῥιπίσις & ῥιπίσις potuit fortassis translatione aliqua poetica tolerabiliter dici. ἀσπίθι instrumentum textorium est, adeoque ἀσπίθις χλωμαία ἐ Sophode refertur libro quatto, capite decimo Onomastici Pollucis. Sic ergo legerem, λέπθὸς ἀσπίθις χλωμαία ἐ ῥιπίσις. quid si pro ῥιπίσις legas ἐπὶ ῥιπίσις, μὴ πᾶσιν ἀσπίσιν, tuderibus, id est fragmentis pannorum, centonibus. Nō volo nimium tribui me, coniecturis, quæ in re obscura non possunt habere multum certitudinis. ῥιπίσις tamen non plane auerfor, quia sic legitur τὸ ἐπὶ φιλοσοφίας libello, vbi iidem versus adducuntur, iidem non integri.

692. b *Discret.*] μισομένον. in Aldo est μισομένον, & non ἐλεγχόμενος, sed λέγετο, videturque cortecor fore idem secutus quod Iunius. Locus est vitiatu, vt & mox διωραμένον, & hic idem significat quod δινήομενον. Et rursus aliam Aristoteli, aliam Aristoteli hic legitur, quorum hoc iteratur, & cap. vlt. iterum est. Igitur id tenui, et si supra Aristonem protulsem. Videntur autem fuisse diuersi.

Ibid. c *Honestat translatione.*] ἡρεσμένον ἔχειν. λέγειν vel εἰπὴν scribendum. sed certe vox ἡρεσμένον non quadrat. Si

τε πλέρω deest φθάνη, παρέλθη, aut tale aliquid. Salebrosa sunt pleraque omnia & liber sine truncatus. Quæ non annotavi, de his quid sentirem, è versione mea intelliges. quæ sicubi tibi non satis facit, cogitare debes, nè mihi quidem ipsi in tam obscuro libro me satis fecisse.

IN LIBRVM DE GENIO Socratis. pag. 575.

Initio. Καθεσία * deest μίμηται, aut tale quippiam. Sed & hic lacuna sunt quæ codicis opem requirant.

Ibid. c. Cum virtute.] πρὸς τὴν τέχνην ἔχοντες. Lego τὴν νότον est virtutem & fortunam causas diversissimas, sæpe similes producere effectus. quod de fortuna Romanorum & Alexandri inscriptæ commentationes auctoris nostri satis docent, ne alios adducam testes.

Ibid. e. Sodulicio.] ἡμετέρας * ἡμετέρας. Hic quidem nihil deesse arbitror: locum que asterisco liberandum.

576. b. Et suspicione.] ante το αὐτοπύθον, δὲ ego inserui. nam voluerunt ipsis tyrannis in colloquia sua adscitis, eo facilius suspensionem de consiliis in tyrannos suis auertere.

Ibid. d. ad virtutem.] πρὸς τὴν ἀρετήν, deest δοκούτων aut vox affinis. Cætera sunt hiulca.

577. b. Qui exsules venturos.] χαμαίπυθον * ἤξειν, deest εἰδώς πρὸς φράδας ante ἤξειν aut tale aliquid. Confer cum his quæ sunt in vita Pelopidæ. nomen Philidæ varie ibi & hic scribitur. per u. & λ. geminum ac simplex.

Ibid. d. Haliartius.] φειδολαός ὁ πῖς. quod gentile cuius loci sit, non inuenio, & sane grauis videtur coniectura, Ἀλιάρπος legendum. Nam Alcmenæ monumentum fuisse apud Haliartios, ex Lyfandro Plutarchi fere vltimo cognosci potest. In Agefilao huius rei nulla fit mentio.

578. a. Ira numinis.] μὴ μίμηται τὴν τὰ φθῶν legendum, non μίμηται. quod fefellit interpretem, & paulo post ἀπίρος ἰερουργίας in ἀπίρος mutari oportet.

Ibid. e. Cum ibi tunc una.] πρὸς φθῶν * πρὸς τὴν lege ὅπου πρὸς. ante ἡεκακία deest καὶ τὸ πρὸς.

579. d. Et praeclaro.] πρὸς αἰρήσεως * ἔξ. Nihil deest ad sensum, si post ἡραίας inferatur ἔξ, & loco asterisci legatur, ὅτι δὲ πρὸς. quis fuerit, infra comperies.

580. d. Jam Socrates.] σπαράτης omnino legendum, non vs. Vbi stella est, videtur sensus esse: Socrates iam progressos socios reuocauit, & indicauit, se à suo genio monitum alio diuertere. asteriscum ante θαυμάζοντας non probo.

581. a. Terpsionem.] τερψιωνος δὲ. puto Τερψιων δὲ τὸ. nisi quid deest. Megarensem fuisse Terpsionem constat vel ex Phadonis initio. Porro θαρσύνος, pro παρόνος, κωλύον pro κωλύει, πρὸς ἰδῶν legendum pro πρὸς ἰδῶν apparet. Iam Σανερτίος ἀφορμαί mihi non placent. malim αὐτὸς ὄρμαι. & ad asteriscum deest ἐμβελῆς, aut tale quippiam. πρὸς τὴν] forte πρὸς τὴν δὲ χηρὰς & ἄρ. paulo post ὅτι μίμηται locum videtur notae qui ῥησις vocetur. Sunt & ἀληθῆνες posita, vbi κληθῆνες scriptum fuisse vel haec ipsa pagina potuit monere. est & φείδῶν, pro quo non dubitavi πρὸς ἰδῶν legendum, & pro κωλύοντι πρὸς ἰδῶν, forte πρὸς ἰδῶν, nisi si quid deest vel ad πρὸς ἰδῶν vel ad ὅπου πρὸς pertinens.

582. a. Non magna.] καὶ αὐτὸ * pro asterisco aliquid tale reponetur ex bono libro fortasse, μεγάλου ὅτι σήμερον.

583. b. Amicis negotium.] ἐπισκοπῆ. exciderunt hæc verba πρὸς φίλοις, & pro ἐπὶ τὴν λείψανον, εἰ ὅτι τὰ λείψ. legi, vt expedire narrationem. Paulo post post χεῖρα μετα reponere meo periculo ipso historiae tractu monente. ex qua quot menda possint huius libri corrigi, mea te docebit versio.

588. a. Vsq̄ ad portas.] legendum μάχῃ πρὸς τὴν. nisi πρὸς τὴν proprium est loci nomen, quod non puto, optimo id iure in πρὸς τὴν contuli. Proximos autem abhinc duos asteriscos tollo, cum non possim ne suspicari quidem aliquid deesse. Vtinam librarii tam bona fide reddidissent nobis quæ inuenerant integra, quam facile asteriscos pro incolumibus locis nobis subdiderunt.

589. c. Contorum iclus.] ἡδὲ * ὄντων. Lego τὸ ἀκόντων, ἀπίσι, &c. ad proximum asteriscum sic lego, μὴ μίμηται λογιστῶνται, ὡς τὸ σιωπῶν ἀμεινον.

591. d. Doloribus ad Brutam.] εἰς τὸ ἀλόγων. Legebatur perabsurde ἀγέλον.

592. c. Hermodori.] ἡμετέρας Plin. 7. 52. vocat Hermodorū, itemque Lucianus mulcæ encomio, & alii. Simile de Aetali da refert Apollonius ἀφρὸν αὐτοῦ. paulo post σιωπῶντα. optime ad sententiam congruit, ὅτι σιωπῶντα. & κοίμωμένον pro κοίμω.

594. b. Cirra suspicionem.] μάλλον ἔξοισιν. deest ante hæc verba οἴπνε, vel ὅτι ἔξοισιν. Sed & ante ὁ δὲ λαμβάνων deest aliquid.

595. b. Obtestor.] ὁπισκῆτων, mandans, iniungens, quid enim ὁπισκῆτων sit, sed συμπίστον vox est à negotio præsentis valde abhorrens, pro qua συμπίστον. Infra εὐχρηστὶς ὑποσφίσηται.] Ferri hoc potest. malim tamen legere ὑποσφίσηται, vt est hac ipsa de re in Pelopida. Inde πρὸς ἀλλήλους.] ἀλλήλους aut tollendum, aut in ἀλλήλους mutandum, vel αὐτοῖς.

596. e. Mulieres accederent.] ἀπὸ τῆς π, πᾶσι legendum puto. Sed & ὁπισκῆτων non probo, nisi si αὐτοῖς pro aduentu quis velit positum. ὁπισκῆτων malim. pro ὁπισκῆτων posui ὁπισκῆτων ἐ Pelopida. χεῖρα μετα ἀπίστῶν. Locus lacer Lyfanoridam multatum Peloponnello abiisse, reliquos duos harmostas à Spartanis capitali supplicio de iudicium sententia affectos, est in vita Pelopidæ.

IN LIB. DE HERODOTI malignitate.

855. e. Herodoti multos.] πολλοῦ. Nihil deest opinor. Ante μά- λιστα tale aliquid deest ἢ ἐπεὶ δὲ, & ἀμυνέει fortassis scriptū fuit.

856. d. Primum itaque.] δὴ * ὡς ἄρ, omnino nihil excidisse puto. de proverbio ἀφ' ὅθεν monui alio loco.

858. d. Hominem in doctum.] ἀμαθῆ, non ἀμαθῆ, quod nihil significat. ante de Alcæo φῶν in φυλῶν ex historia restitue, ex Terpsichora, & mox κατὰ χεῖρα μετα legebatur. Sed ego Herodoti librum securus, κατὰ χεῖρα μετα legi. Si ut & infra κατὰ φῶν ex eodem, pro κατὰ φῶν restitues.

Ibid. e. Simulatione iustitia.] τοῦ φῶν ἡμέτερας. Locus mutilus, forte ὅ φῶν, ἀλλὰ βασιλεῖα ἡμέτερας, &c. Mox αὐτὸς scribe pro αὐτὸς. ἐκκέκληται, ὅτι ἐκκέληται puto. Paulo post εὐ πρὸς μίμηται.] deest aliquid turpe, malignum est. post βιβλίον lege, non κώλων. extat historia lib. Herod. 3. fol. Basil. Græc. 93.

859. c. Lygdamis Naxo.] ἔξοισιν. vox non est (puto) vllius loci nomen, neque literis Naxo nimium ab similibus est vox ξεινάγῃ. Herodo. lib. 1. Lygdamidis Naxi meminit, qui Pisistratum in recuperanda tyrannide iuuerit. Ex ipso Herodoto pleraque possunt corrigi, quæ prætereo.

Ibid. e. Filios Græcorum.] πρὸς τὴν ἑλλήνων. deest ante hæc verba aliquid, forte nihil præter particulam ὅτι.

Non ita istud consilium.] εὐνοίας. ὅτι πρὸς inserui ex Herodoto ἑραπῆ. 92. πρὸς τὴν ἑλλήνων autem stare non potest, itaque ῥησις, vt deceptos significet, πρὸς τὴν ἑλλήνων. Cæterum inter χεῖρα μετα & ἰσοουδαίως nihil deesse arbitror, quantumuis lacuna notentur & asteriscis.

861. d. De composito.] Πρὸς τὴν ἐν σιωπῆταίς. Verba sunt Herodoti ἑραπῆ, fol. 184. inde emendato quædam, vt & ἐχθροῖς & πολυμοσίαις, & alia. pro χεῖρα μετα legi χεῖρα μετα, in Sympol. 2. 1. legitur χεῖρα μετα. Vide ibi.

864. c. Quis non videat.] Locum ex autore integrato. Extat enim Πολυμοσία. 232.

865. d. Hac reputans.] τὸ πρὸς ὅτι, deest ante hæc verba εἴρηκα aut χεῖρα μετα. sed antecedentia sunt hiulca. Vide eundem lib. 236. 237. Paulo post ὅτι μίμηται εἰδὲν ἡραῖ ἡραῖ nihil est, forte ἡραῖ sacrum somnium, & vere diuinum, vt p̄te loco in sacro oblatum.

866. d. Contra animi sententiam.] μαστῆρῶν μίμηται. Sic lego μαστῆρῶν μίμηται. Καὶ μίμηται ἰδ. Latamias in Camillo per scribitur, & tempus rei gesta notatur.

867. e. Minervam Orientalem.] Si legas τὴν πρὸς ὁψία, vt est in Themistocle Plutarchi, nihil deerit.

869. d. Consulenti Minerva.] pro βουλή legendum Ἀεσοβούλη. ex eodem libro.

871. b. Has veneri matres.] Hæc ex Athenæi libro 13. emendabis, nisi quod pro εὐθυμάχων puto non inuenisse legi ἰδυμάχων, cuius lectionis hic erat vestigium. Nam quod nos μίμηται habemus, ibi est Persis. norunt eruditi promiscue vtrumque dici, & ea de re etiam Turnebus non est designatus annotare. Extat etiam in scholiis Pindaricis ad Olymp. hoc carmen.

872. d. In medioque Ephyre.] Versus hi sunt deprauati. Extant autem satis integri in Fuluii Vrsini ad tione poetriarum. nisi quod ibi quoque χεῖρα μετα pons obstructus est ἐφύρη bimari Corintho.

873. b. Hanc quondam.] Hoc epigramma & in epigrammatū extat Græcorum farragine, & in vita Aristidis apud Plutarchū. quibus locis collatis, id secutus sum, quod maxime videbatur verum. In epigrammatis legit ῥάμνη χεῖρα μετα, quod prætulifsem, nisi vestigiis receptæ lectionis inhæcandum cogitasset. Cætera alias Deo volente.

